

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Winther, Christian.
Titel Title:	<u>Hjortens Flugt : et Digt.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzels Bo og Arvinger, 1856
Fysiske størrelse Physical extent:	333 s.

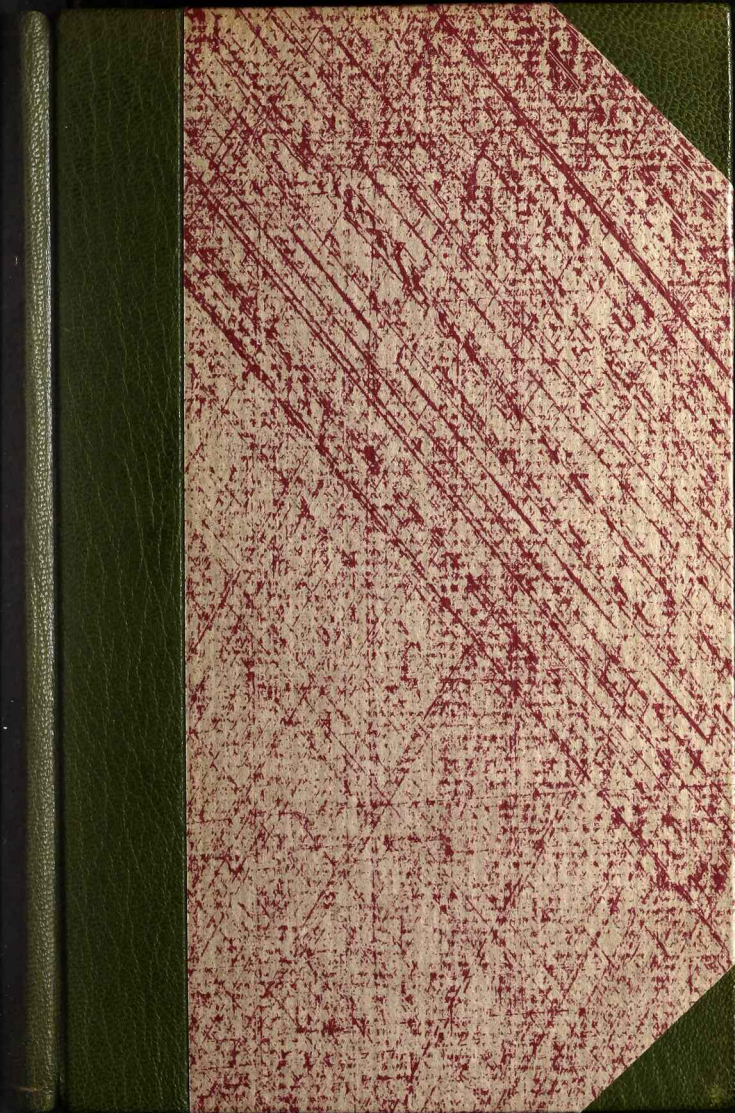
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54,-86,-80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

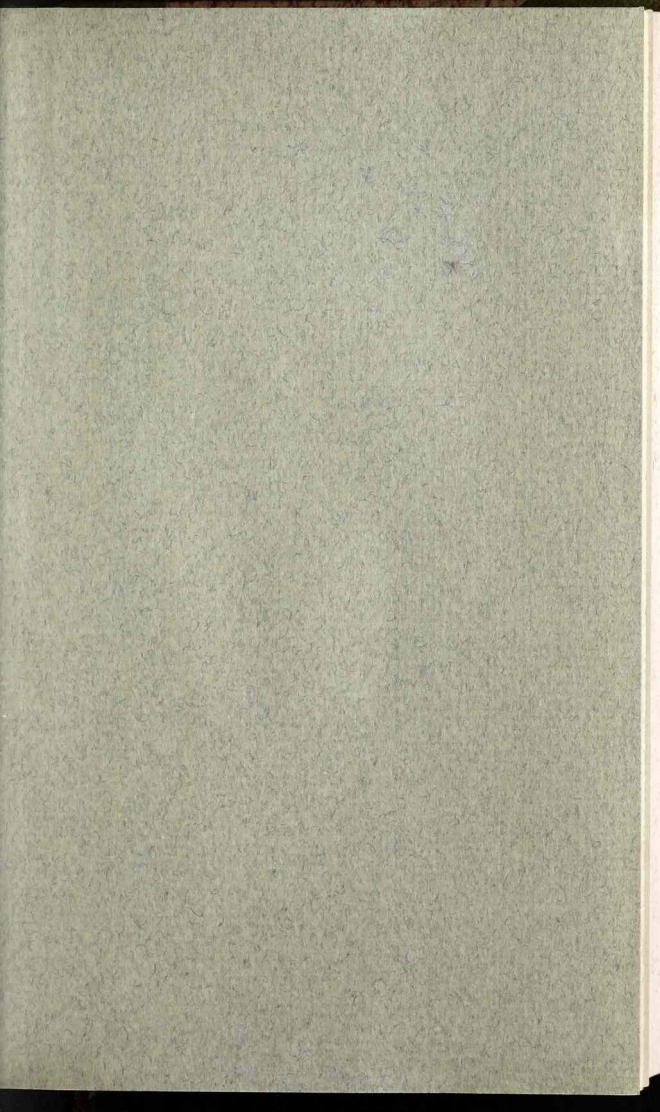
1 1 54 0 8 01537 7

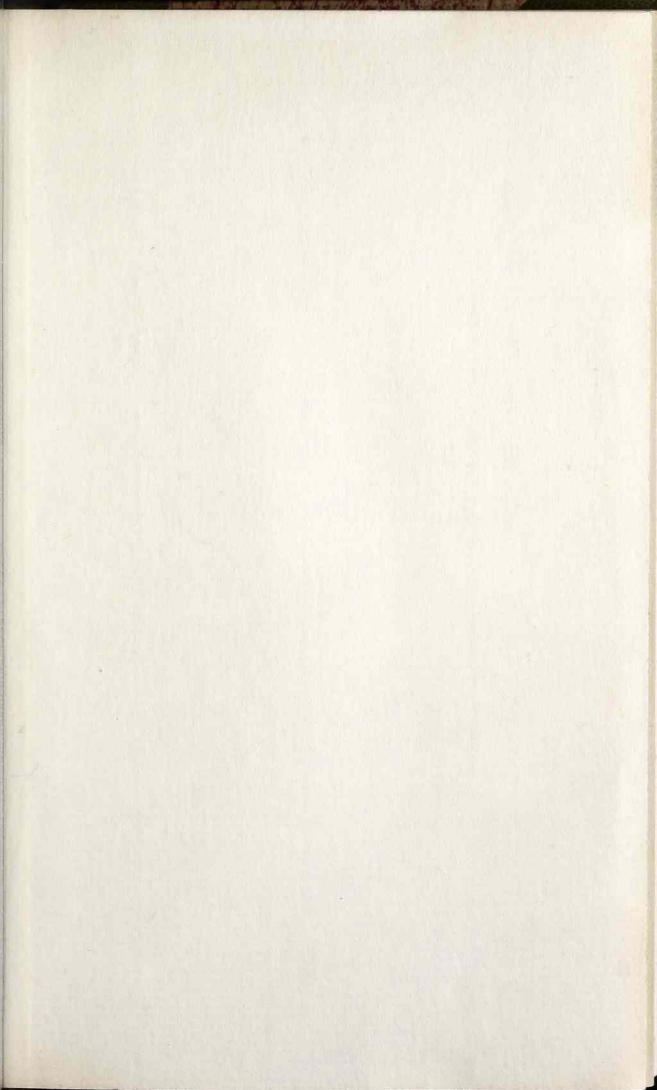
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

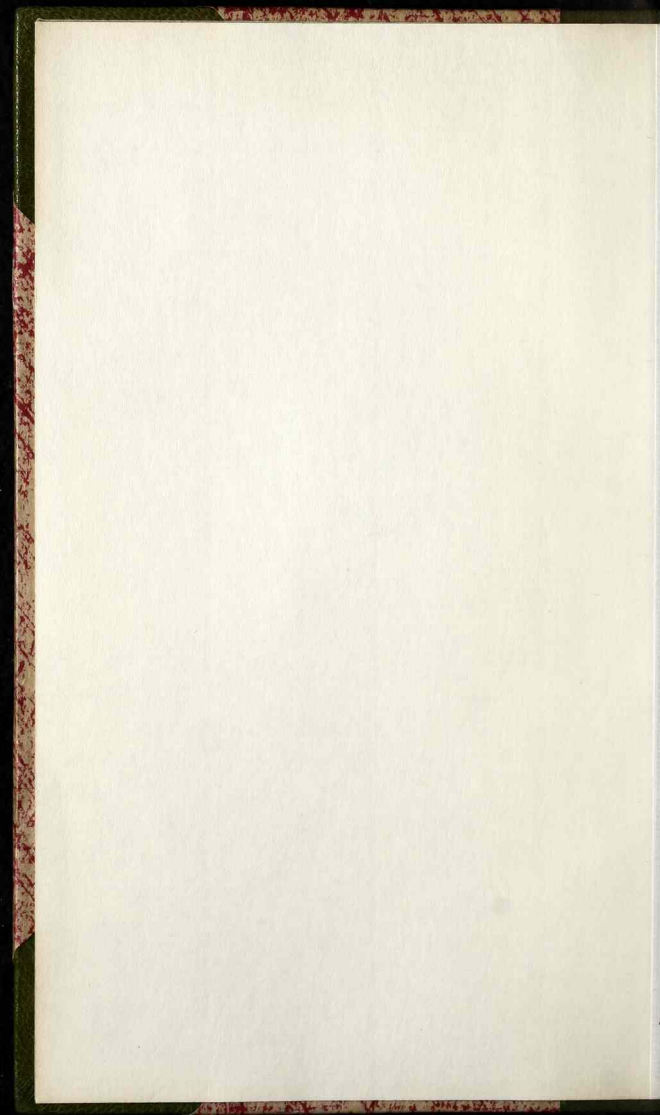

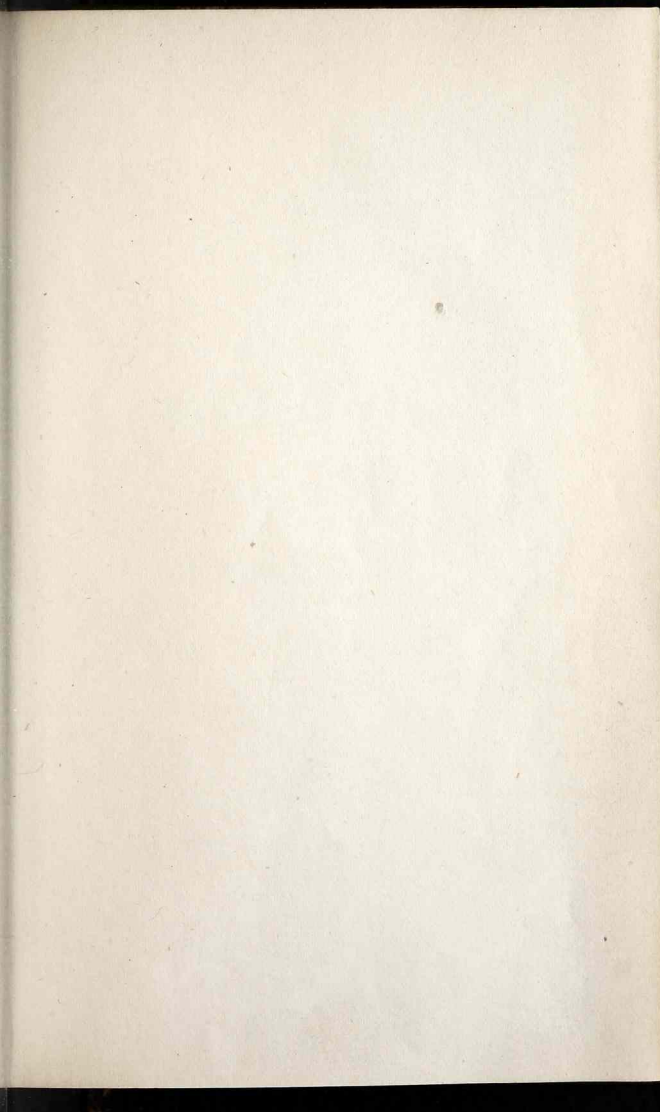
130022888340

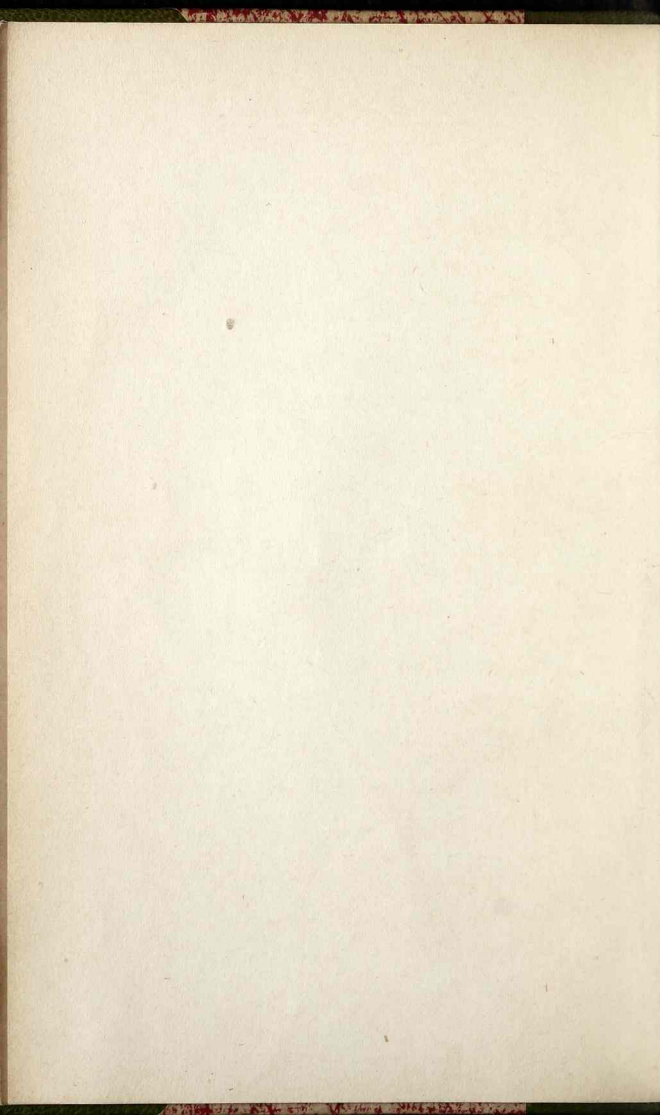

Hjortens Flugt.

Af

Christian Winther.

420

Journal of the

18

Journal of the

Hjortens flugt.

Et Digt

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1856.

Indhold.

	Side.
Forspil	5.
Flugten	11.
I Møllen	28.
Rhitra	40.
Den vandrende Sanger	55.
I Kongsgaarden	62.
Guliga	83.
Jørgen og Anna	105.
Skovbroderen	119.
Hr. Pæder Jernstjæg	129.
Paa Herreborgen	160.

	Side.
Ejelet	177.
I Kægerhuset	201.
St. Hans Aften	217.
Uglen's Hjerter	226.
Befrielsen	238.
I Midtersalen	260.
I Gruerburet	279.
Moder og Datter	289.
Korsset	299.
Trefampen	312.
Et Farvel	320.

forspil.

Paa denne Kildemarkedsplads,
Her mellem Boder, Skuur og Telte,
Med gammelt Kram og Modestads;
Hvor vise Mænd og store Helte,
Med Næserne af sminket Bog,
Saadan, som end de var i Live,
Sig for en videlysten Floks
Nysgjerrigt aabne Blik hengive;
Hvor ret en udsøgt Assemblee
Af Hunde og af Uher svandser,
Hvor Papegøier snakke, lee
Dg Bamsen gravitetist dandser;

Hvor der faldbydes Faar og Eviin,
 Gaas, Hest og Ko samt Kalv i Skare,
 Hvor der er baade Vand og Viin
 Og andre driffelige Vare;
 Hvor her Salat kan faaes og Raal,
 Hist Lilier, Tusindfryd og Roser,
 Her Solv og Guld, hist Jern og Staal,
 Her Kniplingsflor, hist uldne Hoser;
 Hvor der er flot med Fisk og Kjød,
 Kapuner, Harer, Torst og Karper,
 Og Sangen flinger sød og blød
 Til Lire, Haffkebræt og Harper;
 Mens Himlen hvælver klar og blaa
 Sig over Skovens grønne Kupler,
 Hvor, gjemt bag Løv og Green, de smaa
 Grimestre dybt i Kunsten grubler:
 Her har jeg sindig, bondeflog
 Med Løv og Krandsse net affpærret

Afledes mig en rolig Krog,
 Hvor nu jeg ruller op mit Væred.
 Her af og til den hele Dag
 Jeg sang og dreiede min Vire;
 Var ei saa fort mit Aandedrag,
 Jeg havde sagtens sunget tiere.
 Vel var det kun en lille Kreds,
 Der standsede og hørte paa mig;
 Men jeg var meer end vel tilfreds,
 Jeg saae, den vilde nok forstaae mig.
 See, jeg har af Historier
 Afskildret her en lille Række;
 Ifald det kunde more Jer,
 Jeg Billederne vil afdække;
 Skjøndt jeg — paa det Lav! — ikke kan
 Med sligt Mirakel og Spektakel,
 Som hist den indianske Mand
 Og min Collega, Mester Jafel! —

Det lider jævnt mod Aftenstund,
Alt Skoven staaer heel taus og dunkel,
Snart gjemmer sig paa Havets Bund
Dagmoders glimrende Karfunkel.
O, kommer da og lytter lidt
Til mine Sagn og Virens Triller,
For Alle vandre — Hver til Sit —
For Nattens sorte Elor os skiller.

Hjortens Flugt.

The first part of the book
is devoted to a general
history of the world
from the beginning of
time to the present
day. The second part
is devoted to a history
of the United States
from the first settlement
to the present day.

Flugten.

End dækked Mattens Teppe
 Den drømmende Lund;
 End slumred Dagens Die
 Sit sidste, søde Blund;
 Halvmåanens blege Aashyn
 Fra Himlens dybe Blaae
 Med tungfjindige Blikke
 Til Kongeborgen saae.

Imellem stolte Bøge,
 Paa Skovsøens Rand
 Den kneised mørk, mens Lusten
 Krukte det klare Vand;
 Let sused gjennem Skoven
 Den friske Morgenvind,
 Saa Stjernen ofte daled
 I Skyens Favntag ind.

I Borgen var der Stilhed,
 Der var ængsteligt tyst,
 Som gjemte den en Rædsel,
 En sælsom, i sit Bryst;
 Septemberløvet sittred
 Paa den knuddrede Geg,
 Og Boverne, de rislende,
 Længs Kysten sank og steg.

Men hist, hvor Hyldebussen
 Nær Murens Steen var groet,
 Der aabned sig en Jerndør
 I Taarnets faste Fod;
 Og op fra Dglegaardens
 Rattfolde, skumle Gjem
 En halv Snees vilde Karle
 I Laushed trængte frem.

To røde Fakler flamme.
 Imellem dem gaaer
 En Ungersvend med brune,
 Bildtflagrende Haar.
 Paa nøgen Fod han træder,
 Med linned Kofte paa,
 Mens Harmens hvide Lilier
 Paa begge Kinder staae.

Men stum var hans Læbe
 Og stolt var hans Blif,
 Saa kraftigt, let og spændigt
 Som til en Dands han gif.
 Paa Floffens faade Grumhed,
 Paa deres ublue Spot
 Med bittert Smil om Munden
 Han svarede blot.

Genover Borgebroen
 De droge ham afsted,
 De slæbte som en Røter
 Ham ud for Borgeled;
 Han fulgte dem som Den,
 Der bærer mægtig Trøst,
 I sit dristige Mod,
 I sit skyldfrie Bryst.

I Rosenlund de standsed.
 Her knejsede stolt
 En Hjort, som fire Svende
 Med Rød og Møie holdt.
 Med Løbene den stamped
 Og dens kyste, vilde Blif
 Til Høire og til Venstre
 I Angst og Rædsel gif.

Med plumpe Bøddel-Næver
 De fasted her paa stand
 I Græsset hen den unge,
 Den vaabenløse Mand;
 Saa surred de, saa bandt de
 Under voldsomme Greb
 Hans Arme og hans Hænder
 Med stærke Hampereb.

Saa lagde de ham baglænds,
 Alt under bitter Spot,
 Paa Dyrets Ryg, — de sagde,
 Der laae han blødt og godt!
 Fast snored de hans Hænder
 Og hans Fødder igjen
 Til Hjortens ranke Hals,
 Til dens Blad og dens Lænd.

„Her skal Du ikke længer
 Saa stolt og sirlig gaae;
 Rei, langt af Led Du fare
 Med Kongens Grind maa.
 Den Ganger, som Du rider,
 Den gjør Dig Veien let,
 Du tør ei ved paa Veien
 At vorde modig og træt.

Saa vide over Landet
 Skal Du høre Kongens Bud;
 Som ærlig Svend og dannis
 Du føre det ud!"
 Saa gav de Slip paa Dyret
 Og stemmed Alle op
 Med knaldende Pidske
 Deres Hallo! og Hop!

De flapped i deres Hænder,
 Mens Baldhornet klang.
 Den fyste Hjort da luft
 Dver Rosenhegnet sprang.
 Ned ad den Lindegude
 Som en Piil det monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae.

Men ved det sidste Huus,
 Som var saa firligt bygt,
 Halv dulgt bag Rosenhæffer
 Og med Billeder smykt,
 Der aabned sig et Vindue
 Bag Rankerne brat,
 Og rædsomt lød en Stemme
 I den dæmrende Nat.

Det var en vildtsfingrende,
 En knivskarpt Qvinderøst,
 Som kom den fra et haabløst,
 Forpiint, fortviolet Bryst;
 Som steg den op fra Dybet,
 Fra den flammende Dal,
 Hvor Sjælen sig krymper
 I den evige Dval:

„Nu Lykke da paa Reisen,
 Allerdeiligste Svend!
 O, vend Din rappe Ganger
 Ret snart her hjem igjen.
 Dval ikke altfor længe,
 Af, din udvalgte Mø,
 Din yndesfulde Rose
 Af Corrig vist vil døe!”

Men let som en Svale
 Afsted den Ganger foer,
 De naaede ei hans Dre
 De skjærende Drd.
 De svandt, som ved Stormsø
 En Fugleqvadder fiin,
 Mens Lusten om hans Hoved
 Istemmede sit Hviin.

Det lød ubønhørligt
 Som en rædsom Dødesang,
 Et Jammerhyl fra Graven,
 En Stormklokketlang.
 Ubændig, som Høstens
 Den kaadeste Vind,
 Gik Hjortens Flugt fra Sletten
 I Skovkrattet ind.

Bed hvert et Sæt, den gjorde
 I Angest og i Hast,
 De Reb om Haand og Ankler
 Sig surred mere fast;
 Og Slaaentjornens Kløer
 Og Egens seige Arm
 Hudflettede hans Skuldre
 Og søndersled hans Barm.

Uden Rast, uden Hvile
 Joer Skovens Drot afsted
 Over grønklædte Bakker,
 I grønne Dale ned;
 Høit stønnede dens Bryst, —
 Den stitted — og med Get
 Udstødte den fra Lungen
 Et Brøl saa vildt og vredt.

Dg i det fælt uhyggelige,
 Det dumpe, hæse Skrig
 En Dodsangest bæved,
 En Qual — usigelig.
 Kyst af sin egen Stemme,
 Forvildet i sin Skræk
 Meer rasende den satte
 Over Bust, over Bæk.

Septemberdagens varme,
 Guldstraalende Sol
 Alt længe sad rolig
 Paa sin mørkblaae Kongestol;
 Den smilede saa huldosaligt
 Til Mark og Sø og Skov,
 Dg prøged ved sit Die,
 Hvad der vaaged og sov.

I Mosen havde Bildbasen
 Slaget sig til Ro,
 Den snorkede ved Siden af
 Sin gryntende So;
 Den sorte Snog sig ringled
 I Sandets lune Bad,
 Skorduen, sødt furrende,
 I Gyngevuggen sad.

Træpifferen, den brogede,
 Den lille Lommermand,
 Paa Birkens hvide Bark slog
 Sin snelle Trille an;
 Og Ræven med sin gule,
 Sin bølgtrende Flok
 I Græsset ved sin Hule
 Havde Lystighed nok.

Saa yndig Fred der hviled
 Paa Bei og paa Sti,
 Hvor den usalige Rytter
 Paa Hjorten sloi forbi;
 Men selv han Intet ændsed;
 Paa den rædsomme Flugt
 Han havde tabt sin Tanke
 Og hans Die var luft.

Den kronede Ganger
 Tog en vildere Fart,
 I Skovens dybe Mørke
 Den fjælede sig snart;
 I løvtætte Dykning,
 Hvor Gensomhed boer,
 Fra Mennesker fjernet
 Og fra Menneskers Spor.

Den naaede seent paa Dagen
 En Lyngskrænt, der steil
 Sank ned mod en Skovsøes
 Bladkrandsede Speil.
 Det standsede den ikke;
 Viig et lynende Blink
 Den skjød som i Blinde
 Ned ad den bratte Brink.

Brat Bølgerne blev vakte,
 Høit om dens Lænder slog
 Det blanke Vand; den svømmed,
 Den prusted og jog
 Af Røde de vilde Wender,
 Som kurede i Siv, —
 Da vaagned atter Svenden
 Til Dval og til Liv.

Han aabnede sit Øie,
 Beemodigt op han saae
 Imod det dybe, rene
 Og trøstefulde Blaa; —
 Og Vandets stærke Favntag,
 Af friske Kræfter fyldt,
 Den lumre Feberhede
 Af hans Lemmer fik skylt.

Det var, som Haabets Spire
 Alt sagtelig frembrød,
 Hans Muskler bleve stramme,
 Frit Hjertets Rilde flød.
 Det var ham, som Rankens
 Mildtglødende Blod
 Havde dræbt al hans Smerte
 Og livnet hans Mod.

Men næppe op af Badet
 Den kaade Ganger steg,
 Før atter Haab og Lise
 Bort fra hans Hjerte veg.
 Naar han de spændte Snore
 Blot lindt og sagte drog,
 Da var det som en Spore,
 Der vildere den jog.

Den reiste sine Taffer,
 Den brølede ræd,
 Og piled over skovdækte
 Dal og Høi afsted;
 Og kom den saa paa Farten
 Til en sorgelig Plet,
 Hvor Besten havde øvet
 Sin skumleste Idræt;

Hvor Pesten havde meiet
 Alt det Levende bort,
 Hvor Haugen laae forvildet,
 Skorstenen kneiste sort, —
 Da studsed den og standsed,
 Og gjorde omkring;
 Da knaged Svendens Lemmer
 Bed det voldsomme Sving.

Saa led det henad Aften.
 Af Solens røde Glands
 Kun Bøgenes Isse
 Bar en glimrende Krands.
 Men Dæmringen sneg sig
 Gjennem Bust, gjennem Krat
 Og hvæskede: nu kommer
 Den stille, store Nat.

Jævnt sagtnede den Bilde
 Sin stormende Gang;
 Den travede, den rendte,
 Og kun sjelden den sprang.
 Den snøstød og den letted
 Kun fortrøden sin Tod,
 Den snubled over Tuen
 Og mangen knudret Rod.

Og ved en Eggestamme,
 Hvis Rødder som et Net
 Krøb ud og ind fra Bullen,
 Den standsede med Gæt.
 Paa tørre, glatte Moslag
 Den snublede, den gled,
 Og styrtede saa sammen,
 At den stønnede derved.

Da glimted Haabet atter!
 Ved Faldets Sving og Hast
 Den ene stærke Line
 Om Haandledet brast;
 Men sindig og forsigtig
 Sin Haand han hvile lod,
 Han hæved ei sit Hoved,
 Han rørte ei sin Fod.

Nu randt det ham i Sinde,
 Det var den søde Stund,
 Der ellers tidt ham vinked
 Til dunkle Rosenlund,
 For under de duftende,
 De fyldige Lindetræ'r
 I Matten trygt at møde
 Sin unge Hjertensfjær.

Og Tegnet, som i Løndom
 De brugte, hvergang
 De nærmed sig hinanden,
 Det var en simpel Sang,
 En jævn lille Bise,
 Ufskyldig, from og glad,
 Som begge de to Hjerter,
 Der saa ofte den quad.

I Rosenhaven bundet
 Den Kronhjort da stod,
 Og nipped Lindens Blade
 Og laae ved dens Rod.
 Og naar da Sangen toned,
 Lidt mindre sky og vild
 Den vendte sine Ører
 Og lytted gjerne til.

Thi Hjorten høiligt elsker
 Og hører med Lyft
 Den Belklang, der kan fødes
 Af et Menneskes Bryst.
 Saa snart den derfor spored
 Den Berølsang blid,
 Den lod sig villig flappe
 Og traadte gjerne hid.

Hiint Elskovens Løsen
 Det kom han her i Hu;
 Og skjøndt hans Hjerte brændte
 Omspændt af Bæ og Gru,
 Saa hæved han dog Stemmen
 Saa blødelig og blid,
 Som naar en Moder luller
 Sit Barn ved Nattetid:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Hjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat.
 Dig loffer nu min Stemme;
 Jeg veed, Du kommer jo,
 Thi aldrig kan Du glemme,
 Du skjenked mig Din Tro!“

Men Hjorten dreied Dret,
 Den vendte Hov'det lidt;
 Det var de samme Toner,
 Som den fornam saa tidt.
 Det lod ret, som den sukked
 Og atter laae den ned.
 Tungt aanded Ugersvenden
 Og blev saa atter ved:

Hjortens Flugt.

„Hver Nat er jo vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi.
 O, yndigste Kjærminde!
 O, Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 For Din Duft er stærk og sød!“

Saa nynnede han og løste
 Med den vaersomste Haand
 Af begge sine Ankler
 De stærktsnoede Baand;
 Og lempeligt han listed,
 Med høitbankende Barm,
 Den allerfjødste Løkke af,
 Som kuede hans Arm.

Han sagte lod sig glide
 Fra Dyrets brede Ryg,
 Ned sank han ved dets Side
 Paa Mosteppeet tryk.
 Dog knap sig solte Hjorten
 For Baand og Byrde qvit,
 Udstødte den et Brøl,
 Sprang op og kneised frit.

Med Bragen brød den gjennem
 Den tætte, mørke Skov,
 Den vækked de smaa Fugle,
 Som sad der og sov;
 Og længe hørte Svenden
 Hver raslende Buss,
 Og hvor Grenene de knaged
 Ved de voldsomme Rusk;

Til fjernere sig tabte
 Hver Lyd og hver Larm.
 Da strakte han med Bellsyst
 Sin Fod og sin Arm;
 Sin stivnede Nakke
 Og sin martrede Lænd
 Paa mosbløde Leie
 Han lod nu segne hen.

Han folded sine Hænder,
 Slog Kors for sit Bryst,
 Og takkede Vorherre
 Med hendoende Røst,
 Fordi han havde frelst ham
 Fra saa grusom en Død.
 Dybt sank han saa i Dvale
 Og glemte al sin Nød.

I Møllen.

Hvor klare Skovbæk risler
 Bag Bogenes Skjul,
 En Bandmølle vælter
 Sine brusende Hjul;
 Den ligger dybt og dulgt,
 Og Huulveien snoer
 Sig nær forbi Huset
 Og ned mod Bolefjord.

Den lille Hauge breder sig
 Saa hyggelig og peen
 Med brogede Asters,
 Med Vebler paa Green;
 En Bedbend sig klamrer
 Til den kalfede Gavl;
 I Gaarden Duer kurre
 Og Anden er saa travl.

Men nærvæd, paa en Banke,
 Hvor der er lyst og frit,
 Man skue kan til Nord og Syd,
 Til Øst og Vest saa vidt,
 Hen over Nælhoved
 Til Stevns med steile Bred,
 Til Bildbanegaarden,
 Til det lange, smalle Fædd.

Der tjener nu i Møllen
 En vakker Ungersvend;
 Det er ei længe siden,
 Han kommet var derhen.
 Den gamle Møller fandt ham,
 Da halvdød han laae
 I Skov, med nøgne Fødder
 Og med linned Kofte paa.

Han pleiet blev og qvæget,
 Men det varede kun kort,
 Saa kom han brav til Kræfter.
 Han kaldte sig Hjort,
 Og sagde saa til Mølleren:
 „Du seer, at jeg er stærk;
 Det er vel ei saa farligt svært
 At lære Dit Værk?

Saa kan jeg ogsaa plante
 Dg ympe og saae,
 Samt mange andre Dele
 Forstaaer jeg mig paa.
 Hvis Du mig vil beholde,
 For Klæder, Huus og Brød,
 Jeg trofast vil Dig tjene —
 Dg Du hjælper mig af Nød!”

Han spurgde da den Møller:
 „Hvor er Du vel fra?”
 Med rødmen de Kinder
 Gjensvarede Svenden da:
 „Jeg tjente, Nord paa Den,
 Saa stolt en Riddersmand,
 Den mægtigste, den rigeste
 Udi vort hele Land.

Han eier store Borge
 Med Lade og med Lo,
 Dg Guld og raske Heste
 Dg Svende, maa Du troe.
 Men jeg gav mig ikke af
 Med Stang eller Staal;
 Jeg hægede hans Vilier
 Dg blædede hans Kaal.

Jeg røgtede hans Abild
 Fra Baar og til Høft;
 En Urtegaardsmand
 Lever ogsaa med Lyst!
 Jeg sysled tro og stille,
 Jeg passede min Dont;
 Og roligt var mit Hjerte,
 Thi jeg tænkte ei paa Dndt.

Da blev jeg nok af Alvind
 For min Herre besørt;
 En Aften blev jeg grebet
 Og bastet og snørt;
 Halnøgen blev jeg kastet
 I Kjelderens Dyb;
 Der laae jeg mellem Dgler
 Og Tudsfer og Kryb.

Det hued mig just ikke
 At dvæle længe der;
 Den klare Luft og Skovens Duft
 Jeg havde mere kjær.
 Saa fandt jeg paa med Liste
 At bryde mig en Vei.
 Gud fjende maa min Brøde —
 Jeg fjender den ei!“

Men Mølleren, den gamle,
 Han smilede med List:
 „Saa Alt, hvad her Du melder,
 Er haade sandt og vist?
 Du seer mig ikke ud til
 At have tjent for Løn;
 Du ligner i Din Føre meer
 En Riddersmands Søn.

Dog — Bonde eller Ridder —
 Det har mig lige Magt;
 Det være nu og blive,
 Som Din Mund mig har sagt.
 Saa bliv, og pas min Have,
 Bær Band, hug Bed og fjern
 For Løsen der; og vaag saa,
 For mig ved min Dværn!”

Alt som de saadan talte,
 Den Møllerdatter stod
 Nyfgen i den aabne Dør
 Og tripped med sin Fod.
 Og da de slutted Pagten
 Med Haandslag, og gif,
 Hun hvæsked: „Gud skee Lov da!”
 Og sendte dem et Nif.

Saa blev han der i Møllen,
 Saa tog han trøstigt fat,
 Og slittigt hjalp dem Begge
 Ved Dag og ved Nat.
 Han plukkede Haugens Uebler
 Og fik dem op paa Loft,
 De brune Røer flyttede han
 Paa Eng og paa Loft.

Saa puslede han i Haugen,
 Saa skjæftede han en Lee;
 Han snittede Skoe saa nydeligt,
 Som Nogen vilde see.
 Snildt flettede han af Bidie,
 Med Grønt og med Hvidt,
 Til Anna en Garnkurv,
 Hun havde ønsket tidt.

Han øvede tusind Kunster
 Og Intet faldt ham svært,
 Og Alt, hvormed han syslede,
 Blev dem Begge saa kjært.
 I Hjertet Anna tænkte:
 „Jeg kan jo ei derved!“
 Men hvor han stod, og hvor han gik,
 Var hendes Dine med.

Naar saa den Gamle fælde
 Til No sig havde lagt,
 Gik Hjort i Møllen ene
 Og holdt sin Ratteragt.
 Mens Boverne da bruste
 Og over Hjulet sprang,
 Hans Tanker gik saa vide,
 Og Barmen blev ham trang.

Saa hældte han paa Dvæernen,
 Gik Alt i Drift og Stik,
 Hen til den aabne Bindglug
 Han tankesuld gik;
 Han stirred ud i Ratten,
 Og støttede sin Arm
 Og lænede sit Hoved
 Til den sittrende Karm.

Forsagt det var han ikke,
 Han kjendte ei til Frygt;
 Hans Hjerte sølte Længsel,
 Men det blev ikke sygt,
 Thi det var friskt og freidigt;
 Men Fremtids Haab og Lyst
 Og Længselen bar Blomster
 I Sangen fra hans Bryst.

Hans Sanges søde Toner
 Og de elskovsfulde Ord
 Fremspirede som Urter
 Af en foraarssvarm Jord;
 De satte Knup og Blomster,
 De spredte deres Frø,
 Og Frøet fandt et Jordsæmon,
 Hvor det ikke skulde døe.

Naar ret han sang og sukked
 Af sin Længsel berørt,
 Og troede sig af Ratten kun
 Og Skovens Træer hørt,
 Da vaaged der et Hjerte,
 Da aanded dybt en Varm,
 Da smilede to Læber
 Og en Kind blev saa varm.

I Sengen sad ung Anna
 Med Haand paa Brystet lagt,
 Hun følte Hjertet banke
 Ved Sanges Trolddomsmagt;
 Det var en ukjendt Sødhed,
 Og det friske Pigebarn
 Hver Nat sig hilled meer
 I det usynlige Garn.

Om Dagen hendes Die var
 Som Himlen er i Vaar,
 Hvor Solen snart smiler,
 Snart Regnskyen staaer.
 Snart var hun bly og bange,
 Snart var hun kjæk og fri,
 Blik sendte hun ham mange,
 Men af! de gif forbi.

Hans eget Sind, hans Tanke
 Maatte vandre saa vidt;
 Den Fribaarne's Hjerte var
 Jo slet ikke frit.
 Han gif og røgtes troligt
 Og trofast al sin Pligt; —
 Og den gamle Faders Die
 Gi kunde ændse Sligt. —

Det var en Stund før Middag;
 Træt af sin Nattevagts
 Sig Hjort paa tvende Sække
 I Møllen havde lagt.
 Med brune Haar om Panden
 Han i det dybe Blund
 Laae der og smilte venligt
 Med den friske røde Mund.

Foran ham dræled Anna;
 Hun skulde sagt: „Kom ind!“
 Brat standsed hendes Mandedræt,
 Og bleg blev hendes Kind.
 Men Kjækheds Rose atter
 Fremblomstred rød og sund,
 Hun bøied sig, hun smilede,
 Hun nærmed sig hans Mund.

Hun vilde paa hans Læbe
 Sin Læbe trykke varm, —
 Da kom hun til at røre
 Den Slumrendes Arm.
 Det jog ham af en Slummer,
 Der var ham saa kjær;
 Han drømte sig en Andens
 Favntag og Læber nær.

Op sprang han fra sit Leie,
 Han knejsede stolt,
 Red sank hans Blik paa Pigen,
 Forundret og foldt.
 Hun segned fast i Knæer,
 Som paa en Bægt hun bar,
 Han syntes hende dobbelt
 Saa høi, som han var.

Hun læste i hans Die,
 Som talte koldt, men blidt:
 „Jeg kan Dig Intet give,
 Thi Intet meer er mit!“
 Ind ginge de da tausé,
 Hvor den Gamle ventede dem;
 Men nu var Freden borte
 Fra sit yndigste Hjem.

Før var hun let og lystig,
 Nu gif hun stille om,
 Hun smilede kun tvungen,
 Naar Faderen kom.
 Med Hunden før hun ganted,
 Nu havde den faaet Ro,
 Og ligegyldig var hende
 Selv hendes røde Ro.

Og naar hun skulde sige
 Til Hjort: „Kom hid og hør!“
 Da gif det ei fra Læben
 Saa freidigt, som før.
 Og gif de hjem fra Engen,
 Hvor Røerne var,
 Hun bad ham ei at bære
 Det fulde Melkekar.

Saa tænkte hun paa Tørgen,
 Den utroe, kjære Evend;
 Da smiled hun saa bittert
 Og stirred for sig hen.
 „Jeg aldrig fanger Lise,
 Jeg aldrig fanger Ro;
 Mit Hjerte har ei Herberg
 Til begge disse To.“

Saa pleied hun i Barmen
 Som en Urt sin Smertes Braad;
 Hun blegedes og salmed,
 Skjøndt hun dulgte sin Graad.
 Natten saae hende græde,
 Men Dagen sjelden lee, —
 Og dette var da Noget,
 En Fader kunde see.

Rhitra.

Den Møller stod paa Høien,
Hvor over Skovens Top
Man vide om kan skue,
Og Hjort kom just derop.
Da sagde Hiin med Drælen:
„Dig vil jeg nu betro,
Hvad snart paa Sind mig thynger;
Maafkee jeg da faaer No.

Hør, siig mig, seer Du ikke,
Hvor kummerlig og bleg
Min Anna gaaer, som ellers
Var fuld af Spøg og Leg?
Jeg aner, hvad hun feiler;
Jeg troede, Alt var glemt!
End seer jeg Sorgens Spire
I hendes Hjerte gjemt.

Hun havde sig en Fæstemand,
 Saa ung, som hun var;
 Jeg tænkte, det skulde blevet
 Det lyffeligste Par;
 En dygtig Karl var Jørgen,
 Saa ærlig og saa bold;
 Hist boer han hos sin Fader
 Henne i Arelbold.

De var som glade Børn,
 De leged og de loe;
 Hun syntes mig saa lyffelig,
 Han syntes mig saa tro;
 Saa jeg var tryg og rolig
 Og takked Gud, der gav
 Mit Barn en kjæk Beskytter,
 Naar jeg laae i min Grav.

En Aftenstund kom Anna
 Døddbleg fra Skoven hjem;
 En Hemmelighed bar hun,
 Som end aldrig kom frem.
 Hun vilde aldrig sige,
 Hvad der hun fik at see,
 Men langtid hendes Taarer
 Forkyndte Hjertets Bee.

Reent Jørgen var forandret;
 Tungfjindig og bly,
 Han kom her mindre flittigt,
 Og var ordknap og sky;
 Jeg saae tidt, hvor han blegued
 Og sittred, naar han kom;
 Saa blev han ganske borte,
 Og Alt var skiftet om.

Saa mødtes vi da ikke
 Før engang ved en Fæst
 I Roholt, hvor vi begge
 Bare budne til Gjæst.
 Der tog jeg ham tilside
 I Haugen, i en Braa
 Og sagde: „Siig mig, Jørgen!
 Hvad tænker Du dog paa?“

Med angerfulde Taarer,
 Med hvissende Røst
 Han Alt mig aabenbared
 Saa ængsteligt og tyst.
 Alt Anna end han elsked,
 Ved Guds Blod han mig sværet,
 Og dette var hans første,
 Det var hans sidste Ord.

Hvad skulde jeg vel sige?
 Utroligt syntes jo
 Alt, hvad han mig beratted, —
 Dog maatte jeg ham troe.
 Os Mørkets Herre saaer jo
 Saa tidt en Snare lagt,
 Vi fristes paa vor Vandring
 Af mangen sælsom Magt.

See, for en Snees Aar siden
 Bemærked vi engang,
 Paa skorbegroede Fjedd
 Hift yderst at der svang
 En hvidlig Røg sig langsomt
 Bag Træernes Top,
 Og hvirvled mellem Løvet
 Som fra en Skorsteen op.

Vi troede, det var Bunder,
 Der var stegne i Land;
 Vi tænkte, det var Røgen
 Fra deres Rjøffenbrand
 Og jeg og flere Grander
 Vi droge da derved,
 De skulde dog ei syde
 Deres Døvre i Fred.

Men da vi kom til Bynten,
 Bi ingen Bender saae;
 Bag Krattet mellem Buske
 En lille Hytte laae,
 Døft af Mos og Græstov;
 Foran i Lyngen rød
 Der sad paa Huk en Dvinde
 Med et Barn paa sit Skjød.

Med ydmyge Lader,
 Men med listige Blif
 Den fremmede Dvinde
 Imøde os gif.
 Hun vilde have Fred og Frist,
 Det kunde vi forstaae,
 Os fremmed var Ordet, som
 Paa hendes Tunge laae.

I sin brogede Kjortel
 Hun neied dybt mod Jord;
 Fra de fulsorte Dine
 Det ret som Gnister foer.
 Hun dækked ei med Blussel
 Det ene nøgne Bryst,
 Mens Ungen laae og fravled
 I Lyngen med Lyst.

Saa lod vi hende bygge der,
 Hvor ellers Ingen kom.
 Selv vandred hun dog slittigt
 I Bygderne om.
 Bort Maal hun hurtigt lærte,
 Og følte sig tryk,
 Og tiggede ved Dørene
 Med Barnet paa sin Ryg.

Hun læged Ro og Dvile,
 Og spaaede gamle Mænd
 God Lykke udi Dobbel
 Og Born af deres Lænd;
 Ungdommen Gods og Veilere;
 Bed hemmeligt Spil
 Hun lærte dem at tvinge
 Sig Elskere til.

Saaledes saaes hun ofte,
 Den snedige Dvind,
 Hos Unge og hos Gamle
 At liste ud og ind.
 Hun var saa sledsk og ydmyg,
 Hun var saa fattemild.
 Men fæl var hendes Dier
 Dybtbrændende Ild.

Men altsom Glutten vorte
 Dg ververt kunde gaae,
 Til den gamle Guliga
 Man sjelden mere saae.
 Dg tidlig Tosen, Rhitra,
 Skjød op og blev stor,
 Dg gif, knap tolv Aar gammel,
 Alt i Moderens Spor.

I de brogede Pjalter,
 Med nøgne, smaa Been,
 Var hun deilig som en Rose
 Dg altid skjær og reen.
 En Skov af sorte Krøller
 Om brune Hals og Kind,
 Som Steenful saa blanke,
 Var hendes Hue og Lin.

Det eneste, lille Smykke,
 Hun eiede, det var
 Af pure Guld en Slange,
 Hun i venstre Dre bar.
 Det var hendes bedste,
 Hendes dyreste Klenod;
 Dg rørte man ved dette,
 Saa blev hun ikke god.

Hun stripped om i Egnen,
 Og hvor hun saa kom hen,
 Forvendte hun strax Hjertet
 Paa hver en Ungersvend.
 Men alle de smaa Piger,
 Som leved her omkring,
 Dem, sagde man, hun lærte
 Heel mange slemme Ting.

Bi saae hende ofte,
 Net pyntet med en Krands
 At dandse os den vildeste
 Ellepige=Dands.
 Saa sang hun kaade Viser,
 Som selv hun opfandt,
 Slog Hjul henad Veien
 Og som en Bind forsvandt.

Hun spiste saare lidet,
 Lel noget, med hvad hun fik,
 Og drak kun Vand det flare,
 Men ingen rusende Drif.
 Hun smutted som en Lækat
 Paa Sti og paa Bei,
 Men — hvor hun var om Natten,
 Det vidste man ei.

Thi havde hun nu dandsjet
 Og sjunget og var træt,
 Og havde faaet at drifke
 Og spise, og var mæt,
 Saa, før man saae sig om,
 Var hun borte som en Muus,
 Og kom først seent igjen
 Til eet og samme Huus.

De unge Karles Muus, ja,
 Den kunde man forstaae!
 Hun lille var, men rank dog
 Som en spillende Raa;
 Saa fiint og dog saa fyldigt
 Sig rundede med Lyst
 Den kraftige Hofte
 Og det faste, unge Bryst.

Skjøndt voren, ei hun skifted
 Hverken Sind eller Sæd;
 Halvnøgen, som en Bild
 Endnu gif hun klæd;
 Meer yppig var nu Dandsen,
 Men endnu mere skjon,
 Og Sangen mere yndig,
 Og loffende i Ton.

Man hmytede da ofte
 Snart hist og snart her,
 At hiin Mand og den Svend
 Bar hendes Hjertenskjær.
 Det var ei Blik og Tale,
 Det var som Trylleri,
 Der drog dem efter hende,
 Og fast Ingen gif fri.

Saa gif det ogsaa Tjorgen,
 Min Annas Fæstemand.
 Engang han saae, hun slumred
 I Græsset hist ved Strand.
 Da slog hun med Get
 De to sorte Dine op, —
 En Gysen sød da rislede
 Ham gjennem hans Krop.

Og han var ogsaa fangen,
 Og han var hendes Træl;
 Hun havde slugt hans Hjerte
 Og formørket hans Sjæl.
 Alt andet stod i Glemsel,
 Hans Villie var brudt,
 Og han tilhørte ganske
 Den farlige Glut.

Men han var den Gæste,
 Som hun ei selv forlod;
 Den mandige Ungkarl
 Havde tændt hendes Blod;
 Kold holdt hun sig i Samkvem,
 Men i natlige Stund
 Hun søgte og hun fandt ham
 Med sin blussende Mund.

Hun var ham altid nær,
 Naar han aned det ei;
 Var hans Kammer end laaset,
 Hun aabnede sig Bei;
 Naar tidt i søle Drømme
 Heel trangt hans Nande gif,
 Da sad hun paa hans Leie
 Med stivt stirrende Blik.

Da drog hun de røde Læber
 Fra hvide Tænders Rad,
 Sødte Smilet da fortolked
 Hvad stille Hjertet bad;
 Hun aabned sine Arme,
 Han brød da tidt sin Pagt,
 Genreven af en lønlig,
 Ubetvingelig Magt.

Dog af alle gode Engle
 Han var ei reent forladt;
 Og stundom faldt et Lys
 I hans aandelige Nat;
 Og i et saadant Lysglimt
 Blev da hans Tanke vendt
 Til hellig Antons Kloster,
 Som ligger hist paa Skrænt.

I Kirken hist, den stille,
 Tryg under Korsets Læ
 Bed Skriftestolen ydmyg
 Han boiede sit Knæ;
 Han lagde frem sit Hjerte
 Med Alt, hvad det forbrød.
 Og for et kjærligt Dre
 Han klagede sin Nød.

Den fromme Broder sukked:
 „Din Fristelse er svar!
 Men Himlen for Din Anger
 Forladelse har.
 Er Fristerinden hos Dig,
 Da vend det saadan om,
 At ei hun Dig forlader
 Ald samme Bei, hun kom.

Da er Du brat befriet,
 Din Strid er kjæmpet ud,
 Og hende seer Du aldrig.
 Gaf bort nu med Gud!"
 Saa modtog han Velsignelse
 Med Suk og med Graad,
 Han kysede Munkens Hænder
 Og takked for hans Raad.

Den følgende Nat derpaa,
 Med Havblis i sit Sind
 Han, træt af Dagens Moie,
 Var rolig slumret ind:
 De gyseligste Gjøglesyn
 I Drømme da han saae,
 Som en Egebul tungt
 Over Brystet det ham laae.

Han vaagned med et Skrig, see!
 Da sad hun der igjen;
 Let havde hun sin Haand
 Paa hans Hjerte lagt hen.
 Hun smilede saa loffende,
 Hun bøiede sig mild,
 Hun vilde med sin Læbe
 Hans Die lufte til.

Rast rev han sig af Pigens
 Blødt svulmende Favn,
 Han sprang udaf Sengen
 I Frelserens Navn;
 Han aabnede sit Vindue
 Og i Kammeret ind
 Hødt fredeligt og venligt
 Det klare Maaneskin.

Stiv som en Billedstøtte
 Der Ahitra nu stod,
 Som Krampen hende knuged
 Fra Jæse og til Jod.
 Det deilige Ansigt
 Fortrak sig med Gætt,
 Som var hun i den gyseligste
 Dødsqual bestedt.

Og mens hun stod saa hvid
 Som den kalkede Væg,
 Hendes Krop som en Skygge
 Blev meer og mere bleg;
 Saa svandt hun gjennem Vinduet
 Lig en dæmrende Sky,
 Og et Hyl og en Jammer
 Lød høit over By.

For Vindvet slog han Kors
 Og taffede sin Gud,
 Der trygt ham havde hjulpet
 Af Syndens Snare ud.
 See, det har han betroet mig,
 Og saadan blev han frelst;
 Alt var ham som en Drøm, —
 Det mener jeg og helst.

Ung Rhitra var forsvundet,
 Hun aldrig saaes igjen;
 Nu blev der atter Fred
 Mellem Pige og Svend.
 Men endnu voved Jørgen
 Sig ikke hid til os,
 Han er forknytt og bange, —
 Han dvæler ei af Trods!“ —

Her taug den gamle Møller,
 Men Hjort han mæled ei.
 Saa gif de ned af Banken
 Paa den skyggefulde Bei.
 Men Ungersvendens Die
 Sig tankesuldt sneg
 Til Pynten, hvor Guligas
 Rjøffenrøg opsteg.

Den vandrende Sanger.

Storken, den kloge Fugl,
 Forlængst var draget væk,
 Og gule Blade seiled
 Ned med den klare Bæk;
 De skrigende Krager
 Forfulgte Bondens Plov,
 Smaafuglene sad stumme
 I den brogede Skov.

Nu Tiden og var kommet,
 Da Humlen skulde ind;
 Den stod endnu i Haugen
 Bedækt med Høstens Spind.
 De hyppige Ranker
 Havde slettet sig til Net,
 De lysegule Knopper hang
 Bag dunkle Blade tæt.

Naft Hjort nu aflædte
 Hver Sime og hver Stang,
 Den Møller og hans Datter
 Bar gjennem Døren trang
 De brusende Stengler
 Med deres Rigdom paa;
 Af bittersøde Kryder
 Da dusted hver en Braa.

I Overstestuen
 Hele Høsten blev slængt;
 I Midten blev paa Træstagen
 Tranlampen hængt;
 Da blev det muntre Arbeid
 Dem til en lille Fæst;
 Hid kom der, for at hjælpe,
 Heel mangan venlig Gæst.

Der sad de, Gamle og Unge,
 Rundtom paa Stol og Bænk;
 Dem bar da liden Anna
 Til Velkomst en Skjenk.
 Saa plukked de med Iver,
 Ei Tiden blev dem lang;
 Der hørtes mangan Kronik
 Og mangan gammel Sang.

Men just som nu en lystig
 Fortælling var forbi,
 Da toned der for Døren
 En deilig Melodie.
 Derude under Linden,
 Paa Steenbænken sad
 En vandrende Sanger
 Med sin Cithar og qvad.

Han bad om Ly for Ratten,
 Han bad om en Bid Brød;
 Da hældte ung Anna
 Den Humle af sit Skjød,
 Og vinkede i Døren,
 Med rødmende Kind;
 Og kneisende og rank han
 I Stuen traadte ind.

Han lystig var at skue
 Med Strængeleg i Haand,
 Med Blomster paa sin Hue
 Og med brogede Baand.
 Den Møller da heel venligt
 Smøde ham gif.
 De unge Piger skottede
 Til ham med skjelmste Blik.

Men Hjort, som sad i Krogen,
 Hvor der var mindre lyst,
 Han rørte sig slet ikke,
 Han holdt sig ganske tyst,
 Og strog ned over Panden
 Sin brede, brune Lok.
 Da rakte man den Sanger
 Baade Mad og Drikke nok.

Imens han drak og spiste,
 Deelte han med sin Hund,
 Der logred ved hans Side
 Og slikked sig om Mund.
 Til Tak for Mad den reiste sig
 Paa Bagbeen og gif,
 Og gjorde andre Kunstner,
 Efter Hundenes Skik.

Da mælede den Møller: „Siig,
 Hvem tjener Du, min Ven?
 Du er som Himlens Fugle,
 Der sorgløst flyve hen:
 De sprede ei, de høste ei,
 De sanke ei til Bo;
 En Herre lader op sin Haand
 Og fylder deres Kro.

Saa mener jeg, Du har vel og
 En Herre rig og stor,
 Der fylde kan Dit Bæger
 Og dække Dig Dit Bord.
 Dig blev vist ellers Veien
 Over Livets Hede trang?
 Da tog den Sanger smilende
 Til Githaren, og sang:

„Jeg tjener ingen Herre!
 Som Fuglen fri og let
 Jeg ikke lod mig spærre
 I Buur eller Net.
 Den Drot, som jeg adlyder,
 Han boer her i mit Bryst,
 Og freidigt jeg kun fryder
 Mig ved min egen Lyst.

Den hele Jord og Himmel
 Det er min Eiendom;
 Alle Herligheders Brimmel
 De flokke sig derom.
 Min Skat kan aldrig tømmes,
 Ei mindstes kan min Magt;
 Aldrig kan der drømmes
 Meer kongelig en Pragt.

Hvert Sind og hvert Hjerte
 Er min ydmyge Basal;
 Jeg dulmer hver en Smerte,
 Jeg smykker Glædens Hal.
 Og Dvinderne, de søde,
 I hvor jeg træder op,
 Mig bære huldt imøde
 Liliens og Rosens Knop!"

Da letted paa sin Hue
 Med Smil den Møller god:
 „Saa fornem Gjæst at huse
 Jeg havde næppe troet!
 Men Lige søger Lige!
 Det sommer sig jo bedst:
 Du er vel, kan jeg tænke,
 Heel ofte Kongens Gjæst?"

„Jeg kommer," quod den Sanger,
 „Just lige fra hans Borg;
 Der hersker liden Glæde,
 Men desto mere Sorg.
 See, mens I slittigt syse
 Med Ullets bittre Kraft,
 Bed Githren jeg fortæller jer
 De Syner, jeg har havt."

Han lagde sig tilbage
Og tankefuld saae
Mod Bjælkeloft, mens Strængen
Han sagte rørte paa.
Men hen til hans Læber
Alles Blikke fulgtes ad.
Kun Hjort holdt sig stille
I Krogen, som han sad.

I Kongsgaarden.

„Kong Erik sad paa Gurre
 I Høieløfts=Sal;
 Den engellandske Frøken
 Var hans Dronning og Gemal.
 Hun straaled ved hans Side
 Fra stolte Kongestol
 Saa mild og saa deilig
 Som Vaarens klare Sol.

Men han var vild og flygtig
 Som Kornmoed i Høst;
 Ustyrlig som Stormen,
 Der hæver Nordhavs Bryst.
 Der var kun fattig Fred
 Mellem Dronning og Drot,
 Thi Hagelskur og Solens Smil
 De enes ikke godt.

I Kongens Gaard der tjente da
 Det elskeligste Par;
 Den unge Strange Nielsen
 Den Ene af dem var;
 En kjæk og freidig Jyde
 Af den ædleste Rod;
 For Dronningens Nafn
 Som Kammerfvend han stod.

Den Anden det var Stjernen
 I hendes Jomfruslof,
 Og det var Frøken Ellen
 Med den guldblondede Lof;
 De Roser og de Lilier
 De blegned paa hendes Bei,
 Hun deilig var som Dagen, —
 Men det vidste hun ei.

Hr. Strange var udspunget
 Af den mægtigste Adl;
 Klart var hans Skjold, hans Adels
 Uden Skygge eller Plet.
 Hun kjendte ei sin Fader,
 Og næppe var hun fød,
 Saa blev der talt forblommet
 Om hendes Moders Død.

Men hos den gamle Dronning
 Blev hun fostret som spæd;
 I Fruerbuur hun lærte
 God Adels Skik og Sæd.
 Og da hun var saa deilig,
 Og da hun var saa god,
 Saa blev hun valgt at sidde
 Ved den unge Dronnings Fod.

Det vared ikke længe
 Saa spired der frem
 Den listigste Maiblomst
 Og dustede for dem;
 Og alt som den yndig
 I deres Vaar fremgif,
 Paa den de Begge stirred,
 Og saa mødtes deres Blik.

Ung Strange vandrer eenjom
 I Skov og i Lund,
 Han ændser ei at jage,
 Han loffer ei sin Hund.
 Og Frosken Ellen sidder
 Og sommer Silken blød,
 Mens Haanden med Raalen
 Synker drømmende i Skjød.

Han viste hende Høviskhed,
 Hvor som han kunde bedst;
 Han holdt hende Boilen,
 Naar hun steg paa sin Hest.
 Ud fra de rige Loffer
 Da mildt to Dine saae,
 Som Kornblomster smile
 Mellem guldgule Straae.

Saa fra et Smil de naaede
 Til et Haandtryk i Løn;
 Og Jomfruen modstod
 Ei Ungersvendens Bøn;
 Men hemmeligt de mødtes
 I slig Ufskyldighed,
 At Himlens rene Engle
 Maatte juble derved.

I Gurre Rosenhave,
 Paa Grønsværet stod
 En mægtig Kronhjort foldet
 Ved Lindetræets Rod.
 Did iled de Begge
 I Rattens Skygge hen,
 Den Hjort blev deres Londoms
 Fortrolige og Ven.

Og Tegnet, som i Nattens Mulm
 De brugte, hvergang
 De nærmed sig hinanden,
 Det var en simpel Sang,
 En jævn lille Vise,
 Uskyldig og glad,
 Som begge de to Hjerter,
 Der saa ofte den qvad:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Hjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat!“
 Og naar da Sangen toned,
 Den Hjort, lidt mindre vild,
 Bendte de brede Drer
 Og lyttede til.

Tilfældt den blev saa taalig,
 At den sig klappe lod;
 Og naar sig Sangen meldte,
 Bed Jomfruens Fod
 Den lagde sig i Græsset,
 Saa hun i lystigt Mod
 Lidt hængte den om Halsen
 Sit fjæreste Klenod;

En Kjede med et Kors,
 Med Frelserens Billed paa,
 Af gyldne Led og Plader
 Og smykket med Stene blaae.
 Naar saa de maatte skilles,
 Hun med sin hvide Haand
 Igjen tog af dens Nakke
 Det dyrebare Baand.

De troede sig saa dulgte
 Som Duer i Klippespalt;
 Men Dren har en Hofgaard
 Og Dine overalt;
 Og Intet er saa svært,
 Om man er nok saa snild,
 At holde skjult for Verden
 Som tvende Hjerters Ild.

Dog Ingen dem forraadte,
 Ei ublid Fortræd
 For Guden Stod dem lagde
 Eller skræmmed deres Fred.
 Man voved ikke Saadant,
 Thi han var stolt og kjæk;
 Man nænned ikke heller
 At volde hende Skræk.

Hjem stævned da Kong Erik,
 I Hu var han saa gram;
 Ind drog han paa sit Gurve,
 Og Ufred fulgte ham.
 Tilsøes forlænge havde
 Han seidet paa Holsters Land:
 Liig Odderen, ei han kunde
 Faae Halen op af Vand.

Han ændsed knap sin Dronning;
 Men til Banket og Fæst
 De useligste Karle
 Han samlede til Gjæst.
 Hvad Slet der var at finde,
 Det sad omkring hans Bord.
 Som Herren er, saa træde
 Og Svende i hans Spor.

En Dag han sad og ganted
 Med dem ved fuld Pokal,
 Da traadte ind med Latter
 En Svend i Kongens Sal.
 Han meldte: „Herre Konge!
 Der staaer ved Borgeled
 En Tiggertøs, som ønsker,
 Med Dig at tales ved.

Hun loe kun, da jeg trued,
 For Pidsken ei hun løb,
 Og Hundene, jeg pudsed,
 De blev hange og krøb!"
 Kong Erik lystigt tomte
 Sit Bæger da paa stand:
 „Vi gad dog nok forfare,
 Om Os hun trodse kan!"

Med Fjerbarett paa Ise,
 Med klingert Sværd ved Lænd,
 Strunk spanked gennem Borggaard
 Han foran sine Mænd;
 Og udenfor ved Linden
 Paa en Græsbænk de saae,
 Halv støttet paa sin Albue
 Den Tiggerpige laae.

Hun bar et pjaltet Skjort kun,
 Nøgen var Fod og Arm;
 Stor Deilighed omgav dog
 Hendes Ansigt og Barm.
 Og det eneste Smykke,
 Hun havde, det var
 Af Guld en lille Slange,
 Hun i venstre Dre bar.

Hun rolig blev siddende,
 Og lod de Fødder smaa
 Sig sagte kun bevæge
 I grønne Græs og Straa.
 Om Halsen ringled Loffer
 Kulforte som en Snog;
 To afgrundsmørke Dine
 Paa Drotten hun opflog.

En Gysen overfoer ham,
 Hans Lød blev saa bleg,
 Som i en Ruus forstumlet
 Tilbage lidt han veeg;
 Et Flammeblus saa atter
 Ham til Ansigtet steg,
 Men ei en Lyd endnu
 Fra Læben sig sneg.

Da hvæsked han: „hvad vil Du?“
 Man hørte knap hans Røst,
 Og heftigt under Fløilet
 Sig hævede hans Bryst.
 Men med Hovedet lidt hældet
 Taus til ham skotted hun,
 Og smilede og spilled
 Med Fingren paa sin Mund.

„Hvad vil Du mig?“ gjentog han
 Med stirrende Blik.
 Da reiste hun sig langsomt
 Og vinked ham og gif
 Foran saa let og sirlig ind
 I tætte Rosenlund;
 Han fulgte hende lydig
 Som en kjælen Skjodehund.

Hvad der de talte sammen,
 Sik intet Dre hørt;
 Men de prægtigste Klædemon
 Hun snart saaes iført.
 Stærkt spraglede Farver
 Hun allermeeft var huld;
 Saa bar hun Sort og Gult og Rødt
 Græsgønt med Sølv og Guld.

Hun Kjeder fik og Spanger
 Og sølvspændte Skoe,
 Kun ingen Ring i Dret, —
 Hun blev sin Slange troe.
 I lange Lindeggyde,
 Som fra Borgen monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae;

I sidste Sted i Rækken,
 Som var saa sirligt bygt,
 Halv dult bag Rosenhækken
 Og med Billeder smykt,
 Hun slumred mest om Dagen
 I sin yndige Bo, —
 Til Slummer havde Ratten
 Et synderlig No.

Paa Jagt i grønne Skove,
 Ved Dands og ved Spil,
 Ved natlige Banketter,
 Hvor Glæden ret var vild,
 Paa eensomme Vandring
 Langs Curve=Soens Blaae,
 Man Dorrit, som hun kaldtes,
 I Kongens Følge saae.

Naar paa mælkchvide Hoppe,
 Let bygget som en Hind,
 Hun traved hos hans Side
 I Skovens Dykning ind;
 Naar i friske Sommermorgen,
 I stille Rosenlund
 De hvilede Bryst mod Bryst
 Og sukke, Mund paa Mund;

Naar de seilede paa Søen,
 Naar under Rattens Elør
 Han listet sig formummet
 Og svandt bag hendes Dør:
 I hende reent fortabt,
 Kun hende ædsed han, —
 Forsvundet af hans Tanke
 Var Dronning, Folk og Land.

I Fruerbuur sad Dronningen,
 Mens Taaren lønligt randt;
 Med sine unge Møer
 Hun væved og hun spandt;
 Men intet Net hun knyttet
 Saa stærkt og saa snildt,
 Der kunde atter fange
 Hendes flygtige Bildt.

Saa gif en Høst og Vinter;
 Men da Kufferen sang
 Igjen i Vaarens Lovsal,
 Hvor Daadyret sprang,
 Da faldt ung Dorrits Die
 Paa Hr. Strange engang,
 Da bagom hendes Hauge
 Han vandred over Bang.

Heel tankefuld hun saae ham
 Alt søge ind i Lund,
 Iført den grønne Kofte,
 Med Horn og med Hund;
 Dmt blev da hendes Hjerte,
 Som havde det længe blødt;
 Vel følte hun en Smerte,
 Men det smertede saa sødt.

Ham fulgte hendes Tanke,
 Ham fulgte hendes Fred,
 Og hvor han siden dvæled,
 Der dvælede hun med,
 Og loffed ham saa listigt
 Snart her og snart der, —
 Gi mærked dog Kong Erik
 Den bedragelige Færd.

Thi, underligt at sige,
 Det lod, som hun var To:
 Paa samme Tid hun sad
 I sin yndige Bo
 Og stjemtede med Kongen,
 Har Mangen svoret paa,
 Alt hun var seet i Lunden
 Efter Strange at gaae.

Men Junker Strange trodsed
 Hendes Deiligheds Magt,
 Hans stolte Blik nedslænged
 Ufigelig Foragt.

Mat fra hans Hjertes Klippe
 Sank hendes Dines Skud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast sin Brud.

Hendes Emil og Sang og Dandsen
 Saa sommerfuglelet,
 Alt — Alt var forgjæves,
 Og tilfjeldt blev hun træt.
 Hun var som den, der svømmer
 Med stønnende Bryst
 Og af Brændingen kastes
 Igjen fra firkre Kyst.

Foragtet Elskov vender
 Sig saare snart til Had.
 Tidt Læben bittert rynkes,
 Hvor Smilet nylig sad.
 Sit Bytte Grumhed fanger
 Tidt udi Listens Bæv, —
 Naar Ulv gaaer ud paa Rov,
 Luster bagefter Ræv.

Saa dulgte hun sin Pine,
 Saa dæmped hun sin Harm,
 En sikker Hævn hun føstred
 I sin flammende Barm.
 Alt, hun behøved ikke
 Alt bruge megen List,
 Hun snart var paa Sporet
 Og Byttet hende vist.

Som Ornen let opdager
 To Duer i Klippespalt,
 Snart havde hun udspeidet
 De Tvendes Løndom alt.
 Hun havde seet dem mødes
 Ved Lindetræets Rod,
 Hvor fredelig og stille
 Den tamme Kronhjort stod.

Hun selv, med qvalsylt Hjerter,
 I Rattens dybe Ro
 So havde hørt dem synge,
 De Rattergale to:
 „Hver Nat er vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi,
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“

Det tryffed Braaden dybere,
 Der pinte hendes Sind,
 Dg snigende som en Slange
 Hun treen til Kongen ind.
 Hvor tindred da de Dine,
 Hvor loffed Læben sød!
 Hun som en kjælen Killing
 Gled hen paa hans Skjød.

Saa tog hun om hans Sæge,
 Hun stirrede ham ind
 Saa smigerfuld i Diet
 Med Munden paa hans Kind,
 Dg drypped Gift i Dret
 Bed sine lumste Ord; —
 Flur fandt de Bei til Hjertet —
 Op rasende han foer.

Som affindig han fraaded,
 Dg hvid som en Bæg
 Han greb sig med Haanden
 Om sit frodige Skjæg,
 Dg mumlede sagte:
 „Ja, bort! ja, han maa bort!
 Saa fare han ad Helved
 Paa den kronede Hjort.

Saa føre man Tøiten bort
 Fra Dronningens Buur
 Og evigt hende gjemme
 Bag Laas og bag Muur!“
 Saa stønnet han stakaandet
 Og tumlede som ør.
 Da listet Dorrit sagte
 Sig ud af Kamrets Dør. —

Den næste Dag man fritted,
 Man speided her og der,
 Men dem, som man søgte,
 Dem fandt man ikke meer.
 Hr. Strange var forsbundet,
 Og Frøken Ellen sad
 Gi meer i Fruerburet
 Og vævede i Lad.

Man gif omkring uhyggeligt,
 Man hvæsked tyst i Braa,
 Med ængstelige Dine
 Man paa hinanden saae.
 Forsbundet var og Hjorten,
 Som græssed ved Lindens Rod;
 Man rendte og begloede
 Den Plet, hvor før den stod.

Dog snart ei meer der spurgtes,
 Hvor de Tvende blev af.
 Som Vindpust, der hvisler
 Over daggammel Grav,
 Er Menneffernes Tanker:
 De dræle kun fort,
 Og skynde helst fra Smerten
 Og Rædselen sig bort.

Men Dronningen, den fromme,
 Den elskelige Liv,
 Hun glemte dem ikke,
 Hun skjalv for deres Liv.
 Saa lod hun mig da stævne
 I sit Lonkammer ind;
 Der sad hun sorgnedsbøiet
 Med Haanden under Kind.

Jeg knæled ned og kysfed
 Paa Skjortets Purpurflig.
 Da talte hun: „Hør, Folmer!
 Hvad jeg vil sige Dig!
 Du bære skal mit Lonbud
 Alt over Land og Sø,
 Du søge skal Hr. Strange
 Og den fattige Mø.

Jeg troer, Dit Hjerte hader,
 Hvad der er Grunt og Slet;
 Jeg veed, at Du er freidig
 Og lystig og let.
 Hvis Du mig nu kan bringe
 Min Smerte Lægedom,
 Jeg naadig vil Dig skjenke,
 Hvad Du beder mig om!"

Hos mig har altid Qvinden
 Den allersørste Priis;
 Og Dronningen, hun er deilig
 Som Eva i Paradis!
 Jeg svær: „Dem vil jeg søge,
 Og jeg skal finde dem!"
 Og trykket atter Læben
 Paa Kjolens Purpurbræm.

Jeg mener, megen Taler
 Den baader ikke stort.
 Med Strængeleg paa Ryggen,
 Strax ud af Borgens Port
 Gav jeg mig da paa Vandring,
 Som tidt jeg pleier van;
 Jeg gjæstet By og Bonde
 Og Borg og Riddersmand.

Hos Munkebrødre sorte,
 Hos hvide og hos graae,
 Bed fine Truекlostre
 Jeg bankede paa;
 Men Ingen kunde sige
 Mig af det sundne Par,
 Fra hver en Port mit Dre
 Jeg lige tomt udbar.

Ei vender jeg tilbage,
 Mit Ord jeg løse maa,
 Om saa til Verdens Ende
 Min Fod skulde gaae,
 Om saa den ikke standsed,
 Gør i min Grav jeg gif!"
 Her taug den unge Sanger
 Med et spørgende Blik.

Men stum sad den Møller,
 Ei noget Svar der lod;
 Forlegen Anna stirred
 Paa Humlen i sit Skjød.
 De Bæven saae, men voved ei
 At gribe Traaden fat, —
 Forlængst alt havde Hjort
 Sin mørke Krog forladt.

Nu Alle var bortgangne,
Nu Alt omkring ham sov.
I Møllen, medens Hjulet
Brusede høit i Skov,
Han tænkte paa med Smerte,
Hvad Sangeren fik fortalt;
Han vilde ei forraade,
Hvor godt han vidste Alt.

Fra Klostret Morgenkloffen
Hjernt over Bugten klang;
Da stod den unge Sanger
Alt rustet til sin Gang.
Han lystigt kysfed Anna,
Tog Mølleren i Haand;
Snart svandt bag Krat hans Budel
Og hans slagrende Baand.

Gulitza.

Novemberstormen havde sig
 Til Borgleie lagt;
 Nu havde den faaet Bugt
 Med Skovens sidste Pragt.
 Paa Høien stod ung Strange
 Og stirrede did ned,
 Hvor hen i Sø sig strakte
 Det lange, smalle Fædd.

Der dvæled tidt hans Tanke;
 Thi Holmer Sangers Ord
 Ham havde tændt en Stjerne
 Og ført paa Haabets Spor;
 Nu hos den gamle Kvinde,
 Som hused hift bag Alint,
 Han vilde hente Nøglen
 Til sit Livs Labyrinth.

Guliga maatte vide, —
 — Saa bares det ham for, —
 Til Løsning og til Frelse
 Det kraftigste Ord.
 Saa steg han ned ad Skrænten,
 Fra Krattet, i det Frie,
 Og vandred ud paa Fjedd
 Ad lidt betraadte Sti.

I Skov snart Veien slynged sig,
 Og snart langs lave Strand.
 Den høje Maage svæved
 Genover dunkle Band.
 Alar hængte Taagens Draabe
 Paa sorte Tjørn og Green,
 Kun søvnigt leged Boven
 Med Strandens Tang og Steen.

Men fjernt, hvor Bynten slipper,
 En Røg steg mod Sky;
 Der øinede han Hytten
 I Buskenes Ly.
 Af Steen og Mos var Bæggen,
 Dens Tag af bleget Tang; —
 Der standsed han og lytted
 Til den sølsomste Sang.

Snart var det en tungfindig,
 Forsørget Qvinderøst,
 Der ret vil aande Smerten
 Af et fortviolet Bryst.
 Snart lød det som en Jubel,
 Uhyggelig og stærk,
 Liig Afgrundens Hilsen
 Paa Ondskabens Bærk.

Han nærmede sig Hytten;
 Men udenfor han saae
 En stridhaaret Ulv
 Ved Tærskelen at staae;
 Dog næppe fik den Die
 Paa ham, saa foer den ind, —
 Og strax i Døren viste sig
 Den vendiske Qvind.

Det rige Haar, liig Panden,
 Bar bleget og hvidt;
 Om Kinderne og Skuldren
 Det hængte vildt og stridt.
 Ud fra de sorte Dine
 Kun matte Straaler skød,
 Som i den hvidgraae Afse
 Fra en halsslukket Glød.

I sine brogede Bjalter
 Hun neied dybt mod Jord,
 Med Hænderne for Brystet
 Og mæled disse Ord:
 „Jeg vidste af Dit Komme,
 Før Du Dit Hjem forlod;
 Jeg saae Dig tidt i Drømme,
 Du faure, unge Blod!

Jeg kjender nok Din Alder,
 Som har sig fjælet bag
 Den hvide Møllerkoft;
 Jeg saae Din Skjebnes Slag;
 Jeg veed, hvad Du vil spørge,
 Og jeg skal give Svar!
 Kom, sæt Dig her paa Stenen,
 Gi bedre Stol jeg har.

Det Bredens Barn, jeg fødte,
 Blev ogsaa Din Fordærv;
 At frelse Dig og Dine
 Er vel mit sidste Hverv!“
 Forventningsfuld ung Strange
 Tog Plads paa bredden Steen;
 Selv hun paa Huf sig satte
 Med Skjortet om sine Been:

„Jeg stammer fra en Høvding
 Gisfet paa Lante Ryn!“
 — Stolt tindred hendes Bliffe
 Under de sorte Bryn, —
 „Er Dagen klar og isfri,
 Fra Eders Jomfruland
 Min Hjemstavns hvide Klipper
 Heel graat man sine kan.

Min Fader var kun Jifer,
 Og da han var død,
 Sig satte paa vort Dørtæ
 Baade Fattigdom og Rød.
 Men frisk og vild som Fuglen,
 Der flager over Sø,
 Jeg vorte op og blev til
 Den deiligste Mø.

Med andre unge Piger
 Jeg legede ved Strand,
 Vi stred med Steen, vi svømmed
 Omkap i salten Vand.
 Om Sommeren vi dandsed,
 Bandt Krands og sang;
 Vi knytted Net og Rufer
 Den Vinteraften lang.

Min Moder da fortalte
 Om Kamp og Fægterspil,
 Om hvordan det ved Fester
 Og ved Offere gik til.
 Hun lærte mig i Løndom
 Heel mangan kraftig Kunst; —
 Saa leved jeg og stolede
 Paa Gudernes Gunst.

Du mener vel, at Korset
 Staaer fast i Benders Land?
 Det rokker end som Sivet,
 Der plantet er i Sand.
 Nei, hemmeligt, men kraftigt
 De gamle Gunders Hær
 End vogte vore Strande —
 Og Mørkets Gud især.

Dybt i den hvide Klippe,
 Hvor den hvælver sig huult,
 Hans pragtfulde Tempel
 Ligger sikkert og skjult.
 End bringe der hans Præster
 Ham natligt Offer frem;
 Om Dagen ere de Bønder,
 Og Ingen kjender dem.

I mørke Løvfalds-Nætter,
 Naar Stormen tuder ret,
 End slagtes Tyr og Dræne
 For en lykkelig Dræt.
 End dandses der i Baaren
 Om de hellige Træ'r;
 Den sorte Gud der bringes
 Hvert Aar en Jomfru skjær.

Hun være maa af fornem,
 Af ældgammel Vt,
 Og deilig af Skabning,
 Uden Lyde eller Plet.
 Hun til hans Tempel føres,
 Som var det hendes Grav.
 Man aldrig faaer at vide,
 Hvor hun er blevet af. —

Jeg laae ved Moders Side
 Og sov en Sommernat;
 Da vaagned jeg i Rædsel,
 Da greb man mig fat.
 De stoppede min Mund,
 De dæmpede mit Skrig;
 Uld bar de mig af Hytten,
 Indhyllt som et Lig.

Jeg følte, jeg blev baaret
 Gjennem Moser og Vang;
 Jeg hørte, Skovens Susen
 Over mit Hoved klang.
 De bar mig op ad Fjeldet,
 Tungt aanded deres Bryst;
 Havet snart mig hilste
 Med sin dundrende Røst.

Saa gik det ned ad Bakke,
 Som dybt i en Dal,
 Og Luften, jeg indaanded,
 Blev saa underlig sval.
 Da endelig de standsed,
 Red blev jeg sagte lagt,
 Mit Slør blev bortrevet,
 Og jeg saae — hvilken Pragt!

Med Purpurtepper tjeldet
 Var den hvælvede Hal;
 Og Gulvet sammenføiet
 Af sleben Muslingskal.
 De røde Lamper dufsted,
 Som Rosens første Suk,
 Mens Røgen op sig hvirvled
 Mod Loftets runde Glug.

Paa Gyldenstyffes Gynder
 Og Odderskind jeg laae;
 Men jeg var heel alene,
 Ei nogen Sjæl jeg saae;
 Jeg øined ingen Døre
 I den runde Klippehal,
 Kun lige for mit Leie
 Sig hvælved et Portal.

Forsigtig jeg mig listede
 Derhen, og stirred ned.
 Det var et Svælg, et aabent,
 En Afgrund sort og bred;
 Jeg dybt dernede hørte —
 Mens svimlende jeg stod —
 Hvor ind i Grotten bruste
 Den vilde Havets Flod.

Da lod en sagte Raslen,
 Forsærdet saae jeg om!
 Frem bag de Purpuræpper
 To Skiffelser der kom.
 Og det var tvende Qvinder,
 I Elør fra Top til Taa.
 De toede mig, de salved mig,
 De flædte mig paa.

I mine sorte Loffer
 Blev snoet Corallen rød;
 Den søgrønne Silke
 Om mine Hoster flød;
 Om Midien trende Gange
 Guldfjeden de vandt;
 De kysfed paa min Kjortel
 Og neied og forsvandt.

Saa var jeg atter ene,
 Det gjøs i mit Blod.
 Et dækket Bord jeg vined,
 Som under Lampen stod,
 Med Honningbrød i Skiver,
 Bestrøet med Balmuforn;
 Og Biin, den røde, hvide,
 Blinked i gyldne Horn.

Med skjælvende Hænder
 Af Ragen lidt jeg brød;
 Den flammende Biinmost
 Til mit Hjerte sig gjød.
 Da sluktes Lampens Luc,
 Og Intet meer jeg saae.
 Jeg famled til mit Leie
 Og kasted mig derpaa.

Med i de bløde Hynder
 Jeg tryffede min Kind,
 Og Bølgens Klang fra Dybet
 Mig snarligt lullede ind.
 De yndigste Syner
 Omgjøgledede min Barm, —
 Da blev jeg atter vækket
 Af en favnende Arm.

Af glødende Læber
 Tilluffet blev min Mund, —
 Da vaanded sig og sukke
 Min Sjæl i Hjertets Grund!
 Jeg anede, det var ham
 Med det frygtelige Navn,
 Jeg vidste, det var Guden,
 Der tog mig i Favn.

Tre Maanedes, tre Uger,
 Tre Dage saa hengif,
 Men aldrig noget Levende
 At skue jeg fik.
 I Tempelet alene
 Og smykket som til Fæst
 Om Natten kun jeg modtog
 Den rædsomme Gæst.

Engang jeg laae og slumred
 I den bælmørke Nat,
 Jeg vaagned op i Rædsel,
 Man atter greb mig fat.
 Man førte mig af Klæderne,
 Og nogen, som jeg var,
 Hen til den dybe Fjeldport
 Bed Dybet de mig bar.

Der stemmede de op
 Den affhyeligste Sang,
 Frygteligt fra Klippernes
 Grælving detklang.
 I rædselsfulde Jubel,
 Fra Portens skarpe Rand
 De ubønhørligt styrted
 Mig i det sorte Vand.

Jeg sank i Bølgens Graade,
 Men duffed atter op.
 Var det en Gud, mig frelst?
 Ufaaret blev min Krop.
 Jeg brugte uvilkaarligt
 Mine Arme, mine Been,
 Og fik saa fat i Mørket
 Paa Klippens vaade Steen.

Dybt drog jeg efter Veiret;
 Men Hjertet end holdt Stand.
 Med Haand og Fod jeg stræbte
 Gjennem bølgende Vand;
 Langs Grottens steile Bægge
 Jeg følte mig for, —
 Alt svandt i det Fjerne
 De Præsters vilde Chor.

Da kom jeg til en Krumning,
 Frem dæmred noget Lyst,
 Og atter vaagned Haabet
 I mit suffende Bryst.
 Vel bredere blev Svælget,
 Meer voldsom Bølgens Vægt,
 Jeg kjæmpede dog modigt
 Og skjæmmed ei min Slægt.

Jeg naaede Grottens Munding
 I den beegsorte Nat,
 Jeg søgte hen til Bredden,
 Hvor den var mindre brat.
 Der fravlede jeg opad
 Og satte mig i Mag,
 Hvor Klippen over Soen
 Udskjød sig som et Tag.

Der sad jeg da i Mulmet
 Bed det brølende Hav,
 Til Daggudens Stjerne
 Sig hæved af sin Grav.
 Da vined jeg en Fisser,
 Jeg vinked ham til Land;
 Han tøved angst, og snart jeg saae,
 Det var en christen Mand.

Thi hellig Antons Billed
 Var skaaret i hans Stavn;
 Han forsed sig og hilsed
 I den Herre Jesu Navn.
 Jeg gjengav ham hans Hilsen;
 Da tog han mig ombord,
 Og hyllet i hans Kofte
 Med ham jeg hjemad foer.

Hans Qvinde gav mig Klæder,
 Og i hans stille Bo
 Mit Legem sanked Kræfter
 Og mit Hjerte fik Ro.
 Da saa engang den Fisser
 Til Bideslet drog,
 Herhid i Baaden med sig
 Han venligt mig tog.

Her under disse Bøge
 Mit Fristed da jeg fik.
 De Fiskere, de Bønder
 Mig gave Mad og Drif.
 Jeg læged deres Røer,
 Jeg signed deres Garn,
 Og her i denne Hytte
 Jeg fødte Gudens Barn."

Her reiste sig Guliga
 Fra Tuen, hvor hun sad.
 I hendes Nafsyn maled sig
 Det grusomste Had.
 Stærkt blussed hendes Kinder,
 Hun rynked sine Bryn;
 I Diet funkled Ilden
 Saa skarp som et Lyn.

Den nøgne Arm hun strakte.
 Hun stamped med sin Fod
 Og knytted sine Næver:
 „Hun er mit Kjød og Blod,
 Men Nanden er en Djævels!
 Den Dval Du aner ei,
 Naar Moderen maa hade
 Sit Barn! Den fjender jeg!

Hjortens Flugt.

Da hun, for tidlig moden,
 Sit Ledebaand forlod,
 Hun yppig blev, som Ranken,
 Der foptrer Druens Blod.
 Hvor hun sit Die fæsted
 I Hytte eller Huus,
 Der vakte hun, som Druen,
 Bild Svimmel og Ruus.

Hun eier fra sit Udspring
 Den frygteligste Magt.
 Mig har hun forgjort
 Og i skjændig Trældom bragt;
 Jeg er ei meer min egen,
 O, Forsmædelse og Skam!
 Her maa jeg stundom vandre
 I den fæleste Ham.

Hun deilig er som Dagen,
 Men Nattens Gud har tændt
 Sine vildeste Flamme
 I hendes Barm og vendt
 Fra Lyset og fra Himlen
 Belystigt hendes Hu,
 Og hvor hun blot sig viser
 Fremspirer Sorg og Gru.

Hvor hendes Magt sig dølger,
 Ei sagde mig min Kunst;
 Den maa, den skal forsvinde,
 Som før Sol en Taagedunst;
 Du — Du kan hende trodse,
 Din Haand og Hu er reen,
 End har Du aldrig syndet
 Og Du elsker kun Een.

I Kongens Hjerte Rhitra
 Har tændt den vildeste Brand,
 Og hun er mere Hersker
 I Borg og Land end han.
 Men aldrig skal hun mere
 Udpresse Suk og Graad,
 Hvis mig Du nu vil høre
 Og lyde mit Raad.

I Møllen dvæl, til Du har hørt
 Den rette Time slaae;
 Til Kongens Borg Du atter
 Da lønligt drage maa.
 Der gribe Du en Ugle
 Et. Hansnat, og tyst
 Lad skjære ud dens Hjerte
 Af det loddæfte Bryst.

Saa see Du til at stande
 Bed hendes Seng en Stund,
 Naar Søvnens Gud har luffet
 Hendes Vine og Mund;
 Læg Hjertet da, det røde,
 Tæt under hendes Barm,
 Hvor Blodets Kilde syder
 Til Benstre vild og varm.

Tag hendes Haand, den Høire,
 — Hun vaagner ei derved —
 Og tryk den mod Dit Hjerte,
 Bøi sagnetlig Dig ned,
 Og spørg! — Da maa hun svare,
 Hun trunget er dertil;
 Hun maa Dig aabenbare
 Alt, hvad Du vide vil.

Hun maa sig selv nedstyrte
 Fra Høiden, hun har naaet;
 Da blomstrer Fred og Glæde
 Af den Sorg, hun har saaet.
 Saa fast hun maa sig hilde
 I sit eget lumste Garn,
 At Du kan hende knuse,
 Mit usalige Barn!

Hver Taare da gjengjældes,
 Som hun fik udøst,
 Da hæves og min Trældom,
 Og Lænken bliver løst,
 Som hidtil mig i Jammer
 Og Glendighed bandt!“
 Med Strengthed mæled Strange:
 „Siiig, Qvinde! er det sandt?“

Bildt slog sig da Guliga
 Med Næven for sit Bryst,
 Et Skrig hun udstødte
 Og vendte sig mod Øst:
 „Bed ham, der rider Hesten,
 Saa skinnende hvid,
 Jeg sværger — ja, ved Hende,
 Der er frugtbar og blid“ — —

„Hold inde!“ raabte Strange,
 „Du veed, jeg ikke troer
 Paa Dine falske Guder,
 Bed hvem Din Læbe svoer!“
 Som Lynslagen, Qvinden,
 Redsegnede til Jord,
 Hun vred sine Hænder
 Og saa tog hun til Ord:

„D, hjælp mig da Du milde,
 Du rige Herre Christ!
 Dig vil jeg nu tilhøre, —
 Saa troer han mig dog vist.
 Dit Kors det vil jeg bære
 Under et helligt Tag,
 Dit Navn det vil jeg prise
 Bed Nat og ved Dag.

Bed Susaae hist der ligger
 Et Huus med Taarne paa,
 Dag og Nat derinde
 De fromme Qvinder gaae;
 Der vil jeg ydmygt tjene, —
 Bed Ham, som hersker der,
 Jeg sværger Dig, at Sandhed
 Min Mund berettet her!”

„Belan“, gjensvared Strange,
 „Jeg vil vove, Dig at troe.
 Guds Engle Dig ledsage
 Til Hjertefred og Ro!
 Gud signe Din Beslutning!
 Gaf trostlig did og bring
 Til Klosters fromme Moder
 Kun denne lille Ring.

Hun venligt vil modtage
 Dig og mit Bennepant;
 Hun hjælper Dig at løse
 Hver Lænke, som Dig bandt.
 Der skal Du Dig afføre
 Det Banhelliges Dragt,
 Og ydmygt søge Frelsens,
 Hvor Frelsens Skat er lagt!"

Med taarefyldte Dine
 Guliga Haaret slog
 Tilbage fra sin Pande
 Og hans Haand til Læben drog.
 Taus stod hun der ved Hytten
 Og tankefuld saae
 Den ranke Junker langsomt
 Op ad Skovstrænten gaae. —

De Dage blev nu korte
 Og Natten blev saa lang;
 Midvinterens Storme
 Deres vilde Jubel sang.
 De graasorte Skyer
 Af Havet vælted op,
 Og Sneen fyldte Bei og Sti
 Og laae paa Bøgens Top.

Snart Isens klare Lønte
Det store Vandhjul bandt.
Ung Annas Sind kun Hvile
I sine Drømme fandt.
Hr. Strange, utaalmelig,
Fra Stuens lune Braa
Lod sine Tankers Række
Saa vide Veie gaae.

Jørgen og Anna.

Naar Bækken risler lystigt

Dg Skoven den er grøn,

Naar Duen bygger Rede

Dg kurrer i Løn;

Naar blaae Violer vaagne

Dg Rufferen gjør Larm,

Da vækkes ogsaa Haabet

I mangelen sorgfuld Varm.

Da stiger op i Stammen

Den luttrende Saft,

De sittrende Dviste

Fornemmer Vaarens Kraft,

Dg sløielsbløde Blade,

Smaragdklare Skud

Alf glindsende, springende

Hylstre foldes ud.

Den venlige Baarlust
 Gik og gjort Anna blød;
 Rask rullede hun sit Sytøi
 Tilsammen paa sit Skjød.
 Sit Solklæde tog hun
 Af Skabet hist paa Bæg,
 Og fyldte saa en Haandkuro
 Med Brød og med Æg.

En Huulvei sig frummer
 Fra Skoven ned mod Strand
 Forbi Bildbanegaard
 Længs det sgvulpende Band.
 Der vandrede nu Pigen
 Saa tankefuld i Sind;
 Saa steg hun op ad Skrænten,
 I St. Antons Kloster ind.

Den gamle Portner gav hun
 Den Skjenk, som hun bar.
 Ind traadte hun i Kirken,
 Hvor Solen straaled klar.
 Dybt for det Allerhelligste
 Hun neied sig mod Jord
 Og korsed sig og nærmed sig
 Til Munkenes Chor.

Ned faldt hun paa sit Ansigt
 Og inderligt hun bad;
 Saa knæled hun ved Stolen,
 Hvor Broderen sad.
 Hun bøied sig mod Gitteret
 Undseelig, og lod
 Sin Sorg gaae til et Hjerte,
 Som Sorgen forstod.

Men hvad de tvende taled,
 Det hørte kun Den,
 Hvis Billie sparer Myggen,
 Og veirer Verdner hen.
 Da Pigen saa sig reiste,
 Der perled Taarer frem;
 Sød Beemod og Fortrøstning
 Sig speiled i dem.

„Jeg Sorgen skal tilgive!“
 Det hvisted i hendes Bryst,
 Mens atter hjem hun vandred
 Langs den solvarme Aft.
 „Men ham til Mand at tage,
 Det blev mig ei paalagt,“ —
 Her nikked hun lidt trodsigt —
 „Jeg ta'r mig vel iagt!“

„Alt glemme Ham, den Anden,
 Mig falder ikke svært.
 Mit Sind ei kan begjære,
 Hvad en Bedre er kjær.
 Af, hvor det dog er sælsomt!
 For mig er Alt forbi!“
 Saa sukked hun og vendte
 Sit Hjed til Skræntens Sti.

Den Vaardag var saa lummer,
 Og Pigen var saa træt.
 Heel modig steg hun over
 Paa Skovstentens Bræt;
 Og da hun under Skyggen
 I Gensomheden stod,
 I Græsset mat hun segned
 Ved Bøgetræets Rod.

Smaaablomsterne de vugged
 I Baarvinden blid.
 De klare lyse Grene
 Vinked Slummeren hid.
 Den kom da ogsaa listende
 Paa hendes Dielaag;
 Bagefter fulgte Drømmens
 Forvirrede Tog.

Først saae hun Rhitra dandse
 Saa deilig, men saa vild;
 Fra hendes Dine ligned
 Den fortærende Ild;
 Og Sorgen hende fulgte
 I Skovens Mørke ind;
 Der stod de Bryst mod Bryst
 Og Kind lagt til Kind.

Da sank i hendes Hjerte
 Paany det hyasse Sting,
 Da løb hun forvildet
 Paa en Hede omkring.
 Der mødtes hun med Hjort,
 Men han ændsed hende ei;
 Sidst kom dog Folmer Sanger
 Og viste hende Wei.

Dernæst hun sad i Møllen,
 Men Skinsygens Harm
 Den vorte som en Malurt
 Ud af hendes Barm;
 Den daved hendes Sandser,
 Den skyggede saa tæt,
 At ei hun vined Sorgen,
 Der vanked bleg, forgrædt.

Brat hende Drømmen førte
 Igjen til grønne Skov.
 Hun syntes — som det var —
 At hun laae der og sov.
 Men mellem Lundens Stammer
 Sig væltede frem
 Et Hav af klare Skyer
 Og tilslørede dem.

Med Et sig Skyerne skilte
 Og glimrende blev Alt;
 I den aflange, klare,
 Dybt himmelblaae Spalt
 Den høie Raadens Dronning,
 Den rene Jomfru staaer,
 Paa Armen har hun Sønnen
 Og Stjerner om sit Haar.

Der straaled ud om hende
 En unævnelig Glands,
 Af tusind Englehoveder
 En fyldig Rosenfrands;
 Hun fæstede paa Pigen,
 Der slumrede paa Jord,
 Beemodig disse Dine,
 Hvor Betsignelsen boer.

Hun løftede sin høire,
 Dmt advarende Haand,
 Dg taledede til Pigen
 Dviblomsprændte Aand:
 „Du mener at tilgive?
 Du gjør det ikke heelt!
 Forladelsen Du deler,
 Som Dit Hjerte Du fik deelt!

Tilgiv ham heelt! Sin Brøde
 Har han angret og fortrudt,
 Med ærlig, kraftig Billie
 Jo Syndens Lænker brudt.
 Jeg bad for mangen Synder
 Dg førte ham paa Bei, —
 Siig, Anna! vil Du være
 Nu mere streng end jeg?“

Hun taug. Men tusind Stemmer
 Langt inde fra Paradis
 Sang til den hellige Jomfru's,
 Den rene Moders Priis.
 Bort svandt den rige Glorie,
 Dg Englechorets Lov
 Forstummed og Anna vaagned
 I den lysegrønne Skov.

Med hestig Hjertebanken,
 Bevæget, men dog glad
 Til Bøgens Rod hun læned sig
 Og eftertænkksom sad.
 Sit blonde Hoved lagde hun
 Til Siden lidt, og saae
 I Beiret, som naar Duen
 Spejder i Himlens Blaa:

„Det var de samme Ord jo,
 Som Munken fik mig sagt,
 Det var den ædle Sæd,
 Han i mit Sind fik lagt;
 Men Hun, den Høitvelsignede,
 Liig Solens hulde Magt,
 Til Liv og til Blomstring
 Det døde Frø har bragt.“

Op sprang hun fra Græsset,
 Tog Kurven paa sin Arm;
 Let løb hun henad Stien
 Saa blusfende varm;
 Og da hun saae sin Fader,
 Hun sank i hans Favn,
 Og hvilede undseelig
 Hiint dyrebare Navn.

Glad tryffed hende Mølleren
 Til Faderhjertet tæt,
 Tog hende under Hagen
 Og hvist: „Det var Ret!“
 Da straaled hendes Dø,
 Som før saa tidt var vaadt,
 Og saa blev Jørgen hentet,
 Og saa var Alting godt. —

Den Møller var snart paafærde;
 Han sendte Budskab hen
 Til alle gode Grander,
 Til Frænde og til Ven,
 I Roholt og i Færø,
 I Arelhoved Sogn.
 Da kom der hid til Møllen
 Heel mangel pynnet Vogn.

Alt efter bedste Evne
 De bragte Føring strax
 Af Æg og Mælk og Smør og Høns,
 Og andre gode Slags.
 I Stue, Lo og Lade
 Blev dækket Bord ved Bord,
 Og Bæggene behængte
 Med Grønt og Blomstersnor.

De lattermilde Piger
 Smykked den væne Brud,
 Stolt blev hun udstafferet
 Med røde Silkefrud.
 Det blonde Haar opstrøget,
 Strunk sad hun paa sin Stol
 Med Baand og Rakkestykke
 Og skinned som en Sol.

Hun løstet blev i Vognen,
 Rask Skaren foer afsted
 Til Kirken over Mark og Eng,
 Igjennem Lund og Led.
 Foran, bagefter fulgte
 I broget Række lang
 Tilhest de unge Karle
 Med Bidstefnald og Sang.

Blandt dem red ogsaa Strange;
 Og da de saa kom hjem,
 Og Folket vel var bænket
 Og Skafferne bar frem
 De store Suppeskaaler,
 Det høie Sulefad,
 Da gik han om og skjenked
 Dem Ol til deres Mad.

For Enden af Brudebordet
 De Spillemænd fremgik,
 Med Trommer og med Piber
 De gjorde skøn Musik.
 De Stoddere sig flokked
 Om Møllerens glade Huus,
 De bleve alle qvægede
 Af Fad og af Kruus.

Da Dugen var borttaget,
 Endnu ved høilys Dag
 Rast traadte udi Dandsen
 Det hele Bryllups-Lag.
 Der dandsede først Strange
 Med den blomstrende Biv,
 Gia, hvor slog han firligt
 Sin Arm om hendes Liv!

Det vared dog ei længe,
 Saa blev han flappet ud,
 Thi Alle vilde dandse
 Med den vakkre, unge Brud.
 Hun gif fra Haand til Haand;
 Mens veemodig i Sind
 Ung Strange sad paa Bænken
 Under den grønne Lind.

Da lød et Raab: „I Løffen
 Et prægtigt Dyr der staaer
 Dg græsser i den unge Rug!“
 Da stimled ud af Gaard
 En Mængde for at see det;
 Men Mølleren raabte: „Hjort!
 Spring ud, min Søn! til Dyret,
 Dg see at faae det bort!“

Som vakt af dybe Drømme
 Bed Mølleren's Ord,
 Sprang Strange op fra Bænken
 Dg ud i Marken foer.
 Han dem tilbage vinked',
 Som vilde følge med,
 Dg ene gjennem Skoven
 Til Løffen løb han ned.

I grønne Rug der græssed
 Det stolte Dyr i Ro,
 Det hoiiede sin Nakke
 Med lodne Spidser to;
 Sin ranke Hals det reiste,
 Det spored og blev vaer, —
 Halv skjult i sin Manke den
 En gylden Kjede bar.

Forsigtig standsed Strange
 Som en erfaren Mand;
 I Brystet hamred Hjertet,
 Han næppe aande kan.
 Det er hans Lykkes Bidne!
 Det er hans gamle Ven!
 Det er hans lette Ganger,
 Han kjender den igjen!

Han nærmede sig Agren
 Med vaersomme Skridt;
 Han fløitede den Vise,
 Som den hørte saa tidt;
 Da vendte den sit Hoved,
 Den gif og den stod,
 Saa vekslede den atter, —
 Og Strange fatted Mod.

Sin Sang han atter fløited,
 Og med lydløse Fjed
 Han under Binden sneg sig
 Langs Buskene ned.
 Da vinede ham Hjorten
 Saa nær — og med et Sæt
 Forspandt den for hans Blik,
 Hvor Krattet var tæt.

Men Junkeren bagefter
 I den løvrige Skov!
 Det var ham, som hans Lykke
 Var bundet til dens Rlov.
 Han som en kyndig Jæger
 Forfulgte snildt dens Spor;
 Snart Begge var forsvundne,
 Hvor Gensomheden boer.

Skovbroderen.

Den korte, lyse Mainat
 Over Skovens dunkle Træ'r
 Bar draget hen saa sagte,
 Og i dæmrende Skjær
 End tindred Morgenstjernen,
 Mens høit i Lusten hang
 Den usynlige Værke
 Som en Klokke, og klang.

I Skoven var der stille,
 Kun, som i Børneleg,
 Den fjerne Ruffer loffede
 Hr Solen, som steg.
 Men lidt efter lidt
 Koa der flere Stemmer til,
 Og Dagmoer blev hilset
 Med det fulde Orgelspil.

Paa Hældet af en Bakke
 Den ædle Junker laae.
 Med taaresyldte Dine
 Smaa blomsterne paa ham saae.
 Stærkt drog han efter Veiret,
 Med Ryggen mod en Rod;
 Ild sittred i hans Pande,
 Og modig var hans Fod.

Den halve Nat han havde fulgt
 Hjorten paa dens Flugt;
 Tilfids da Skov og Mørke
 Sig havde om dem lukt,
 Han havde sluppet Sporet,
 Og langt fra By og Huus
 Han segnet var i Lyngen,
 Fortumlet som af en Ruus.

Det var den Feberhede,
 Som brænder i vort Blod,
 Naar paa Liv og Død vi kjæmpe,
 Og Lykken er imod.
 I dugfulde Lyngbusk
 Han kjolede sin Kind;
 Da klang en Bedekloffe
 Huldt gjennem Skoven ind.

Han folded sine Hænder,
 Han bøied sine Knæ,
 Han lagde ydmygt Panden
 Mod det skyggende Træ.
 Heel trøstet han sig reiste,
 Og fulgte Kloffens Klang;
 Gjennem Skovbakkens Buske
 Han baned sig en Gang.

Dernede i Dalen,
 Hvor der løber en Sti,
 Hvor der risler en Kilde
 Og skynder sig forbi,
 En Skovbroders Hytte,
 Med spidse Tag af Straa,
 I Ly af et vidtgrenet
 Egetræ der laae.

Over Hytten hængte Kloffen
 I den knudrede Green;
 Om det buede Vindue
 Og paa Murens røde Steen
 Sig Bedbend havde flettet
 Til et hyppigt Bladelag;
 Paa Binde under Tagstjæg
 Sad Duer ved deres Slag.

Et Billed af vor Frue
 Bar naglet i Træets Bark;
 Ved Siden af et Seilskib —
 Bar det vel Noahs Ark?
 Ved Roden paa en Mosbænk
 Den Skovbroder sad,
 Med foldede Hænder,
 Og det lod, som han bad.

Hvidt var hans Haar om Nakken,
 Men Alder og Natur
 Hans Jæse havde raget
 En anseelig Tonsur.
 Men var end Panden skaldet,
 Han lige stolt den bar, —
 Det kunde han! — thi smykket
 Den var med ædle Nr.

Om brede Skuldre lagde sig
 Den brune Rottes Læg;
 Ned over Brystet naaede
 Hans sneehvide Skjæg.
 Dybt under Brynets Buer
 To hvasse Dine laae —
 Gi! hvilken mægtig Reising,
 Hvis op han vilde staae!

En gammel Eg han ligned,
 Som Kampestenen fast,
 Med løvrige Grene
 Og knudret Knort og Knast,
 Der eensom staaer paa Sletten,
 For hver en Storm et Kov,
 Den sidste ædle Levning
 Af en stormægtig Skov.

Paa Stien traadte Strange
 Og henad Planken raae,
 Som over Rildens Rende
 Mellem Glemmigeier laae.
 Det var ham som en Indgang
 Til et forjætted Land.
 Da løftede sit Hoved
 Den ærværdige Mand.

Sit faste Blik han rolig
 Paa Ungersvenden slog,
 Og fulgte ham opmærksomt
 Bed hvert et Skridt, han tog.
 Saa reiste han sig langsomt
 Op fra sin Hvileplads,
 Og spurgte med en kraftig,
 Dybt dundrende Bas:

„Velkommen Gut! og hvem er Du?“
 Da standsed Stranges Fod,
 Hans Die maalte Kjæmpen
 Fra Isse og til Fod.
 „Jeg hedder Strange Nielsen,
 Mig skjæmmer ei mit Navn!“
 Da aabned ham den Gamle
 Paa eengang sin Favn.

Han trykked ham til Hjertet,
 Saa Ungersvenden nær
 I det kraftige Favntag
 Harde mistet sit Veir.
 „Det Afsyn før jeg skued,
 End mindes jeg det grant,
 Men det er længe siden,
 Gud bedre det saasandt!

Min Ben var han, Niels Strangesøn
 Til Drum og Hyllerslev;
 Os skilte Døden tidligt,
 Men Mindet hos mig blev.
 Jeg hedder Peder Skjægge,
 Til Jernskjæg blev det vendt;
 De vendiske Hunde
 Det Navn ret godt har kjendt.

Men see! Din Fader var jo
 En Herre stolt og bold,
 Han eied baade Gods og Guld
 Og berømmeligt Skjold;
 Hvi kommer da som Stakarl,
 Foruden Sværd og Hest
 I fattig Møllerkofte
 Min adelige Gjæst?"

Da raabte Junker Strange,
 Som der han for ham stod:
 „For Gud! nu maa jeg prise
 Min Lykkes Stjerne god!
 Er I Peder Jernskjæg,
 Den drabelige Mand?
 Ei nogen bedre fandtes
 Til Raad og Hjælp end han!"

Saa meldte han, hvorlunde
 Han for Kongen var besøgt;
 Saa meldte han om Rhitra,
 Hvad han selv havde hørt;
 End meldte han om Hjorten
 Og sit frygtelige Ridt,
 Om hvad hans Hjerte frygted,
 En Anden havde lidt.

Men da han nævned Ellen,
 Høit blussende og varm
 Steg Rødmen op paa Kinden
 Fra hans trofaste Barm.
 Ved dette Navn Hr. Peder
 Sig slog for sit Bryst,
 Han greb hans Haand og sagde
 Med dybt bevæget Røst:

„Du kjender denne Trøfen?
 Jeg seer og aner Alt!
 Det knuger haardt mit Hjerte,
 Hvad Du mig har fortalt
 Om Konge og om Dronning,
 Om Ellen — Nu velan!“
 — Her svær han en Eed, —
 „Jeg taer fat, som jeg kan!

Dit Ansyn og Din Stemme
 Og Alt, hvad Du har sagt,
 For Diet har fremmanet,
 Hvad til Glemsel længst var lagt.
 Du skal min Tanke høre,
 Og mine Syner see,
 Og hvad saa Tiden fordrer
 Af os Begge, — det ssee!

Men først Du tage Føde,
 Og dernæst tage Ro;
 Du er saa bleg om Næbet
 Og staaer slet paa Dine To!"
 Saa førte han ham ind
 I det fredelige Huus
 Og satte for ham Ost og Brød
 Og Band i et Kruus.

Heel hyggelig var Cellen
 Med Bord og med Stol,
 Ind paa det lave Leie
 Straaled den unge Sol.
 Paa Bæggen hængte Skjæggers Skjold,
 Som i et Krigertelt,
 Med sneehvide Ibskal
 I det søblaae Felt.

I Bindvet stode Urter
 Og duftede sødt;
 Paa Krusehynten ghynged
 En Dompap sig blødt.
 En Hjelm der laae i Krogen,
 Og den sribede Kat
 Sig Leie havde redet
 I den hamrede Hat.

Paa Straasækken fasted sig
 Ung Strange da paaastand;
 Ham Sønnen hurtigt førte
 Til Drømmenes Land,
 Hvor venlige Alfer
 Fløi ud og fløi ind
 Og styrkede hans Hjerte
 Og muntrede hans Sind.

Men ude paa Bænken
 Under skyggesfulde Træ
 Den Gamle sad alene
 Med Haanden paa sit Knæ;
 Han ordned sine Minders
 Bildtslyngede Gang,
 Mens Kildespringet risled
 Og Droslerne sang.

Br. Peder Jernskjæg.

Den Eftermiddags Luft
 Var saa lummer og saa heed.
 Den lune Varme sank
 Mellem Træerne ned;
 Graasløret var Himlen,
 Der røstes ei et Blad;
 Som i Forventning, stille
 De Smaafugle sad.

Stærkt dusted Gjedeblandet
 Og med enkelte Dvæf
 Lod Frøerne sig høre,
 Mens overgiven fjæk
 De Myggesværme dandsed,
 Og med vaersomme Skridt
 I Krat sig Ræven listet
 Og vendte sig tidt.

Paa Bænken hos den Gamle,
 Støttet mod Egens Bul,
 Nyfødt og qvif sad Strange
 Og saae forventningsfuld
 Paa Oldingens Dine
 Og lytted til hans Røst,
 Mens Taleren holdt fremvælded
 Af hans mægtige Bryst:

„En taarnet Borg der ligger
 Paa den nordlige Kyst;
 Bildt Havets Bølger bryde
 Mod Klintens nøgne Bryst.
 Af Skov man øiner Intet,
 Men desto mere Sand;
 Der blev jeg født og baaren
 Og gjort til en Mand.

Det Første, som jeg lærte,
 Var at svømme som en Fisk,
 At roe med tvende Arer
 Og i Rulingen frisk
 At stille mine Seil
 I den rigtige Skif,
 At paae Gjøs og Skjøde
 Og styre paa en Prif.

Det Første, som min Fader
 Mig gav, det var et Sværd.
 Han sagde: „Brug Dit Bærg
 Kun udi ærlig Færd!
 Men hug da ogsaa til
 Uden Lempe, saa brav,
 Alt Himmel og Helved
 Kan gjenslyde deraf.

Han sagde: Vil Du kjæmpe
 Som en rigtig Dannemand,
 Som Ulven, den glubste,
 Du dristigt gribe an.
 Og skal en Strid udfægtes
 Imellem To og To,
 Forsvar Dig uforfærdet
 Som Mosens vilde So;

Men hvis ud af en Træfning
 Tilbage Du vil,
 Saa lær af røden Ræv,
 Thi han er snu og snild;
 Dog aldrig maa Du vende
 Din Fiende Ryggen, før
 Du ved, Du kan ham møde
 Gjennem en anden Dør.

Ei Gjæffes Spot Dig røre,
 Men taal ei nogen Skam;
 Betroe Dig ei til Manden,
 For Du har prøvet ham;
 Stol ei paa Konge=Løfter,
 For Du kan see Din Løn;
 Troe ei paa Qvinde=Dine, —
 Det duer ei, min Søn!

Da saa min Fader døde,
 Blev jeg rigtigt kastet om
 Fra Frænde og til Frænde;
 Men hvorhen jeg saa kom,
 Min Legeplads var Søren
 Og Faren var min Ven,
 Og vi blev følgesvende
 Og skiltes ei igjen.

Kong Bolmer kunde virke
 Den allerfineste Bæv,
 Skarpsøiet som en Glente,
 Og snu som en Ræv.
 Han brugte stærke Arme,
 Saa hyred han da min,
 Til Høvidsmand han gjorde mig
 Alt paa den salte Rhin.

Hos Bender og hos Holster,
 I Øst og i Vest
 Tidt kom jeg med min Skude
 Som ubuden Gæst;
 Og Lyffens Bør mig søied,
 Paa Kyst og i Havn
 De deres Glutter aved
 Med Jernstjæggens Navn.

Til Gulland selv jeg førte
 Hans Folk og Skib dengang,
 Da Bisbys Mure revned
 Og Portene sprang,
 Da Kræmmerne til Løsning
 Deres Kander og Stob
 For Dankongens Fodder
 Maatte lægge i Hob.

Med de vendiske Hunde
 Jeg stadigt holdt Kuur,
 Saadan med trende Skibe
 Engang jeg laae paa Kuur
 Paa Kysten ved Bismar
 Med et Par hundred Mand;
 Da lod jeg mig en Morgen
 I Tollen roe til Land.

Med mig var da Jens Due,
 En smuk og lystig Tyr.
 Jeg vilde see min Leilighed,
 Han søgte Eventyr;
 Og dem fik vi da nok af,
 Thi knap var vi paa Strand,
 En stadselig Godmorgen
 De bragte os paastrand.

Vel mine fire Gutter,
 Jens Due og saa jeg
 Slog fra os, som vi kunde
 Og lyåned paa vor Bei;
 Men de var os for Mange;
 Ser magte ikke stort
 Mod tre, fire Snese, —
 Den Regning let er gjort.

Tre faldt af mine Svende,
 Een sprang i Jollen ned;
 Os andre To paa Slæbetoug
 Til By de traf afsted.
 Os begge der de kasted
 I et nederdrægtigt Hul,
 Der laae vi flere Dage
 Og døied Sult og Kuld.

Jeg bad til vor Frue
 Og til Sancte Crispin,
 Jeg loved mig det hellige
 Blod i Schwerin;
 For Faste sørged Slutteren.
 Det var hans mindste Kunst, —
 Men al min Bøn og Faste
 Var platud omsonst.

Men Junfer Jens Due
 Han vidste bedre Raad;
 Han tænkte saa, her hjælper
 Hverken Bøn eller Graad.
 Han stoled paa sit Melkebrøds-
 Ansigt, den Hvalp!
 Han byggede paa Qvinder,
 Og den Gang det hjalp.

Han saae paa Fogdens Datter,
 Hun var en Vare let;
 Han sagde: „Jeg nu reder
 Os ud af dette Net!“
 Naar saa hun rakte Føden os
 Ind af den snevre Glug,
 Han stod der, og hun saae,
 Hvor han var ung og smuk.

Saa hvisted han til hende,
 Mens smidskende han saae
 I hendes brune Dine
 Og hun i hans blaae.
 At Saadant nu kan virke
 Og som en Trolddom slaae,
 Er Noget, som jeg aldrig
 I mit Hoved kunde saae!

Det var en evig Hvissen
 Mellem hende og ham;
 Men Intet jeg begreb,
 Skjøndt jeg Følgerne fornam.
 Vorherre selv maa vide,
 Hvordan han bar sig ad;
 Thi Lænkerne blev løste
 Og vi fik bedre Mad.

Ja, stundom selv hun aabned
 Bort jernbeslagne Buur,
 Og Jens fik Lov at tage
 I friske Lust en Tuur.
 Da tænkte jeg, som billigt,
 Nu render han sin Bei;
 Den, som betaler Gildet,
 Det bliver nok mig.

Men nei! En Aften kom hun
 Med Suk og sagte Graad
 Og hvæded: „Kom! Ved Stranden
 Der ligger nu en Baad,
 Som jeg har Eder maget,
 Jens Due! kom, affted!“
 Da sagde han: „Nei, stop lidt!
 Min Staldbroder med!“

Jeg traadte ud paa Gangen
 Og lod de andre To
 Med megen Suk og Ryssen
 Tage Afssked i Ro.
 Der blev da givet Løfter
 Og der blev taget Ged!
 Tilfsidst jeg maatte nødes
 At forstyrre deres Fred.

Jeg tog min unge Due
 Og slængte som en Sæk
 Ham over mine Skuldre
 Og gif fra Fængslet væk;
 Og som jeg ned ad Gaden gif,
 Saa brugte jeg Mund,
 Og bandede paa Bendiff
 Den drufne Fyldehund;

At jeg ham maatte slæbe! —
 Og saa bar jeg ham ned,
 Hvor Tollen var mig anvist.
 Ved den stummende Bred.
 Ud sprang vi saa Begge
 Og tog paa Aaren sat,
 Og haled af alle Kræfter
 Ud i den sorte Nat.

Saa gik det hele Natten;
 Da det gryede ad Dag,
 Jeg maatte roe alene,
 Thi Duen var for svag.
 Til Toninger og Mærker
 Jeg kjendte meer, end han.
 Ved Solfald da vi stige
 Paa Fassebjerg i Land.

Til Sjælland kom vi atter;
 Der blev jeg dog kun kort.
 Jeg kunde ikke rigtigt
 Jordeie denne Tord.
 Saa rustede jeg Skibe,
 Saa samlede jeg Mænd,
 Saa bragte jeg de Bønder
 En Tak for Sidst igjen.

De Dage svandt saa hurtigt,
 De bleve til Nar,
 Lidt efter lidt sig stænkede
 En Sneeflok i mit Haar.
 Men Verdens Færd ei kunde
 Forstyrre Sindets Ro;
 Og endnu er jeg stærk
 Som en Bjørn, maa Du troe.

Den Tid Kong Wolmer døde
 Og Datteren tog fat
 Saa kjæk som en Lovinde
 Og suedig som en Kat,
 Da havde jeg mig vundet
 Baade Hæder, Guds og Guld,
 Og Fru Margrethe var mig
 Heel naadig og huld.

Hun sagde: „See, Her Peder!
 I er mægtig nok og rig,
 Men at I er alene,
 Ei længer sømmer sig.
 Ei bør med Jer udsluffes
 Den adelige Æt;
 Jeg har Jer valgt en Hustru,
 Som vil passe Jer ret.

Det er Frøken Marri Skave.
 Hun er af fornem Slægt,
 Hun har et yndigt Nafn
 Og Rifter, som har Bægt.
 Hun kommer nu fra Skaane,
 Fra Her Jens Dues Gaard,
 Hvor frændeløs hun hidtil
 Har tilbragt sin Baar!"

Hvad skulde jeg vel gjøre?
 Naar Dronninger de vil,
 Saa er der ikke Noget
 At sige dertil.
 Jeg lang Betænkning hader,
 Jeg handler helst i Fart,
 Og saa var snart det Hele
 Baade klappet og klart.

Jeg saae den unge Pige da
 Paa Dronningens Ord:
 Fast tyktes hun mig for lille,
 Da jeg selv er saa stor.
 Hun var saa let som Edderduun,
 Saa smidig som en Vaand,
 Jeg kunde hende baaret
 Som et Barn paa min Haand.

Og deilig eller ikke —
 Det var mig lige kjær.
 Jeg gjorde, som min Dronning
 Harde budt og begjært.
 Jeg beilede og fik et Ja,
 Dertil en gylden Ring; —
 Det Hele gif saa let og glat,
 Som det var Ingenting.

Fra Skaane var hun kommet,
 Og knap otte Dage svandt,
 Saa havde Kirken signet alt
 Den Pagt, som os bandt.
 Med Fryd og megen Gammen
 Til min Stammeborg vi foer,
 Og satte, som man siger,
 Fod under eget Bord.

Som ret og rigtig Kvinde
 Sig egner og anstaaer,
 Bar hun firlig og høvisk
 Og venlig som en Vaar.
 Heel ydmyg og besfeden
 Hun modtog og hun gav;
 I Gadebuur og Stegers
 Bar hun ogsaa flink og brav.

Ja, Alles Dine smiled,
 Hvorhen hun saa kom,
 Thi ret som Solen var hun
 Belgjørende og from.
 Bed hendes Dør tog Sæde
 Af Stoddere en Flok;
 Og jeg lod hende give,
 Thi vi havde jo Nok.

Ei Tidskort vi mangled;
 Mangen Nabo kom til Gjæst,
 Mangen Leger og Gjøgler
 Med sin Karre og sin Hest.
 Hun sang til Luthens Strænge
 Og slog i Tavl saa qvif,
 Og pyntelig og ærbar
 Med mig til Messe gif.

Men længe stod det ikke saa, —
 Gen Maaned eller to —
 Jeg kunde ikke døie
 At ligge der i No.
 Giheller Fru Margrethe
 Lod mig længe sidde fri; —
 Hun havde jo saa Meget
 At tage Hænder i.

Saa spændte jeg mit Harnisk
 Og gjorded Sværd og Dolk,
 Gik Skuderne fra Beding
 Og hyrede mig Folk.
 Jeg sølte atter Bølgen,
 Hvor under mig den sprang,
 Jeg hørte Vindens Fløiten
 Og Stormfuglens Sang.

Jeg heised mine Seil
 Og stod fra Havn til Havn,
 Hvor Dronningen mig sendte;
 Jeg prented hendes Navn
 I mangelen stridig Pande,
 Som havde det forgjæet,
 Og gjorde, liig en Fisker,
 Mangelen dyrebar Dræt.

Syv Gange havde Maanen
 Sin blege Fakkell tændt,
 Det led vel henad Vinter,
 Da var mit Arbeid endt.
 Jeg styred ind i Havnen
 Ved Drethings Borg
 Til Dronningen; og her først
 Begyndte min Sorg.

Saa snart jeg fik sat Foden
 Paa tørre Grund igjen,
 Min Fred og min Freidighed
 Var reent som veiret hen.
 Min Himmel blev saa lummer
 Og Skyer vælted op
 Som de, der nu sig leire
 Her over Skovens Top.

Man nævnte knap min Hustru,
 Og da med Lempe kun,
 Som ei de kunde gjenne
 Et Smil fra deres Mund;
 Alvorligt, som af Medhyk
 Halv paa Skulderen man drog,
 Selv Dronningen taug stille, —
 Og jeg blev lige klog.

Man meldte mig forsigtigt,
 Som var det en Sorg,
 At unge Fru Marri
 Nys paa min fjerne Borg
 Mig havde født en Datter, —
 At det var kun som saa
 Med Modren, og at endnu
 Inden Kirke hun laae.

Dg Alt hvad de fortalte,
 Var stillet op med Kunst;
 Dg Alt var som indhyllet
 I en giftig, dunkel Dunst,
 Der knugede mit Hjerte,
 Forvirrede mit Sind,
 Saa jeg tilsidst ei vidste
 Hverken ud eller ind.

Jeg gif i denne Taage
 Forvildet om; men snart
 Fru Ida Grubbes Tunge
 Mig gjorde Alting klart.
 Ret som en vindtør Jolle
 Med sprukket Bord og Bræt,
 Den Frues runkne Hjerte
 Gi kunde holde tæ.

Hun bød mig til sit Kammer,
 Hun bad mig sidde ned;
 Hun dreied sine Dine
 Af sær Medlidenhed.
 Med alle Sorgens Fagter,
 Med Taarer og med Suk
 Hun lod mig klarligt vide,
 Hvor Taalmodighed er smuk

Som den bedste Munk hun præked
Om et forsonligt Sind;
Om Plikt, om Synd, om Ære
Hun vævede sit Spind.
Sidst kom da om Fru Marri
Den Hemmelighed ud:
Hun var Jens Dues Elskfred,
Kort før hun blev min Brud.

Jens Dues Ord og Miner,
Naar der om mig blev talt,
I Fruens kloge Mening,
Harde bekræfted Alt.
Dg da jeg rynked Panden
Dg stammed Tvivlens Ord,
Saa blev hun rød i Kammen
Dg arrig hun svor:

„Alt i en Kjede Marri bar
Et Kors med Stene blaae,
Hvori, heel firligt flettet,
En fulsort Haarlof laae.
Jens Dues Haar, som Ravnescjer,
Var glindsende og blødt,
Som Rævens Bælg mit Hoved
Stridhaaret var og rødt.

Saa fik min Viv sin Skjændsel
 Skjult med en Brudefrands,
 Og Ungen hist i Buggen
 Var ikke min, men hans.
 Hun meldte mig det Hele,
 Hun fandt det ikke ret,
 At Qvisten, den uægte,
 Indpodedes min Aft!" — —

— Hvis før jeg var for selvflod,
 Saa blev jeg nu en Nar;
 Før før jeg for koldsjindig,
 Nu rasende jeg var.
 Jeg slog i Bord, saa Glas og Stads
 I Kammeret sloi rundt,
 Jeg skreg saa vildt af Smerte,
 At Gruen fast fik ondt.

Først nu jeg Daare fatted,
 Hvad en Hustru ret er værd;
 Først nu jeg syntes føle,
 At en Qvinde var mig kjær.
 Først nu jeg kunde tænke
 Paa min kommende Aft;
 Først nu mit Skjold mig straaled,
 Da det havde en Plet.

Dog pludselig jeg taug,
 Jeg holdt tilbagetrængt
 Min Smerte, liig en Tiger
 I Jernburet stængt.
 Den forskrækkede Frue,
 Den Fromme, jeg forlod,
 Og listed mig til Stalden
 I taust fortvivlet Mod.

Som i en Ruus jeg svang mig
 Paa første, bedste Hest,
 Og skyndte mig fra Borgen
 Som en forhaanet Gæst.
 Saa red jeg uden Tanke,
 Uden Hvile Nat og Dag,
 Og standsede ved Aftentid
 Nær ved mit eget Tag.

Bed Borgeled min Ganger
 Jeg stilled ved et Træ;
 Den stønnet og den segned
 Paa Græsset i Knæe.
 Og op ad Bindeltrappen,
 I Ridderjalen ind
 Halv svimlende jeg vanked
 Med usikre Trin.

Til Kammeret jeg naaede
 Fortumlet og ør,
 Med skjælvende Hænder
 Jeg aabnede den Dør.
 Ved Lampens Lys en Seng
 Og en Bugge jeg saae;
 En slumrende Baageqvinde
 Paa Løibænken laae.

Jeg stod ved hendes Leie!
 Paa Bolstret fint og hvidt
 Med foldede Hænder
 Hun slumrede saa blidt.
 Da aabned hun sit Øie,
 Og hendes Rødselsblik
 Skarpt gjennem mit Hjerte
 Som en Lynstraale gif.

Jeg mine Arme slynged
 Omkring den spæde Krop,
 Fra Bolster og fra Hynder
 Jeg løstede hende op;
 Jeg kysede hendes Pande,
 Hendes Mund, hendes Kind,
 Jeg trykkede mit Ansigt
 Mod hvide Skulder ind.

Kan Elfvor da og Smhed
 Og det grusomste Had
 Saalunde smelte sammen
 Og som Søstre følges ad?
 Som i rasende Harme,
 Som i sødeste Lyst,
 Bildt knugede jeg hende
 Til mit pandsrede Bryst.

Iffun et Suk hun aanded,
 Et undertrykket Skrig, —
 Saa lagde jeg paa Sengen
 Min unge Hustrus Liig.
 Vandtittigt mine Dine
 Frem og tilbage foer,
 Efter et andet Offer
 De rendte paa Spor.

Men tom var nu Buggen,
 Paa Gulv den vælted laae,
 Og Qvinden var forfundet.
 Ved Dørens Laas og Glaa
 Hun, flygtende, forsigtigt
 Harde spærret mig Bei.
 Let kunde jeg brudt ud,
 Men jeg gjorde det ei.

Gid jeg den Barne pige
 For Die maatte faae,
 Jeg hende skulde kjende,
 Ihvor jeg hende saae.
 Hun ægted nok en Jæger; —
 Hun gav maaskee mig Trøst,
 Eller stødte end dybere
 Mig Smertens Piiil i Bryst!

Paa Gulvet jeg mig satte;
 I begge Hænder skjult
 Jeg lagde mit Hoved —
 Det var som tomt og huult.
 Der sad jeg da saaledes
 Een Dag og een Nat;
 Da var min Styrke knækket
 Og min Villie mat.

Paa Bord de hende strakte
 Og klædte hende paa;
 Bleg, med de hvide Klæder
 I sorte Skrin hun laae;
 Med Biervand og Kertter
 De Munke sfreg og sang,
 Og taus jeg hende fulgte
 Paa sidste Kirkegang.

Jeg aldrig Barnet skued;
 Min Borg den staaer forladt,
 Der Uglen rolig bygger
 Bed Dag og ved Nat.
 Igjennem brustne Ruder
 Nu farer Nordenvind,
 I Borggaarden Ræven
 Frit lister ud og ind.

Til Rom gif saa min Vandring
 Og til den hellige Grav;
 De Præster og de Alerke
 Mig rig Afløsning gav.
 Men inderst i mit Hjerte
 Der sittrede en Braad,
 Mod hvis gruelige Smerte
 De vidste intet Raad.

Hjemkommen hid, jeg atter
 I Grinde og Bud
 For Dronningen da søgte
 Paa vante Veie ud.
 Men Østersøens Brusen
 Og Kampens vilde Leeg
 Gi døvede den Stemme,
 Som i mit Indre skreg.

Da Fru Margrethe lagdes —
 Under Marmelstenen hen,
 Jeg stak mit Sværd i Balgen
 Og forloved mine Mænd.
 Ei gad jeg sætte Foden
 Meer paa mit Fædreslot;
 Til Skovkloster gik jeg;
 Jeg tænkte: Der er godt!

Jeg fasted Hjelm og Harnisk,
 Drog sorten Rutte paa;
 Men alle Munkesagter
 Kunde plat ei forslaae.
 Mit Sind blev meer opirret,
 Og dybere jeg faldt,
 Og bag de qualme Mure
 Var jeg nær blevet qvalt.

Saa lod jeg her i Skoven
 Mig bygge denne Bo;
 Her kan jeg aande, tænke
 Og græmme mig i Ro.
 Jeg mener: Han, som dommer,
 Er mig jo ligenær,
 Om Hvalvingen er steensat
 Eller af Bøgetræ'r.

Men Barnet — det forladte, —
 Saa blev det mig sagt —
 Var hos den gamle Dronning
 I Røgt og Pleie bragt.
 Det er hiin Frøken Ellen,
 Det favre Rosenblod,
 Der nu saa ydmygt sidder
 Ved den unge Dronnings Fod.

Og det er denne Frøken,
 — Jeg ta'er vel ikke feil? —
 Hvis blide Dine vare
 Dit Hjertes Tryllespeil.
 Nu, hvis til Hjælp jeg duer,
 Som Du siger, Du troer,
 Saa tal, og slaac ei Diet
 Saa undseeligt mod Jord!"

Hr. Strange saae paa Gubben,
 Men mørkt var hans Blif.
 En smertelig Tanke
 Ham gjennem Sjælen gif:
 „Jeg frelse vil min Ellen;
 Men saa jeg hende slyer,
 Hvis ei hun er af ægte,
 Uplettet Aldelsbyrd."

Med rynket Bryn han talte:
 „Hør Stormen drager frem,
 Oprørets Tunge mumler
 I den fjerne Tordens Hjem.
 En saadan Storm, et Uveir
 I mit Sind Du har reist;
 Som Sivet staaer jeg bøiet,
 Jeg, som altid har kneist.

Mit Hjerte det er hendes,
 Jeg hende kaared ud
 Til Hustru mig at vorde,
 Som nu hun er min Brud.
 Men er det, som Du siger,
 — Den Tanke har vel Bægt? —
 Et Slegfredbarn ei skjæmme bør
 Min ældgamle Slægt!

Vi leved som to Knupper
 Paa en eenlig Hybengreen;
 Den, som vor Løndom kjendte
 Og saae, det var kun Een;
 Umælende, men fredeligt
 Det kronede Dyr
 Stod hos, hvergang vi mødtes —
 Som i et Eventyr.

Det var den sidste Aften,
 Da i Rosenlund vi saaes,
 Da løste hun, som ofte før,
 Halskjedens gyldne Laas.
 Hun hængte Crucifixet
 Om Hjortens Hals og loe
 Dg sagde: „Han skal smykkes,
 Thi han er os saa tro.“

Da var det, vi blev revne
 Fra hinanden med Magt;
 Dg hvordan saa det siden
 Mig gif, har jeg Dig sagt.
 Mit Liv man jo lænkede
 Til Hjortens; og at hun
 Forsvundet er, det veed jeg
 Af Holmer Sangers Mund.

Men Gende vil jeg frelse
 Det koste, hvad det maa;
 Dg Hjorten vil jeg fange,
 Alt Korset jeg kan faae.
 Et Middel er mig givet,
 Som jeg Dig har fortalt;
 Til Gurve nu jeg iler, —
 Der klarer sig vel Alt!“

„Du siger“, raabte Gubben,
 „Et Kors? med Stene blaae?
 Og Frelserens Billed?
 Er meislet ud derpaa?“
 „Saa var det“, svared Strange.
 „Bed Guds hellige Blod!“
 Hr. Peder skreg, „Du vækker
 Mig baade Frygt og Mod!“

Imorgen skal Du søge
 Hersfra paa Hjortens Spor;
 Hos Jægere, hos Bønder
 Maa Du spørge Dig for.
 Du kjender jo til Tingen,
 Og Du er flink og snild.
 Hos Kongens gamle Jæger
 Jeg da møde Dig vil.

Han boer ei langt fra Borgen,
 I Skoven vild og fri;
 Jeg kjender der hver Stente,
 Hver Steen og hver Sti.
 Der vil vi med hinanden
 Dplægge vore Raad,
 Og der vil vi begynde
 Vor alvorlige Daad.

Endnu engang jeg kaster
 I Verdens Strøm mig ud,
 For Freden mig at fange
 Og vinde Dig en Brud.
 Vi Pigebarnet søge;
 Og er den Rose fin
 En ægte, da — jeg sværger —
 Da skal hun være Din.

Jeg tager Tag i Kongen,
 Jeg holder ham fra Fald;
 Jeg dundrer for hans Dre
 Som dette Tordenskrald,
 Der ruller over Skoven!
 Endnu engang mit Navn
 Skal spørges, før jeg seiler
 Ind i den sidste Havn!"

Her taug Hr. Peder Jernstjæg.
 Han kasted sig paa Kne
 For Frelserens Billed
 Under det løvrige Træ.
 Han trak i Klokkestrængen,
 Mens der i Bøn han laae;
 Og Begge lod deres Tanker
 Hver sine Veie gaae.

Naar Villien har sig sæstet
 Til et sikkert Maal og Meed,
 Let synke Trivlens Storme
 Til Haabets Havblik ned;
 Og derfor kunde Begge
 I den kjølige Bo
 Paa Straasækken trostigt
 Sig lægge hen til Ro.

Thi Nattens Stund var kommen
 Og den lummerhede Dag
 Var endt med vilde Storme
 Og knyttrende Brag;
 Med sused Regn i Strømme,
 Sørvindssende og sval,
 Og langsomt drog Uveiret
 Hen over Skov og Dal.

Paa Herreborgen.

Og det var de Bønder
 I Jernsmark By,
 Fra Kalkerup og Sipperup
 De jubled høit i Sky;
 Om blomsterklædte Maitræ
 De dandsede i Ring
 Til Fløiter og til Fidler
 Med de lystigste Spring.

I Byer og med Røste her
 Man unge Tøse saae,
 Og lange, føre Karle
 Med Bul og Skjorter paa;
 Mai-Greven og Grevinden
 Med Krands og med Baand,
 Belsminskede og smurte
 De tripped Haand i Haand.

Med sværtet Ansigt Narren
 Saa vever og saa fix,
 Sprang om og gjorde Løier
 Og visted med sin Brix.
 Paa Gjerdet sad med Pose
 En gammel Tiggermunk;
 Paa Sognefogdens Rønning
 Stod Storken nok saa strunk.

Saa traf de ud af Staldene
 Heel mangen smykket Hest;
 I Manken Baand var slettet,
 I Halen Sløifer fæst.
 Rask svang sig da i Sadeln
 Baade Pige og Dreng, —
 Hei! hvor de Fløiter hvined
 Til den klingrende Stræng.

De Spillemænd red foran
 Maigreven og hans Brud,
 I klaren Solskin Toget
 Smukt gik af Byen ud.
 Til Holmegaard ved Mosen
 Det først skulde gaae;
 Hr. Iver Bugges Godtøl
 De vilde smage paa.

Der kneiser et Steenfors
 Ved Byens søndre Led;
 Der stod nu Junker Strange
 Og hviled sig derved.
 Alvorlig var hans Tanke,
 Og mødig var hans Fod,
 Men lige stærkt hans Hjerte
 Og lige frit hans Mod.

Han som en prøvet Jæger
 Havde snuset sig frem
 I Kulsvierhytter og
 I Herremandens Hjem;
 Men ikke var han kommet
 Sin Flygtning paa Spor.
 Han havde nu atter styret
 Sine Fjed imod Nord.

Ved Susaaen ligger
 De Nonners stille Bo,
 Der raadede hans Møster
 I from og hellig No.
 Han havde hende gjæstet;
 Og i en vanlig Dragt
 Havde den fromme Frue
 Sin ædle Frænde bragt.

I grønne Jægerkoste
 Her stod han fri og frank,
 Med Sølvhorn ved sin Høste,
 I Gjorden Daggert blank;
 En sort Baret sad let og kjæk
 Paa rødbrune Lof;
 Sin høire Haand han støtted
 Paa en vældig Tjørnestof.

Med Hu! og Hei! kom farende
 De Bønders vilde Trop.
 Han vaagned af sin Tanke
 Og slog sit Die op.
 Han hilsede: Guds Fred!
 Og de skraalede: Tak!
 Og Narren kom hen til ham
 Og gav sig i Snak.

„I staaer her saa alene!
 Hr. Jæger! kom, følg med!
 Saa skal I see, der vanker
 Adskillig Lystighed.
 Den tykke Junker Jøer
 Har deilig Viin og Mad;
 Har I nu Lyst at smage,
 Saa kan vi følges ad.

Da svarede Hr. Strange:
 „Didhen vil ogsaa jeg;
 Nu ganske jævnt Du ride,
 Saa viser Du mig Bei!“
 Men Narren grinte listigt
 I sit sværtede Skjæg
 Og raabte: „Heida, Spillemænd!
 Spil op nu og blæs!“

Saa holdt han sig tilbage
 Og red kun Jod for Jod,
 Mens af og til paa Strange
 Sit Blik han hvile lod.
 Med Get holdt han stille
 Og steg af Hesten ned
 Og hvistled: „Bolde Jæger!
 Hør, vi maae tales ved!“

I seer mig ud saa ærlig,
 Alt uden Falsk og Svig:
 Bredskuldret, høivoren
 I kneiser mandelig.
 Jeg selv er ikkeheller just
 Tabt bag af en Vogn,
 Jeg har saa gode Knofler
 Som Nogen i vort Sogn.

Jeg trænger til en Hjælper. Mit rødt Ansigt grimet
 Rødtvunget kun jeg har
 Mit røde Ansigt grimet
 Og gjort mig til en Nar!"
 Da sendte ham ung Strangem
 Et ret alvorligt Blik,
 Og svared: „Siig, hvad vil Du?"
 Og henad Veien gif.

Men Narren kasted Tøilen
 Over Armen, og drog
 Tre alenlange Sukke
 Og sig om Panden tog.
 Og mens de Begge vandred
 Langs Pilehækken hen,
 Han øste ud sit Hjerte
 For sin fremmede Ven:

„Mit Navn er Jens Pøde,
 Jeg er en Bondes Søn;
 Til Karen Jeppes beiled jeg
 Alt længe i Løn.
 Bore Fædre og Mødre
 Vare enige med os,
 Paa begge Sider var der
 Baade Penge og Gods.

Til sidste Boldermisje
 Bort Bryllup skulde staae,
 Og Ollet alt var gjæret,
 Og Skinkegryden paa.
 Da kasted Junker Bugge,
 Dette børstede Sviin,
 Sit begjærlige Die
 Paa Kjæresten min.

Men Karen lige deilig
 Og ærbar og tro,
 Hun elsked mig oprigtigt,
 Ald Junkeren hun loe.
 Det hjalp ham ei, han smidsked
 Eller gjorde sig suur;
 Det var, som Vinden blæser
 Imod en Kirkemuur.

Som saa hun sad en Morgen
 Paa Marken hos sin Ro,
 Kom Junker Iver ridende
 Med sine Svende to.
 Han havde faa't sin Davre
 Og hængte som en Sæk
 Paa Hestens Ryg og grinte.
 Rødblisset og fræk.

Han hiffede og raabte:
 „Det nytter ei, mit Barn,
 Du slaaer med Dine Binger
 Som en Kramsfugl i Garn.
 Det første Kys jeg tager,
 Det hører mig jo til;
 De andre kan Du give
 Jens Pøde, om Du vil.

Dog gjør Du Dig for musfig,
 Som hidtil Du har gjort,
 Saa skal Du ride Hesten,
 Som staaer ved min Port;
 Den er saa from og stadig,
 Og løbſt den render ei.“ —
 Da reiste ſig min Karen
 Og vilde gaae ſin Bei.

Men Junkren brølte: „Karle!
 Af Hesten strax, tag fat,
 Bind begge Løſens Arme
 Og faae mig hende ſat
 I Gullet, hvor hun viner
 Hverken Maane eller Sol!“
 Da gjorde de to Lømler,
 Som Junkeren beſol.

De grebe plumpt paa hende
 Og tumlede saa vildt,
 At Melkespanden vælted
 Og Melken blev spildt.
 Min Piges Hænder bandt de
 Med Reb og med Rem,
 Saa maatte hun da løbe
 Mellem Hestene med dem.

Fra den Tid har han hende
 I Mørkestuen holdt,
 Alt under Portens Hvælving,
 Hvor der er hundekoldt.
 Om Natten tidt jeg sneg mig
 Til den gittrede Glug,
 Med blødende Hjerte der
 Jeg hørte hendes Suk.

Hver Dag han sender Bud
 For at friste hendes Fred,
 Men altid Budet kommer
 Med den samme Bescied.
 Men slaaer hun, som jeg haaber,
 Reent paa Herremanden Brag,
 Træmæren maa hun ride
 I Morgen den Dag.

Til Holmegaard forleden
 Der kom en lystig Gant,
 En Begere, en Synger,
 Med sit Strængespil og Gant.
 Heel vel han blev modtaget,
 De sammen sad og drak
 Og det var hedt og fedt
 Med Gammen og med Snak.

Men allerbedst som Talen
 Den gik mest qvis og fiin,
 Saa kom de op at kjæbles
 Alt over deres Viin.
 Og Enden blev, at Bugge
 Han brølte og blev vred,
 Og lod den unge Gjøgler
 I Kjeldren kaste ned.

Der sidder han hos Karen.
 Men nu er det min Agt
 At faae dem løste Begge
 Ved List eller Magt,
 Imens de Andre dandse
 Og juble og gjør Larm;
 Og dertil kan jeg bruge
 Meer end min egen Arm.

Hvis jeg kan hende frelse
 Ud af Fængsel og Nød,
 Saa veed jeg, hvor mig ventér
 Baade Fristed og Brød.
 Den fromme Nonnemoder
 I Suusaa-Kloster hist
 At tage os i Baretægt
 Har lovet mig forvist.

Der faaer jeg Huus og Ager,
 Og er det end kun smaat,
 Under Krumstaven lever man
 Dog sikkert og godt.
 Stig, vil I staae mig bi
 Som ærlig, dannis Mand?"
 Da svared Junker Strange:
 „Jeg vil see, hvad jeg kan!“ —

Som saadan De nu taled,
 Gjennem Ladegaardens Led
 De traadte ind og styred
 Til Borgen deres Fjed.
 Her stode alle Heste
 Optømmede i Råd,
 Mens i den indre Borggaard
 Man gjorde sig glad.

Her ftingrede Musiken,
 Her svang man sig omkring
 Alt paa de brede Fliser
 Med de kaadeste Spring.
 Dg Madsvend og Røgter,
 Hver Løs og hver Dreng
 Var ogsaa komne med
 I det lystige Slæng.

Portvægteren, den gamle,
 Som ellers var saa bidst,
 Han fik sig en Svingom
 Med en Mallepige frisk.
 Hr. Bugge stod deroppe
 Med vidtskrævende Been
 Dg gloede paa Brimlen
 Fra Trappens høie Steen.

Olskanderne gif ogsaa rundt,
 Dg ingen Hals blev tør,
 De drak, saa Panden gløded
 Dg Tanken blev ør.
 Hr. Bugge var ei doven,
 Han drak i svære Kluf,
 Saa greb han fat en Ungmø
 Dg sprang som en Bue.

Jens Bode og Hr. Strange
 I Porten dulgte stod,
 Jo meer de Andre stœied,
 Jo meer fik de Mod.
 De vare just ved Døren,
 Som til Mørkestuen gif,
 Og saae paa Laas og Skodder
 Med haabløse Blik.

Dog Lykken er os nærmest,
 Naar Nøden mest har trængt!
 Med Et Hr. Strange vined
 Bag Portfløien hængt
 Et vældigt Nøglesnippe;
 For at lette sin Krop
 Til Dandsen, havde Bægtren der
 I Hast det slynget op.

Hurtigt og behændigt
 De aabnede det Buur,
 Og Jens steg ned ad Trappen
 Langs den fugtige Muur;
 Han hentede de Tvende
 Fra det dybeste Hul,
 Mens Strange stod paa Bagt
 Rjæk og forventningsfuld.

Det vared ikke længe,
 Før Jens kom atter frem,
 Med Fangerne bagefter,
 Og gjenned hurtigt dem
 Af Porten ud, fra Broen,
 Ind i den tætte Lund,
 Mens Nøglerne han sænkede
 Paa Slotsgravens Bund.

Saa fulgte han og Strange
 Med iilsomme Skridt,
 Op gik det gjennem Skoven,
 — De lyttede tidt; —
 Saa kom de over Basen
 Ved Holmegaard, og her
 Beslatted de at skilles
 Ad sine Veie hver.

Med nedslagne Dine
 Den unge Pige stod,
 Mens ellevild af Glæde
 Hendes Kjærest hvissede: „Mod!“
 Men Strange saae forbausset
 Paa den fremmede Svend:
 Det var jo Holmer Sanger,
 Han mødte her igjen.

„Velkommen,“ raabte Tolmer,
 „Saa fanged jeg Jer dog!
 Jeg noget Bildt dog bringer
 Hjem fra mit Jægertog.
 Den anden Fugl, Gud bedre!
 Hvor finder jeg vel den?“
 Hr. Strange greb hans Hænder:
 „Vi hjælpes ad, min Ven!

Men siig mig dog, Jens Pøde!“
 Bedblev han og loe,
 „Er dette da hiin Leger,
 Som i Døgnstifter to
 Har siddet med Din Due
 I Buur ved Vand og Brød?
 Saa“ — Her afbrød ham Tolmer:
 „Snak! det har ingen Rød!

Skynd Dig afsted, Jens Pøde!
 Til Klofret gaaer Din Bei.
 Hvad Skjæbnen mig betroede,
 Jeg raned det ei.
 Lad Bateren Dig binde
 Med Belsignelsens Baand,
 Og gik saa med Din Qvinde
 Kun trofast Haand i Haand!“

Jens Bode græd og takked,
 Og lille Karen græd;
 Med glade Hjerter iled
 De gennem Skoven ned.
 „See.“ sagde Holmer smilende,
 „Der gaaer hun med sin Nar!“
 Og stemte hurtigt Strængen
 Paa Githren, som han bar.

Og da de var alene,
 Han svingede sin Hat,
 Hans Tubeltoner skingred
 Lydt gennem Bust og Krat.
 Han kysede paa Fingren
 Ad Blomster og ad Træ'r,
 Han smilede op til Lærken,
 Som til en Hjertenskjær.

„O, Frihed! o, Du søde,
 Min Længsel og min Lyst!
 Opstanden fra de Døde,
 Velkommen ved mit Bryst!
 Udrevet af min Baande,
 Modtag mig i Din Favn!
 Saalænge jeg kan aande,
 Lovpriser jeg Dit Navn.

Jeg seer de grønne Dale,
 Jeg seer det lyse Blaae,
 De hulde Nattergale
 Jeg atter hører paa.
 Jeg bader mig i Lufsten,
 Paa Græsset tør jeg gaae,
 Jeg drifker Ruus i Duften
 Af Blomster og af Straa.

Sol kysker mine Kinder
 Med blide Diekast,
 Og kraftigt Blodet rinder,
 Og Foden træder fast.
 O, Frihed! slip mig ikke,
 Men lad, saa rig som god,
 Mig ved Dit Hjerte drikke
 Til hele Livet Mod!"

Saa sang han, mens de iled
 Paa Skovsletten ud;
 De ranke Evende kneiste
 Som Hyrens unge Skud.
 Og da ved Solens Nedgang
 De naaede til en Kro,
 De standsed der og toge
 Forfriskning og Ro.

Æselet.

Under Bislag, ved Guset
 Med Randerne paa Bord,
 De verled mangt alvorligt
 Og mangt et Skjemtens Ord.
 Da sagde Junker Strange:
 „Fortæl mig, før vi gaaer,
 Hvad gjorde Du Hr. Bugge,
 At han var Dig saa haard?“

Men unge Folmer smidsked
 Og strøg sig om sin Mund:
 „Naa Gud være lovet! her
 Jeg sidder frisk og sund!
 Thi laae jeg end i Mørket,
 Var det min egen Skyld:
 Trød Kjærling ei paa Taaen,
 Og rør ei Mandens Byld.

Vor Dronning — hende glæde
 Guds Engle her og hist! —
 Har sendt mig ud at søge
 Om Jer og om et vist
 Belsignet, deiligt Møbarn,
 Som sad ved hendes Fod;
 Og hendes Grind røgtes jeg
 Med Iver og med Mod.

Hos Høie og hos Lave
 Jeg vandred ud og ind;
 Jeg lytted og jeg stirred
 Mig næsten døv og blind.
 Men gaae paa Rævesoffer,
 Det var mig aldrig kjær;
 Thi Barn er i By bært,
 Som det er hjemme lært.

See, naar jeg Narren mødte,
 Da kaldte jeg ham Nar,
 Og Slyngelen jeg veied
 Og tog, for hvad han var;
 Og gode Ord og onde
 Jif pæsselige Svar; —
 Men slikt oprigtigt Hjerte tidt
 Mig bittre Frugter bar.

Til Holmegaard ved Mosen
 Jeg kom paa trætte Fod;
 Det lakked just ad Aften,
 Paa Borgebro jeg stod,
 Dg lod min Gither klinge
 Dg istemte min Sang,
 Saa fra de røde Mure
 Sig Gjenlyden svang.

Et aabent Vindue fyldtes
 Med Junkrens tykke Krop;
 Han vinkede og raabte:
 „Hei, Sanger! kom herop!“
 Deroppe stod i Salen
 Et Bord med Kruus og Fad.
 Han bød mig strax at sidde
 Dg drikke og faae Mad.

Jeg lod mig ikke nøde,
 Men satte slur mig ned,
 Dg langede til Fadet
 Dg gjorde ham Bessked.
 Han spurgte, mens jeg tygged,
 Jeg svarte, mens han drak;
 Ret artig og fornøieligt
 Gik Tiden saa med Snak.

Af Randerne han skjenked
 Og vi drukke paa Kraft;
 Den spanske Viin løb i ham,
 Som i et Støvlekaft.
 Men alt som den fik Indpas
 Saa gif Forstanden ud,
 Og Løgn og Bral der strømmed
 Som Spøl af en Tud.

Hvad jeg ham saa fortalte,
 Det var ham Alt bekjendt;
 Hvad jeg havde døiet,
 Det var ham ogsaa hændt.
 Om Kjæmper han fortalte,
 Om Nieser, Trold og Dværg,
 Om at han selv var ofte
 Indtaget i Bjerg.

Alt Eligt kan være sandt,
 Jeg aldrig nægte vil;
 Dog troede jeg, med mig
 Bilde Hyren drive Spil.
 Tilfældt han lagde Haanden
 Paa Bug og drog et Suf,
 Og sagde: „Hør nu efter!“
 Og tog et vældigt Kluf.

„J troer ei slige Under?
 J er endnu saa grøn!
 Jeg veed, hvordan slig Bantro
 Kan bære bitter Løn;
 Derom min egen Slægt
 Kan føre Vidnesbyrd;
 Og derfor skal J høre
 Min Faders Eventyr.

Min Fader var en ung Mand,
 Lidt over en Snees,
 Og deilig som St. Jørgen,
 Hvilket endnu kan sees
 Paa Contraseiet hisset;
 Og man har sagt mig tidt,
 At ogsaa mig det ligner,
 Som om det var mit.

Der hersked Riv og Klammer
 Paa den Tid i vort Land,
 Mod Kongens Bælde reiste
 Sig Bonde og Herremand.
 Hans Bud de var for strenge,
 Hans Haand den var for tung,
 Han tømte Bondens Lade
 Og Kræmmerens Pung.

Hjortens Flugt.

Fra Huus og Hjem han Mange
 Ret ubarmhjertigt jog,
 Og Mangen af Forbittrelse
 Fra Land og Rige drog.
 Saa gif det og min Fader;
 Han gjordede sit Sværd,
 I Velfland tog han Hyre
 Udi Keiserens Hær.

Der fik han da en Tænnik
 Af Anegte tilhest;
 Og de var ilde seete,
 Hvorhelst de kom til Gæst.
 Af Blod de spildte Meget,
 Men samlede meget Guld,
 Snart havde og min Fader
 Taaet Randsfelen fuld.

Liig Paradis, man siger,
 Er dette velske Land;
 Guldæbler groe paa Træer
 I evig Sommerbrand;
 De Qvinder ere skjøne
 Og Himlen altid mild;
 Og Vinen, tænk Jer! Vinen
 Den vojer der jo vild.

I samme Land skal være
 En By, Perus ved Navn;
 Paa Bjergetop den kneiser
 Midt i Viinhavers Favn.
 Did kom en sildig Aftenstund
 Min Fader med sin Trop;
 Af første Ratteslummer
 Blev Folk da vækket op.

Som nu han stod og tænkte paa
 At faae sig et Qvarteer,
 Han oppe paa en Svale
 En yndig Pige seer;
 Med venstre Haand hun Særken
 Holdt sammen om sit Bryst,
 Paa Høire hang en Lampe,
 Der flammede lyst.

Det Syn ham strax bestemte;
 Han bankede da paa
 Med saadan Fynd og Alvor,
 At man maatte ham forstaae:
 Vel kunde han ei tale
 Det Sprog, som der blev talt,
 Men der er visse Fagter,
 Som fattes overalt.

Da skjød de Slaa fra Døren,
 Da blev han luffet ind;
 Ham førte til et Kammer
 En gammel, runken Qvind.
 Hun peged paa en Seng,
 Der skinned hvidt og smukt;
 Han peged paa sin Mund
 Og hun bragte Viin og Frugt.

En Enke var den Gamle,
 Det lod hun ham forstaae;
 Alene med sin Datter
 Hun leved saa som saa.
 Var Moderen end gusten
 Og pufket og led,
 Saa var der hos den Unge
 Desmeer at frydes ved.

Hun bar en fyldig Bletning
 Med en Solvnaal udi,
 Med sine sorte Dine
 Hun skued kjæk og fri.
 Paa nette Fodder svæved
 Hendes siirlige Krop, —
 Kort sagt, hun var behagelig
 Fra Taa og til Top.

Naar Krigsmanden ræster
 Dg lægger Sværd og Skjold,
 Da søger han sin Hvile
 Helst udi Qvinderold.
 Hans flygtige Bolig
 Da bliver ham et Hjem,
 Han nyder Diebliffet
 Dg seer ei længer frem.

En Hat med røde Fjedere,
 Et Sværd har altid havt,
 Saalænge Verden staaer,
 En vidunderlig Kraft;
 Dg mangen Qvinde lider
 Ret godt en saadan Mand,
 Om hvem hun trygt kan sige:
 Smorgen reiser han!

Min Fader var som Tønder,
 Dg Pigen var som Ild,
 Saa det var intet Under,
 At det saadan slog til;
 Hun ei forstod hans Tale
 Dg hendes Maal ei han,
 Men det, som sagt, var Jagterne,
 Hvorpaa det mest kom an.

Han satte dyre Ringe
 Paa hendes Fingre smaa,
 Guldspanger og Coraller
 Han ikke spared paa.
 Med Dine og med Hænder
 Heel veltalende han var, —
 Jeg har vel ikke nødigt
 At nævne hendes Svar?

I Biinhaugens Skygge,
 Langs Søens Bred de gif,
 I Kys de sig beruste
 Som den stærkeste Drif;
 De sammen gif til Brønden,
 De sammen gif paa Eng,
 De sammen gif til Kirke,
 Til Bords og i Seng.

Men som det nu var hedeft,
 Saa kom Skilsmisens Dag;
 Og dette var just ikke
 Den Gamle til Behag.
 Hun vilde holde Fuglen
 Saalænge fangen der,
 Indtil de havde plukket
 Den sidste gyldne Fjer.

Saa sagde hun til Pigen:
 „Gak ind, min Datter fiin!
 Og hent mig hist fra Hylden
 Den stærke Medicin;
 Det er en lille Flaske,
 Hvis Baand er lyseblaat,
 Jeg troer, det er paa Tide,
 Alt den kan gjøre godt.

Tre Draaber skal Du dryppe
 I Ungersvendens Viin,
 Saa skifter han ei Tanke,
 Saa er han evig Din.
 Lad ham kun spænde Sporen,
 Og drage bort af By;
 Han komme maa tilbage,
 For aldrig meer at flye.“

Min Faders Hest stod sadlet
 Paa Gaden alt, da hun
 Ham fulgte ud paa Trappen
 Og kysede hans Mund
 Med Suk og Graad og sagde:
 „Til sidste Balet
 Tøm endnu dette Bæger,
 Det vil styrke Dig ret.“

Han drak; men strax han sølte
 En Kriblen i sin Krop;
 Haar dækkede hans Lænder,
 Hans Ører vorte op;
 Paa begge sine Hænder
 Han ned sig falde lod;
 Som et hvidblisjet Esel
 Paa Gaden der han stod.

Forfærdet begge Qvinder
 I Huset flygted ind.
 Den Gamle hvissed rasende:
 „Men var Du da blind?
 Den urette Flaske
 Har Du grebet i Hast!“
 Da vreed de deres Hænder
 Og i Taarer de brast.

Hans Krigskarle samlede,
 De bandede, de skreg:
 „Hvor er nu vor Høvidsmand?“
 I Huset op de steg.
 Der brød de alle Døre
 Og slog Kister itu; —
 De tvende Qvinder daaned
 Af Angest og af Gru.

Men da de Ingen fandt der,
 Saa red de uden ham;
 Bagefter dem han traved,
 Iført sin Eselsham.
 De greb ham og de læsede ham,
 Hvad ei de bære gad,
 Paa Ryggen, baade Bytte
 Og Bimpler og Mad.

Mens langt ned i Belskland
 Han fulgte deres Tog,
 Sin Flid og Kunst han brugte
 At lære Landets Sprog;
 Og det gik let med Lempe,
 Foruden Riis og Stof;
 Thi havde han ei Mæle,
 Han havde Dre nok.

Den keiserlige Krigsmagt
 Den mødtes ved Rom,
 Og da den By var taget,
 Saa vendte den om.
 Den Hob, min Fader fulgte,
 Kom atter til Perus;
 Den gjorde Holdt og rasted der
 Ved Kande og ved Kruus.

Dg mens den draf og jubled
 Den vilde Ryttertrop,
 Han sled sig løs i Stalden
 Dg sparked Døren op,
 Dg traved hen i Gaden,
 Hvor han havde lidt den Tort;
 Han vilde see sin Skjønne,
 Før reent han maatte bort.

Han Huset fandt. Paa Svalen
 De tvende Qvinder sad;
 Gen sysled med en Haandteen,
 Gen væved udi Lad.
 Anap stod han der, før Pigen,
 Rød af Ungstelse og Skam,
 Stødte til sin Moder
 Dg raabte: „Seer Du ham?“

„Mit Hjerte!“ svared Herren,
 „Nu har han det saa godt,
 For Du ei kunde skille
 Det Røde fra Blaat!“
 „Dg er der,“ spurgte Pigen,
 „Gi Raad, ham frelse kan?“
 „Jo, naar han æder Lilier,
 Han vorder atter Mand!“

Han rystede sit Hoved
 Og stønede sit I—ah!
 Hvor skulde han paa den Tid
 Gaae hvide Lilier fra?
 Da faldt hans Die netop
 Paa en Apothekers Bod,
 For Bindvet hvide Lilier
 I tvende Potter stod!

Flux steiled han paa Bagbeen,
 Efter Dyrets Natur,
 Og støtted begge Hove
 Paa Apothekets Muur;
 Sin Hals saa lang han strakte
 Og stak sin Mule op,
 Og aad de tvende Lilier
 Med Rod og med Top.

Men knap var Liliesaften
 Nedgledet i hans Bug,
 Saa fik han atter Hænder
 Og Fodder til sit Brug.
 Han reiste sig og stod der,
 En Ungersvend rank,
 Med røde Hjer i Hatten
 Og Brystplade blank.

Den Gamle og den Unge
 De freg ved dette Syn,
 De styrted ind forvirrede
 I Huset, som et Lyn.
 Paa Flugt var ei at tænke;
 Bysvenden tog dem fat,
 Dg Dommeren fik Retten
 End samme Aften sat.

Den Gamle Alting nægted,
 Den Unge ligesaa;
 Men da man saa fik lagt dem
 Gode Haandskruer paa,
 Kom Sandheden for Dagen,
 Dg Sagen saa blev endt,
 At Tøsen gif i Kloster
 Dg Hæren hun blev brændt.

Nu tog min Fader Orlov;
 Efter denne flemme Spads
 Var det ham ikke længer ret
 I Velsstand tilpas.
 Han kom her hjem til Gaarden,
 Han gisted sig og fik
 En Son, som skal ham ligne,
 Til Punkt og til Prik.

Siig, hvor I at tvivle,
 At min Faders Sagn er sandt?
 I troer dog ei, vi fare
 Med Løgn eller Lant?
 Selv var han blandt de Bantroe,
 I Eselsammen bragt
 Han fik først rigtig Troen
 Paa det Hemmeliges Magt!“

Hr. Bugge taug og pusted
 Og stirred over Bord,
 Som vilde han med Diet
 Opfluge mine Ord.
 Jeg svared: „Gjerne troer jeg,
 Hvad I berettet har,
 At Eders salig Fader
 I Velskand Esel var.

Men,“ vedblev jeg dumdriftig
 Og kaad af hans Viin,
 „I Eders Skjold I fører
 Et halvt blodigt Sviin;
 Hvi har I nu ei føiet
 Et heelt Esel til?
 Det, synes mig, har Skjebnen
 Bevist Jer, at den vil.“

Da grinte Hr. Bugge,
 Saa det fluffed i hans Bom.
 Men da han lidt til Nande
 Dg Befindelse kom,
 Han langsomt og alvorligt
 Gjentog min løse Snak;
 Han anede da Braadden
 Dg følte, at det staf.

Han bed i fine Negle,
 Han rynkede sit Bryn,
 Hans rullende Dine
 Mig sendte Lyn paa Lyn.
 Dg saa kom Tordenen!
 Han slog i Bord saa fast,
 At Kanderne de dandsed; og
 Han reiste sig i Hast.

Han fik to lange Regler
 I Hallen indkaldt.
 „Nu skal I,” skreg han, „faae
 Eders Haansord betalt!
 Min Viin I tyllod i Jer,
 Dg syntes nok saa glad!
 Saa det er Eders Maade
 At sige Tak for Mad!

Raft flug ham ned i Taarnet,
 Der er Plads nok til Gloor!"
 Saa foer de Bengler paa mig
 Saa grovt, som man seer
 To Kjøterhunde ruske
 Kaninens hvide Skind;
 Dg slængte heel uhøvisk mig
 I Mørkestuen ind.

Lidt ør og ganske blændet
 Jeg stod og famled der.
 Lidt efter lidt det lysned,
 Dg ved det svage Skjær
 Den lille, ranke Pige
 Med bleget Kind jeg saae
 Alt rave hen imod mig
 Paa det raslende Straa.

Men Freidigheden flygter
 Saa let ei fra mit Bryst.
 Jeg tog den Lilles Hænder
 Dg præked hende Trøst.
 Jeg redeligt deelte Halmen
 Dg redte mig en Seng
 Fra hendes fjernt; thi, vil jeg,
 Min Dyd kan være streng.

En Krukke Vand vi havde,
 Dertil lidt daarligt Brød.
 Naar saa vi drak og spiste,
 Hun dækked paa sit Skjød.
 Der var jo deilig kjøligt,
 Og Straaet var ret friskt; —
 Saaledes jeg og Karen
 Holdt sammen Dug og Disk.

Men det var saa det Hele!" —
 Her maatte Strange lee.
 „Saa gid jeg," raabte Folmer,
 „Ret aldrig Frelse see,
 Om ei fra mine Hænder
 Hun gif saa reen og skjær,
 Som den straalende Lilie,
 Den I har saa kjær!

Og hende maae vi søge!
 Vi hende frelse maae;
 Jeg aldrig meer for Dronningen
 Løst stedes eller staae,
 Før atter jeg har føiet
 Den Blomst til hendes Krands!"
 Da sukked Strange: „Folmer!
 Gi før til Sancte Hans!"

Han talte om Guliga,
Om Rhitra meldte han,
Han sagde af Hr. Peder,
Den vældige Mand.

„Kom lad os vandre! Jorden
Mig brænder under mit Fjed!“
Saa stod de op og ginge
Gjennem Huulveien ned.

Alt Solen var til Hvile,
Og over det dunkle Blaae
De evigflare Stjerner
Høitideligt mon gaae.
Hr. Stranges Hjertestrænge
Var dybt alvorligt stemt;
Men Folmer Sangers Tanke
Var altid fuld af Skjemt.

Det lød i Stranges Indre:
„Hvis nu ei Rhitras Ord
Kan lede mig til Ellen
Og paa Kronhjortens Spor,
Hvor skal jeg da vel løse —
Hvor skal jeg da vel naae —
Den Knude tæktindslunget,
Det Maal, jeg styrer paa?

Hvis ikke Crucifiret,
 Som hendes Moder bar,
 Som Ridderen nu haaber,
 Kan yde Trøstens Svar;
 Jeg kjøber Pigen ind
 I et fornemt Klosters Skjød,
 Og søger fjernt fra Danmark
 Forglemmelse og Død."

Og det var Holmer Sanger,
 Han talte til sig selv:
 „Mig Andres Hjertesorger
 Genfylder som en Elv.
 Belan, jeg Strømmen følger,
 Hvorhen den tager Fart,
 At jeg kan atter flue
 Min Dronnings Nafn snart.

Som efter Musen Ratten,
 Som Ungmø efter Dands
 Jeg længes efter Ratten,
 Der gaaer for Sancte Hans;
 Da skal jeg Uglen fange,
 Da skal jeg Inger see,
 Da skal vi gjøre mange
 Tusind Løier og lee!"

Saa fulgtes de med Joden,
 Men ei med Tankens Gang;
 Den Enes var en Grublen,
 Den Andens var en Sang;
 Indtil ved Dag de naaede
 Til Skovens Rand, og saa
 Paa Ageren tilhøire
 En Rudel Krondyr staae.

I den tidlige Morgen,
 Som det er Dyrrets Skif,
 De langsomt græsſende
 I unge Bipper gif.
 De duffede mod Jorden,
 De kneiste saa igjen
 Og stirrede med Undren
 Paa de Vandrende hen.

Men forrest i Flokken
 Der hævede sig Een,
 Den største af dem Alle
 Med hastet Tak og Green;
 Hængt om den stride Manke,
 Foran paa dens Bryst
 Et Guld Kors fremviste
 Alverdens Haab og Trøst.

Ung Strange hvækked: „Stille!“
 Men næppe var det hørt,
 Bort blev som af en Stormvind
 Den hele Rudel ført.
 Genover grønne Slette
 Paa den fjederlette Klov
 Igjennem Mosens Eller
 Og ind i tætte Skov.

Men Strange raabte: „Følmer!
 I følge mig nu ei!
 Gaf I til Jægerhuset
 Den gjenneste Bei.
 Der mødes vi!“ Og hurtigt
 Over Marken han foer,
 Og fulgte uførtroden
 Sin Skjebnes vilde Spor.

„Til Lykke!“ raabte Sangeren
 Og svingede sin Hat.
 Glimt skred han hen ad Stien
 I det skyggende Arat.
 Hans Hjerte havde Binger,
 Hans Gang var som en Dands,
 Hans Tankers Række var
 Som en broget Urtefrands.

I Jægerhuset.

En Rast fra Kongeborgen
 Der ligger en aaben Plet,
 I Skovens Dyb, af Hæssel
 Og Bøg omgjerdet tæt.
 Der Bogfinken quiddrer,
 Der synger sorten Stær,
 Og Bildanden pladsker
 I det krusede Rjær.

Hen ved den ene Side
 En Jægerbolig staaer,
 Straatakt med spidse Gavle,
 Og rundtom Huset slaaer
 Et Gjerde sig af Hvidtjørn
 Ret som en fyldig Arm;
 Den vilde Humle kravler
 Henad den runde Karm.

Der er saa eensomt, stille,
 Over den dybe Dam
 Kun af og til kan høres
 Sunrævens høse Glam.
 Paa Engen Storken spanker
 Alvorligt og strunket,
 Høit under Skyen kredser
 Guldørnen, som et Punkt.

Det var saa henad Middag
 Paa St. Albani Fæst,
 For Jægerhusets Gjerde
 Der vrinsked en Hest;
 En nordfrisisk Aleppert
 Graaskimlet og frag,
 Den stolteste Rytter
 Den bar paa sin Bag.

I Sadlen sig hæver
 En mægtig Kjempekrop;
 I Staal saa er den smeddet
 Fra Taa og til Top;
 Det blanke Pandser dækkes
 Af en Munkeskutte bruun,
 Paa Brystet følger Skjægget
 Saa hvidt som Eveduun.

I Skjold den hvide Ibskal
 Svømmer i det Blaae;
 Syv grønne Paaffjedre
 Over Hjelmkammen staae.
 Ved høire Side dingler
 Det drabeligste Sværd.
 Han raabte, saa det gjalded
 Høit mellem Skovens Træ'r:

„Hei, er her Nogen hjemme?“
 Da aabnedes et Led.
 Ud treen den gamle Jæger
 Og sagde: „Guds Fred!“
 Men da han saae ret nøie til,
 Saa slog han Haand i Haand,
 Og raabte: „Ved St. Hubert!
 Nu seer jeg nok en Mand?“

Er det Jer selv, Hr. Peder!
 Med Kjød og med Blod?
 Saa vær mig da velkommen,
 Belsignet Eders Fod,
 Som træder paa min Tærskel!
 Kom, hvil Jer paa min Bænk,
 Og faae en Bid til Styrkning
 Og til Velkomst en Skjenk!“

Den gamle Herre svang sig
 Som en Yngling af sin Hest,
 Og sagde: „Først vi sørge
 For den firbeente Gæst!“
 Han Hovedlav og Sadel
 I Hast da smøged af;
 Med Brinsken søgte Hesten
 Til Engen da i Trav.

Det var Hr. Peder Jernstjæg,
 Han længtes efter Helm,
 Han fulgte ind i Haugen,
 Tog af sin sorte Hjelm.
 Dybt maatte han sig bøie
 For at komme under Tag;
 Han hængte der sin Jernhat
 Og sin Dyrendal paa Knag.

Den Jæger bredte Hynde.
 Men Alt som der han sad,
 Ind traadte Husets Qvinde
 Med Dug og med Fad.
 Da raabte brat Hr. Peder:
 „Saa hjælpe mig St. Georg!
 Den sidste Gang jeg saae Jer,
 Var paa min egen Borg!“

Sig ydmygt Qvinden neied i mnd? Hvi na?
 Dg rødmed under Linn,
 Dg hendes Die fyldtes
 Med en Dugperle fin.
 Hun hvisted ganske sagte:
 „Jeg mindes nok den Stund!“
 Taus stirrede Hr. Peder
 Med et bittert Smil om Mund.

Han fulgte med sit Die
 Den gamle Kones Gang,
 Imens hun stille sysled
 Dg bredte Dugen lang.
 Han greb, som i Tanker,
 Et Kruus, hun stille hen,
 Dg dreied det i Haanden
 Dg satte det igjen.

Det var det bittre Minde
 Fra Dagene, som svandt,
 Der i hans Hjertes Mørken
 Som en Maane oprandt,
 Dg klart paany ham viste,
 Hvad Tidens Taage fik
 Halv dulgt og udsløttet
 For hans Tankes trætte Blik.

Saa tyft som i en Kirke
 Der var ved deres Bord;
 Imens de finge Unnen,
 Der hørtes ei et Ord.
 Afdækket blev saa Skiven,
 Saa holdt de deres Bøn;
 Da vinkede Hr. Peder
 Den Kvinde ud i Løn.

De satte sig i Haugen
 Paa en Græsbænk, i Læ
 Af Hasler og af Hvidtjørn
 Under et Abildtræ.
 Hun sagde: „Edle Herre!
 Jeg kjender Eders Hu,
 Og hvad Jert Die spørger,
 Vil jeg besvare nu.

Men jeg har ingen Balsam
 For Eders Hjertes Bee,
 Jeg kan Jer kun berette,
 Hvad selv jeg maatte seer
 Giheller kan jeg gjøre
 Eders Byrde mere svær!“
 Saa talte hun, og Gubben
 Drog dybt efter Veir.

„Jeg tjente Eders Frue,
 Hun var saa from og god,
 At jeg gjerne for hende
 Havde givet Liv og Blod.
 Og da den lille Frøken
 Var født, og Modren svag,
 Jeg passede dem Begge
 Baade ved Nat og Dag.

Da hun den sidste Morgen
 Slog Diet op saa mat,
 Hun sagde: „Ak, jeg drømte
 Saa underligt i Nat.
 Mit Hoved er saa tungt
 Og mit Sind saa beflemt;
 Guds Moder maa vide,
 Hvad der er mig bestemt.

Jeg drømte, jeg var død,
 Og alt i Kisten lagt,
 Min Sjæl paa fine Binger
 Stræbte opad med Magt.
 Fra Høire kom en Due,
 Fra Venstre kom en Ravn,
 De gjenned mig tilbage
 Fra Paradisets Havn.

Saa stod jeg ganske ene
 I den vildeste Skov;
 Der kom en Lyngorm skridende
 Og hyled efter Rov.
 Den slynged sig i Bugter
 Omkring mit svage Liv,
 Jeg vaanded mig og segned
 Som for Stormen et Siv.

Men før jeg sank, da saae jeg
 Dens røde Dine gloe
 Begjærligt hen til Buggen,
 Hver Barnet laae i Ro.
 Af Halsen rev jeg Korset her,
 Mit dyreste Klenod,
 Og slængte det paa Barnet
 I Fortvivlelsens Mod.

Og næppe var det faldet
 Og laae paa Ellens Bryst,
 Saa traadte ud fra Krattet
 Høitideligt og thyst,
 Med høie, brede Taffer
 En kongelig Hjort,
 Gik Barnet op paa Ryggen
 Og ilede bort.

Saa sank jeg dybt i Dvale
 I en lang, en bælmørk Nat;
 Jeg tabte Sands og Tanke —
 Dg saa vaagned jeg brat.
 Stor Jammer vil mig times,
 Forvist jeg det troer,
 Men liden Ellens Frelse
 I dette Guldkors boer.”

Fra Barmen drog hun Smykket
 Bed det glimrende Baand,
 Hun trykket det mod Læben
 Dg med sittrende Haand
 Hun lagde Kors og Kjede
 Om Barnets spæde Bryst;
 Saa tog hun mig om Hovedet
 Dg hvilede tyst:

„Gud frie os fra det Onde!
 Men skulde Faren naae
 Til denne Helligdom,“ —
 Dg hun peget paa den Smaa —
 „Da sværg mig, Du vil vogte
 Paa mit yndige Noer!“
 Saa bad hun mig saa bønligt,
 Dg med Taarer jeg svor.

Saa veed I, hvad der skete, —
 Hvorfor? veed ikke jeg.
 I Rædsel greb jeg Barnet
 Og flygtede min Vei.
 Jeg spærrede Jer Døren;
 Og i min unge Arm
 Bort bar min Skat jeg hurtigt
 Ved en bankende Barm.

Jeg vandred gennem Skove,
 Jeg vandred over Land,
 Og overalt den deilige
 Glut velsigned man.
 I rige Herrers Stalde,
 I Bondens ringe Bo
 De lode hende die
 Baade Gimmerlam og Ko.

Jeg sad ved stille Søer
 Og lullede hende ind,
 Hun slumred paa min Skulder
 Med sin rosenrøde Kind;
 Saa da jeg kom til Hove,
 Som var min Vandrings Maal,
 Var hun vever som en Værke
 Og buttet som en Mal.

Men det var Fru Margrethe,
 Kong Wolmers Datter prud,
 Hun tog sig af den Spæde,
 Dg styred hende ud
 Med Klæder og med Smykker,
 Med Lærdom og med Tugt,
 Dg Alting hende anstod
 Saa yndesfuldt og smukt.

Da Wolmers Datter døde
 Dg Jorderig forlod,
 Sad Froken Ellen siden
 Bed den unge Dronnings Fod;
 Indtil i Fjor, i Høsten
 Hun pludselig forsvandt!
 Da blødte mange Hjerter,
 Dg mange Taarer randt.

Man hvissed om Hr. Strange,
 Om en Hjort blev der talt;
 Men Ingen kunde fatte
 Eller samle det Alt.
 Saa sank det hen i Glemsel,
 Som det gaaer til paa Jord;
 Hvem tænker vel paa Sneen,
 Som skinned her ifjor?"

Hun taug. Men Hr. Peder,
 Jordybet i sit Sind,
 Stivot stirrede paa Græsset,
 Med Haanden paa sin Kind.
 Hid treen den gamle Jæger,
 Han hørte de sidste Ord;
 Han sagde: „Hjorten kommer
 Nof her igjen, jeg troer.

Hvis ei den alt er fældet,
 Saa er det Dyrets Skik
 At søge did, hvor først
 Den græssede og gif.
 Den glemmer ei de Skove,
 Gi den Mark eller Bang,
 Den kjender alle Fugle,
 Den mindes hver en Sang.

Ved Toner kan den loffes.
 Ak ja, hvor mangen Gang
 Saae jeg dem ikke standse
 Og lytte, naar bedst de sprang.
 Gaaer jeg først hiin for Die,
 Jeg ta'er vist ikke feil;
 Jeg kjender den saa nøie
 Fra Blad og til Speil!“

Som saa han stod og talte,
 Rast over Gjerdets Torn
 Syv skjæffe Stød der høstes
 I et klingende Horn.
 Den Jægersmand da lytted:
 „Hvad? er jeg ved Forstand?
 Det var de Strangers Løsen, —
 Og see, der kommer han.“

„Guds Fred! og Velkommen!“
 Da raabte alle Tre,
 Da gjennem Havelaagen
 De Junkren fik at see.
 Men Alvor paa hans Pande
 Og Blegthed paa hans Kind
 Reddæmped deres Glæde,
 Da taus han traadte ind.

Sin flygtige Ganger,
 Sin Gaade havde han
 Nu atter fulgt sørgjæves
 Gjennem Skov, over Land.
 Frem og tilbage krydsed den
 Dog op imod Nord; —
 For trende Dage siden
 Han havde tabt dens Spor.

Knap var nu al Forundring
 Og hans Fortælling endt,
 Saa lod der høit en Stemme,
 Som var dem vel bekendt.
 Som Lærkeslag den jubled,
 Saa Skovens Hvalving klang;
 Og det var Folmer Spillemand,
 Der meldte sig med Sang:

„Du, som har Sorg i Sinde,
 Gaf ud i Mark og Lund,
 Og lad de svale Vinde
 Dig vifte karst og sund.
 Gaf over Høi og Dale,
 Og lyt ved Søens Glar
 Til Skovens Alvorstale
 Og Kildens muntre Svar.

Var Hjertet fuldt af Klage
 Og brused Blodet vildt,
 Jeg gif mig ud at jage
 Det hyndeligste Bildt.
 Det var ei Hjort og Hinder,
 Ei Terne eller Tjur;
 Det var med friske Kinder
 Den vilde, frie Natur.

Jeg vil saa nødtigt bænkes
 I Stuen, under Tag;
 Der driffes og der skjænkes
 I døsig Fred og Mag.
 Langt heller vil jeg brede
 Min Dug bagved en Tjørn,
 Paa lyngbegroede Hede
 I Selskab med en Bjørn.

Mig hued ingensinde
 Smaaafuglene i Buur,
 Som pynteligt paa Pinde
 Maa sætte sig til Rur.
 Nei paa de rigtig Vilde
 Er det en freidig Jagt;
 Om de er nok saa snilde,
 Er deres Bærge svagt!"

Saa hørte de ham synge
 Længe før de ham saae;
 Foran ham sprang hans Pudel
 Gjennem de høie Straae.
 Da kom han frem af Krattet
 Med Strængeleg i Haand,
 Med sit smilende Ansigt
 Og de slagrende Baand.

Da samled' rundt om Bordet
 De sad ved deres Viin,
 Hr. Holmer førte Ordet,
 Thi han var snild og fiin.
 De bedste Raad han vidste,
 Han havde lystigt Mod,
 Og han med megen Liste
 Paa Qvindfolk sig forstod.

„At faae et Uglehjerte
 Det tager jeg mig paa;
 Og Dorrits Sovestammer
 Os aabent skal staae;
 Thi hendes Terne, Inger,
 Er i min Bold, jeg veed,
 Som jeg igjen i hendes,
 Efter Tid og Leilighed!“

De Andre To ham loved,
 Hans Ord de gave Magt,
 De vilde holde sammen
 Ved de Raad, han havde lagt.
 Saa ginge de til Hvile, —
 De To med Sorg i Sind;
 Til fine brogede Drømme
 Den Tredie slumred ind.

St. Hans' Aften.

I Skoven tæt ved Gurve
 I Ly af Bøg og Eg,
 Der vrimled det heel lystigt,
 Og der var Dands og Leg.
 Fra alle Landets Egne
 Bar kommet mangen Gæst,
 Fornemme og Ringe,
 Til St. Hans-Aftens Fest.

Farvede Lamper straalte
 Fra tusind Grene ned;
 Rundtom var plantet Faller
 Som Blomster i et Bed.
 De Tjæretønder blusfed,
 Ophængte paa Stav;
 Den glade Stimmel bolged
 Og larmed som et Hav.

Hjortens Flugt.

Fra rene Sommerhimmel
 Snart her og snart hist
 En lille, stille Stjerne
 Fremtindred som en Gnist.
 Ei Straa, ei Blad sig rørte,
 Og trindtom Ratten laae,
 Som en kulsfort Morinde
 Med Glimmersmykke paa.

Der var med Biin og Mundgodt
 Saa mangel pyntet Bod;
 De tørstige Sjæle
 Som en Muur om dem stodt
 Mangel Springer og Dandser
 Stod der ogsaa paa Lad
 Med sit malede Ansigt
 Og bar sig morsomt ad.

En Sværm af Formummende
 Lidt efter lidt kom frem;
 Hr. Peder og Hr. Strange
 Bare ogsaa blandt dem.
 Ung Tolmer var paasærde,
 Hvor der var lidt at see;
 Han gjorde tusind Loier
 Og fik Alle til at lee.

Med Get der klang Tompeter,
 Med Fløiter og Basun;
 Dankonningen sig viste
 I Skovens Paulun.
 Med ham en fager Skare,
 Saa munter og saa let,
 Med Guld paa Fløielskøfte
 Og Hjeder paa Varett.

Saa kom en deilig Qvinde
 Agende i sin Arm;
 Fra Ansigtet hun løstet
 Eløret med sin Arm.
 Da blusfede de Kinder
 Da straaled de Blik!
 Dankonning hende høviß
 Imøde da gif.

Selv hjalp han den Skjønne
 Fra Bognen til Jord,
 Og hvistet hende lønligt
 Et skjemtfuldt Ord.
 De sorte Slangeloffer
 Slog hun fra Panden klar,
 Og hendes røde Læber
 Gav et smilende Svar.

Hr. Strange og Hr. Peder
 De stode og derhos;
 En Mumlen gik blandt Følket
 Af Beundring og af Trods;
 Hun lod de sorte Dine
 Tillyne dem et Blink;
 Sødte toned da Musiken
 Paa Konningens Bink.

Han kvægede sine Dine
 Og sin elskovshyge Nand
 I hendes Luebliffe.
 Saa greb han hendes Haand
 Og traadte hen i Kredsen
 Paa den fløielsgrønne Grund;
 Og Sangen lod og Dandsen gik
 Saa let igjennem Lund.

Bel bruste Lystigheden,
 Men den gav ogsaa No.
 Det er saa sødt at vandre
 I Ratten To og To.
 Og mangt et Par sig listede
 I Krattets Mørke ind
 Med bankende Hjerter
 Og med rødmende Kind.

Ung Holmer gif med Jnger.
 Han hvisted: „Fare Mo!
 Tilgiv mig, Du maa seile i tid
 Nu i Din egen Sø!
 Imorgen, naar vi mødes,
 Maa Du aabne hendes Dør,
 Som Din egen, søde Jnger!
 Du tidt mig aabned før.

Hvad vi fra Dørrit tage,
 Er Intet uden Ord;
 Hun skal os kun opdage
 En Hemmelighed stor.
 Og frygter Du for Kongen,
 Til Dronningen Du tryk
 I hendes Somfrubuur
 Vil jeg skaffe Dig Ly.“

Saa figed han skalkagtigt
 I Pigens Dine ind,
 Strog hendes Haar fra Panden
 Og kysed hendes Kind,
 Og sprang saa let afsted
 Fra den glædedrukne Sværm
 Til Borgen op og standsed
 Under Lindetræets Skjerm.

Men Dronningen, den Rene,
 Med sine favre Mo'r,
 Sad stille hist i Hallen
 Inden luffede Dør.
 Den hellige Vigilie
 Var endt; alene, tyst
 I sit Buur hun kunde høre
 Den fjerne, vilde Lyst.

Da klang en Cithers Strænge
 Nede ved Borgens Fod.
 Da lytted hun, da trængte
 Til Hjertet hendes Blod.
 Hun reiste sig, slog om sig
 Et Floiels Purpurkrud;
 Let traadte hun, den Ranke,
 Paa Borgsvalen ud.

Hun læned sig til Ræffet
 Bag den duftende Lind;
 Paa hviden Haand hun lagde
 Den fine, blege Rind.
 Hun holdt sig taus og stille
 Hun aanded knap engang.
 Op tonede fræncden
 Ung Holmers Nattesang:

„Min høie, ædle Frue!
 Jeg gjorde, som I bad.
 Ud fløi jeg som en Due
 Efter Fredens Olieblad.
 Endnu er det ei plukket,
 Dog brydes det forvist;
 Thi Himlen hørte Sukket;
 Alt vinker det fra Kvist.

Jeg gjennem Skov og Dalen
 Har vandret paa min Fod,
 Mens Klangen af Din Tale
 Mit Øre ei forled.
 Jeg steg paa Bjerg og Banker;
 Og stærk jeg blev derved,
 At det var Dine Tanker,
 Som styrede mit Fjed.

Jeg døied megen Smerte;
 Men som en Svaledrif
 Guldte qvægede mit Hjerte
 Da Mindet om Dit Blik.
 Langt hellere jeg døde,
 Langt heller blev jeg blind,
 End Haabets Morgenrøde
 See blegnet paa Din Kind.

Der dæmrer nu en Morgen,
 Der lysner nu en Dag;
 Som Natten flygter Sorgen,
 Og som ved Trylleslag
 Vil alle Roser røde,
 Og alle Lilier smaa
 Opreise fra de Døde,
 Sødtduftende fremgaae.

End trungen, maa jeg dvæle
 Gjernt fra Din Naadesol;
 Jeg vover ei at knæle
 End for min Dronnings Stol.
 Gi tør min Ged jeg frænke,
 — Mig Længsel hid har ført! —
 Et Pant Du naadigt skjænke,
 At Du min Sang hørt!"

Hun løste af sin Nakke
 Et blaat, guldvirket Baand;
 De blonde Loffer strømmede
 Ned under hendes Haand.
 Saa lod hun Sløisen synke
 Og fiernede sig tyft.
 Han fanged den i Luften
 Og gjemte den ved sit Bryst. —

Den fjerne Larm sig tabte
 Og Festen slumred ind,
 I halvbuddbrændte Fakler
 Bisted en Morgenvind.
 Og der var Søvn og Stilhed
 Alt over Skov og Dal,
 I Bondens lave Hytte
 I Drottens høie Sal.

Aglens Hjerter.

Den morgenglade Lærke
 Høit under Himlen sang,
 Paa Blomster og paa Blade
 Dugdiamanter hang.
 En sagte Lustning seiled
 Hen over Skovens Ryg,
 Paa Engen stod end Dampen
 Af Mosekonens Bryg.

Men i den Vindegyde,
 Som fra Kongeborgen gaaer,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse staaer,
 Foran den sidste Bolig
 Som var saa stærkt byggt,
 Halv dult bag Rosenhækker
 Og med Billeder smykket;

Der stod nu Hr. Strange
 Og den gamle Riddersmand;
 Nysgjerrig Morgenstjernen
 Keeg over Skovens Rand.
 Og Folmer kom og viiste
 En Boddik, som han bar;
 Til Løndommens Dør
 Det den sære Røgle var.

Hr. Stranges Dine brændte,
 Hans Kind var som en Bæg,
 Paa Fingeren han prøved
 Sin Daggerts Odd og Egg.
 Han sagde: „Hvis hun vaagner
 Og ei bekjender Alt,
 Er hendes Lod afveiet
 Og hendes Dage talt!“

„Kom, skaf os ind!“ han hvæded
 Og greb i Folmers Arm.
 Da traadte liden Inger
 Just under Dørens Arm.
 Hun vinked og hun smiled,
 Men bleg var hendes Kind;
 De Ungerfvende drog hun
 I dunkle Forhal ind.

Her slynged Holmer Armen
 Om hendes Midie blod
 Og kyssed hendes Læbe
 Og hvistked: „Du er sød!“
 Men udenfor i Haugen
 Under dustende Træ'r
 Som Bagt den gamle Herre
 Stod, støttet til sit Sværd.

Derinde løstet Inger
 Et Teppe fra en Dør,
 Mens ned om hendes Nafn
 Sank Undseelsens Slør.
 Forelsket hun saae
 Paa den letfærdige Svend
 Og peged taus med Fingeren
 Til Rhitras Leie hen.

Der laae hun dybt i Slummer
 Paa bløde Gynder strakt,
 Som i en Sky hængsfet
 I al sin Ungdoms Pragt;
 Og under Silketeppe
 Aftegnede man saae
 De unge Lemmer, runde,
 Som Havets Bolger gaae.

Den venstre Arm bag Rakken;
 Laae paa det hvide Baar,
 Den fine Haand begravet
 I de slangesorte Haar;
 Den Høire over Teppet
 Længs den udsyete Søm;
 De Fingre sagte frummed sig
 Paa Silken, som i Drom.

Et Been med spæden Ankels
 Og sjuilmende Læg
 Var listet ud fra Teppet
 Mod den rødbrune Bæg.
 For Bindvet hang og dirred
 En Green saa lys og lind.
 Med Blussel Rosen stirred
 I Kammeret ind.

Mens Sangeren med dristig
 Og med veløvet Haand
 For Barmen løste Løkken
 Paa det silkesnoete Baand.
 Hr. Strange med faste
 Men lydlose Fjed
 Barik hen over Gulvet
 Til Hovedgjerdet skred.

I Folmers Haand han aabned
 Den Boddif og tog
 Og lagde Uglens Hjerte,
 Hvor Pigens Hjerte slog,
 Tæt under det faste,
 Kjæft kneisende Bryst;
 Saa greb han hendes Høire
 Og betragted hende tyst.

En Sittren gjennemgyste
 Den skønne Qvindes Krop,
 Der var en indre Kamp
 Som for at vaagne op.
 De hvalte Bryn sig hæved,
 Bag Dielaagets Gjem
 De sorte Stjerner tindred
 Uhyggeligt frem.

Hun mægted ei at vaagne;
 Underdanig hans Blif
 Hun laae opløst og fængslet
 Som af en Dvaledrif.
 Han sagde: „Siig mig, Rhitra!
 Hvor dølger sig Din Magt?
 Og lever Froken Ellen?
 Og hvor er hun henbragt?“

Et Suk, et ubeskriveligt,
 Steg op fra Hjertets Grund,
 Med bittert Smil hun aabned
 Sin rosenrøde Mund,
 Mens atter en Gysen
 Hendes Lemmer gjennemfoer,
 Med selsomt dæmpet Stemme
 Hun mæled disse Ord:

„O, Slange! gyldne Slange!
 Min dyrebare Skat!
 Dankongen fik Du loffet mig
 Hver evige Nat;
 Men af! Du magted ikke
 Hiin Ugersvend prud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte
 Og mit Javntag han forskjød!
 Saa gruelig en Smerte
 Havde nær voldt min Død!
 Her brast hun i Taarer;
 Som klare Perler gled
 De frem fra Dielaaget
 Paa Kindens Roser ned.

Ung Holmer, — mens bevæget
 Og rørt hans Hjerte slog, —
 Af Rhitras Dre Ringen,
 Den gyldne Slange tog.
 Stærkt sittred hendes Læber
 Og hvid blev hendes Kind —
 Et andet Drommebilled
 Da stod for hendes Sind.

„Hvor kunde jeg vel leve,
 Før han var kommet bort?
 Og Hævn jeg maatte have!
 Paa den frøede Hjort
 Jeg lod ham baglænds binde, —
 Ha, ved Nattens stærke Gud!
 Det var en lystig Rytter,
 Hvor det saae deilig ud!“

Hun loe — en rædsom latter! —
 Med vildtskingrende Rost,
 Som kom den fra et pinet,
 Et fortvivlende Bryst.
 Hun loe, mens Taarer strømmed,
 Afbrudt af dybe Suk.
 „Med Alt det,“ tænkte Holmer,
 „Er hun, ved Gud! dog smuk!“

Men strengt gjentog da Strange,
 Ubøielig, sit Ord:
 „Siig, lever Frosen Ellen?
 Nu svar mig, Rhitra! hvor?“
 Da bævede hun atter
 Som i Høstwind et Siv,
 Det syntes, som hun kjæmped
 For at komme til Liv.

Modstræbende hun mæled:
 „Det er min bittre Sorg!
 End lever hun, min Fjende,
 Paa sin Faders øde Berg.
 Indmuret der hun sidder;
 Foruden mig, kun To
 Her vidste det. De tie;
 Jeg har bragt dem til Ro.

Kun Een bevogter hende.
 I Kamret, hvor han boer,
 Han tør kun ved at trække
 Med Haanden i en Snøer,
 Hvis Nogen vilde driste sig
 At gjøre hende fri;
 Da styrter hun i Dybet
 Bel Jarne fem Gang til.

Saalænge i mit Dre
 Den gyldne Snog jeg bær,
 Skal Ingen Stedet finde,
 Hvor Frosken Ellen er.
 Og Dronning vil jeg være;
 Ved Gift eller Staal
 Jeg skal mig aabne Veien
 Til mit sidste, store Maal!"

Forfærdet slap Hr. Strange
 Den Sovendes Haand.
 Strax løstes hendes Lemmer
 Af Krampens spændte Baand.
 Tilbage sank hun atter
 I Sovnens rette Favn,
 Og smilte som et Barn
 Uden Sorg eller Savn.

Læus fjerned sig Hr. Strange
 Og vinked Folmer: „Kom!"
 Men langsomt fulgte Sangeren
 Og saae sig ofte om.
 Det var, som paa hans Fodder
 Der laae en Lænke svær;
 Først da han stod i Haven,
 Han rigtig fik sit Veir.

Fra Kongeborgen iled
 De trende Benner ned
 Til Jægerens Bolig
 Gjennem Skoven afsted.
 De taufe gif, som lytted de
 Paa Lundens Kloffespil;
 Hver havde sine Tanker
 At holde sig til.

Men da de vare komne
 Ved Jægerhuset nær,
 Ung Holmer kasted Ringen
 I dybe, klare Kjær.
 Som levende det sprælled,
 Det glimrende Kryb;
 Det syded og saa svandt det
 I bundløse Dyb.

Den samme Aften fvang sig
 Hr. Peder paa sin Hest;
 Tilføds de unge Evende
 Ham fulgte som bedst.
 Den Sanger bar sin Strængeleg,
 I Sorrig og i Fryd
 Den fulgte ham trofast.
 Nu slog han til Lyd:

„Høitidelig er Natten!
 Paa Skovens bløde Sti,
 Paa Beien efter Skatten,
 Heel travle stræbe vi.
 Hvor vore Fjed vi træde,
 Snart Fare boer, snart Fred,
 Her vandre Sorg og Glæde
 Som Rejsesfæller med.

Som med et Slør for Die
 Vi skue Intet grant.
 Vor Fod sig vogter nøie,
 Som om et Baand den bandt.
 Viol og Buffar sender
 Med Duft en Hilsen frøe,
 Mens hisset Ravnene vender
 Et Madsel med sin Alo.

Her klaren Kilde risler,
 Gift damper Rosen fuul;
 Hugormen snedig hvisler
 Bag Lynghes tætte Skjul.
 Den vilde Rose daarer
 Os med sit søde Emil,
 Og gribe vi, den saarer
 Tidt med en giftig Pül.

Hist Pygtemanden slammer
 Og lokker ved sin Ild
 Os ind blandt Skovens Stammer
 Fra Veien, faad og vild;
 Mens trøsterig en Stjerne
 Med mellem Løvet's Pragt
 Veileder fra det Fjerne
 Og faaer os Barsel bragt.

Her snuble vi paa Roden,
 Hist Stien er saa blød,
 Og verelviis faaer Foden
 Snart Hvile og snart Stød;
 Dog Hjertet skal ei grue!
 I Øst vil klar opgaae
 En nysødt Morgenlue, —
 Da skal vi Skatten naae!"

Saa lod hans Sang. Dens Toner
 I de Andres Sind gjenslang;
 Og selv Hr. Peders Skimmel
 Gik Retmaal i sin Gang.
 Saa drog de ud af Skoven,
 Hen over Mark og Bang,
 Mens foran dem med Bjeffen
 Hr. Folmers Pudel sprang.

Befrielsen.

Øit paa en nogen Banke,
 Hvor Marchalm og Græs
 Af Sandet magert spirer,
 Gi langt fra et Næs
 Der laae den gamle Borg
 Med Tinde og med Taarn,
 Hvor Peder Jernskjæg fødtes,
 Og han husede tilforn.

En lille, fattig Have
 Laae tæt ved Murens Hegn,
 Ret som en Haandjuld Blade
 Tabt i en øde Egn.
 Og alle Træer og Buske
 For den barste Nordenvind
 Harde bøiet deres Toppe
 Jorfnyst mod Landet ind.

Lungfindigt Taarnet stirred
 Mod Nord paa Havets Speil,
 Fra Brinken ud til Hæsfels,
 Til fjerne hvide Seil.
 Mod Syd dens Dine fulgte
 Med Hoi og Dal, der skred
 I smaa, i mindre Bølger
 Mod flade Slette ned.

Dybt nede, tæt ved Stranden
 Et Hjerleie laae,
 Leerklinede Hytter
 Med Tag af Tang og Straa.
 Om Borgen quiddred Evalen,
 Og Maagen skreg ved Strand,
 Hvor evigt mellem Stene
 Rulled det salte Vand.

Tre Steenkast vel fra Borgen,
 Hvor Beien, sandet, brat,
 Den sidste Krumning slynger
 Der stod et lille Krat.
 Af tætte Mynbogstubbe,
 Af den haardsjøre Tjørn;
 Der Tornskaden bygged
 Med fine skjælle Born.

Her standsed just Hr. Peder
 Og svang sig af sin Hest.
 Det lakkede mod Aften
 Og Solen stod i Vest.
 Paa Skrænten hviled Holmer
 Med Budlen ved sin Fod;
 Isort Hr. Peders Rutte
 Den ædle Junker stod.

Med Mandebloods Knopper
 Ham Holmer havde smurt,
 Ved Rynker og ved Furer
 Høitaldrende gjort.
 De udsyete Støvler
 Selv drog han af saa suus;
 Thi barbenet Munken
 Jo' gaaer fra Huus til Huus.

Han talte til de Andre:
 „Jeg ene bør og maa
 Som Tiggermunk til Borgen
 I denne Kittel gaae.
 Med fromme Ord og Lader
 Jeg Dragen vil i Ro
 Gaae dysset, til jeg mægter
 At lænke dens Alo.

Thi øiner han os Alle,
 Er Faren altfor stor;
 Hvor hurtigt naaer ei Haanden
 Den rædselsfulde Snoer.
 Vil han mig selv tillivs,
 Ei agter jeg det stort.
 Det vorde skal den sidste
 Misgjerning, han faaer gjort!

Men er jeg først derinde,
 Da lister Eder hid;
 Det torde jo dog hændes,
 I kom i rette Tid!"
 Saa talte han og vandred op
 I Beiens dybe Sand,
 Med Hætten ned om Panden,
 Krum som en gammel Mand.

Hen over Bindebroen,
 Hvis Lænker hængte ned,
 Han, støttet til sin Knippel,
 Traadte med langsomt Skrid
 De næsvise Krager,
 Halvtamme, op han jog;
 Han spændte sine Muskler,
 Og kjæft hans Hjerte slog.

Paa jernbeslagne Portlem
 Med Staven banked han:
 „I Herrens Navn! Iuf op
 For en vansmægtet Mand!“
 Da aabned sig en Luge,
 Et Ansigt, blegt og fedt,
 Med blaffede Skjæggebørster,
 Saae ned og spurgte vredt:

„Hvad nu?“ Men da hans Bie
 Fra Binduet blev vaer
 Den fredelige Gubbe
 I den hellige Talar,
 Af halvsorglemte Bane
 Han mumlede: „Guds Fred!
 Vi lidt, nu skal jeg komme!“
 Og saa kom han ned.

Han Portlemmen aabned,
 Lod Munken foran gaae,
 Og laasede saa atter
 Med Nøgle og Elaa.
 Men inde i Kammeret,
 Med lumsk, sjollet Smil
 Han sagde: „Fromme Broder!
 Kom sæt jer og hvil!“

Mat lod sig Strange segne
 Hen paa en Leikænk, hvor
 Hans Fælkeblik foreven saae
 Den frygtelige Snor.
 Og mens den Anden stod
 Og gloede paa ham stum,
 Han lod sit Die glide
 Om i det snevre Rum.

Paa Bæggen hang en Armbrøst,
 En Dolk og et Sværd,
 I Krogen stod et Madskab,
 Bed Siden et Spær.
 Et Kruus der stod paa Bordet,
 Hvor en Olbimpel laae;
 Og Døren op til Taarnet
 I et Hjørne han saae.

Men da han vel fik mønstret
 Den Bægters raae Gestalt,
 Med Gæt det som et Slør
 Ham fra Dinene faldt.
 Han kjendte godt hans Næve,
 Han havde følt dens Greb;
 Han var blandt dem, der bandt ham
 Til Hjortens Ryg med Reeb.

Op flammed da hans Hjerte,
 Dog trang han end dets Ild;
 Han tog et Bæger, bad en Bøn
 Og drak ham saa til;
 Og mens han suged Ollet
 I langsomme Drag,
 Den lurvede Kjempe
 Han speidede i Mag.

Der stod han i sin Kofte graa,
 Skinhellig og slug,
 Stivt stirrende, med foldede
 Hænder for sin Bug.
 „Hør,“ mæled da Hr. Strange
 Og satte hen sit Kruus,
 „Du kommer sagtens sjelden
 Til Gjæst i Herrens Huus?“

„Nei,“ grinte Kjempekarlen
 Og frammed i sit Haar,
 „Til denne Ravnerede
 Ei Klokkeflangen naaer!“
 „Saa skrift mig Dine Synder,
 At Afløsning Du kan faae,
 Saa er Dit Ol betalt!“
 Og han mumlede: „Lad gaae!“

„Først sige Du Dit Credo!“
 „Det har forlængst jeg glemt!“
 „Saa bed et Paternoster!“
 „Det paa samme Sted er gient!“
 „Knæl ned da! jeg vil bede,
 Tag af min Mund hvert Ord!“
 Og uvilkaarligt Karlen
 Sig neiede med Jord.

Knap laae han der nedboiet
 Og slog sig for sit Bryst,
 Og mumlede i Skjægget:
 „Forsøt af Syndens Øst“
 Saa greb ham Junker Strange
 I Qværken, fast og kjeft,
 Og væltede ham baglænds,
 Som man vælter en Sæk.

Da brølede den Skumle:
 „Ha, er det saadan fat?“
 Men Strange fik ham Knæet
 Paa den brede Bringe sat,
 Som naar et Neg man binder
 Han med sin Høire slap
 Og samlede efter Dolken,
 Da blev den Bægter rap.

Om paa den ene Side
 Han som en Drm sig vreed,
 Saa Junkrens Knæ mod Hlisen
 Liig en Hammer slog ned;
 Som naar en Ganger steiler,
 Han krummede sin Krop,
 Paa Knæ, een Haand alt straktent
 Han imod Enoren op.

Raff tog ham Junkrens Arme
 Et vældigt Undertag,
 Han styrted sig mod Døren,
 Op sprang den med Brag!
 De rullede som to Slanger
 I Portrummet ud,
 Høit brølede den Bægter
 Da som en tirret Stud.

De vælted sig, de kjæmped,
 Og Kampen de forstod;
 Men Stranges unge Kræfter
 Holdt ei Skridt med hans Mod.
 Det sortned for hans Blikke!
 Men af Taageslørets Gjem
 Han syntes, at der straaled
 To søde Dine frem.

De smilte saa bedrovet!
 De gav ham atter Kraft;
 Hans muskelspændte Arm
 Blev som et Egeskaft.
 Det lysned for hans Dine,
 Hans Tanke blev klar,
 Og atter blev han øverst,
 Som før han underst var.

Han slap med begge Hænder,
 Tog Tag i Knektens Skjæg,
 Sin Dolk han rask fik viklet
 Af Kuttens side Læg.
 Høit svang han sin Høire;
 Grum i sin Hævn og Harm
 Han vilde sænkt dens blanke
 Staaltunge i hans Barm.

Men i et Spring kom Folmer,
 Hr. Peder fulgte med;
 Han kjendte jo, som Bjørnen,
 Sin Hules Leilighed.
 Saa svinebandt de Karlen,
 Og væltet paa sin Ryg,
 Han laae med Graad for Munden,
 Taus stirrende og styg.

Han stønned, og hans Lemmer
 De bævede som Siv;
 Han bad og han tigged
 Alt for sit usle Liv.
 Da sagde Peder Jernskjæg:
 „Du bliver her, min Son!
 Jeg skal Dig lade hente
 Og faae Dig Portnerløn!“

Men Strange flur med Dollen,
 Han end i Haanden bar,
 Det tunge Røgleknippe
 Af Karlens Belte skar.
 Afhyre Længsel drev ham
 Som Skibet en Bør;
 Ind stormed han i Kamret
 Og sparked op en Dor.

Ad Bindeltrappens Svirvel
 Han svimlende steg op;
 Og lige under Hatten,
 Tæt under Taarnets Top
 Han standsed ved en Laage,
 Af Egetræ gjort;
 Tre Røgler først fik aabnet
 Den knagende Port.

Han traadte ind forsigtigt,
 Med Haanden for sit Bryn,
 Thi Solens sidste Straale
 Skarpt blændede hans Syn.
 Sit Afstedsblik den kasted,
 Bemodigt, venligt paa
 Det Knippe Straa i Krogen,
 Hvor liden Ellen laae.

Med hviet over Leiet
 Gi roved han en Lyd;
 Han stirrede paa Pigen
 Med smerteblandet Fryd.
 Gi saae hun Solens Hilsen,
 Hans Fjed ei hørte hun.
 Thi luft var hendes Die
 Og bleg var hendes Mund.

En Haand laae under Kinden
 Og een i hendes Skjød.
 Forsærdet da han hvæfede
 Til sig selv: „Hun er død!“
 Han greb en Haand fortvivlet:
 O, Gud! den var dog varm!
 Da løstet Ungersvenden
 Den Lilie paa sin Arm.

Saa omt han bar sin Skat ned
 I Borgens skumle Gaard;
 Omkring hans Skuldre hængte
 Hendes lange, blonde Haar.
 Paa Stenen, tæt ved Brønden
 Han satte hende ned;
 Strax Holmer var ved Haanden
 Og den gamle Ridder med.

De støtted hende kjerligt,
 Mens Strange paaastand
 Jik vundet op af Kilden
 Det friske, kolde Vand.
 De stænked hendes Pande
 De vaded hendes Mund;
 Et Suk opsteg fra Barmen
 Og sagte aanded hun.

Sin høire Haand hun løfted;
 Men atter hen den faldt;
 Hun hæved sky sit Hoved,
 Som havde Nogen kaldt;
 Men pludselig hun aabned
 To Dine saa blaae,
 Saa fromme, som de ud
 Fra Paradiset saae.

Tilbage foer Hr. Peder
 Bed dette søde Syn,
 Med begge sine Hænder
 Han dækked sine Bryn,
 Og hvilede: „Gudsmoder!
 Det er det samme Blik
 Som, sidste Gang jeg var her,
 Af to Dine jeg fik.“

Han sagde: „Edle Trofen!
 Tak Gud! vær uden Frygt!
 I staaer i Benner's Bærg,
 Og I tør aande trygt!
 Til Side holdt sig Strange;
 Men Folmer havde rask
 Alt med sin Daggert hugget
 Løvgrene af en Ask.“

Og af de seige Dviste
 Indslynged fast og tæt,
 Han fik paa de længste
 Snart flettet nok saa net
 For Pigen en Bærebør,
 Heel magelig og svai; —
 Hun kunde jo ei vandre
 Den lange, tunge Veis.

Hr. Peder løfted Moen
 Paa sin mægtige Arm;
 Hans Dine bleve blanke,
 Hast bævede hans Barm.
 Han lagde hende lempeligt
 Paa grønne Seng, og mild
 Han tog sin brune Rutte
 Og dækked hende til.

Hr. Strange fik sig atter
 Ført Støvler paa og Hat;
 De raske Ungerjvende
 Da begge toge sat.
 Uld bare de skjon Jomfru
 Af Borgens snevre Port.
 Gia, den Junkers Hjerte
 Ham næsten blev for stort!

Ung Holmer bar ved Hovedet,
 Men foran Strange bar;
 Hun kjendte ham sletikke,
 Saa dunkelt som det var.
 End stod der kun en blegrod,
 Guldrandet Sky i Vest.
 Hr. Peder efter lunted
 Paa sin abildgraae Hest.

Fra Søen visted Vinden fold
 Hen over Lyngen bruun,
 Men nede mellem Banterne
 Blev Luften mild og luun.
 Den stille Himmel hvælvod
 Sit guldbrodeerte Telt.
 Ei kunde Folmer tie her,
 Ithad det skulde gjældt.

Bagved ham red Hr. Peder
 Opslugt af Minders Strøm;
 Foran sig saae han Strange,
 Og tænkte sig hans Drøm.
 Og mellem dem hans Blifke
 Paa Lilien sank ned.
 Hans Hjerte var saa freidigt, —
 Nu fik han løst sin Ged.

Ja, havde han havt Binger, did
 Han fløiet var paa dem,
 Hvor den kongelige Frue
 Sad i sit stille Hjem.
 End havde han tilbage
 En lang og møisom Gang;
 Thi hæved han sin Stemme
 Og fløi afsted i Sang:

„Sov sødt, Du Liliehvide!
 Baagn op som Rose rød!
 Ei længer skal Du lide,
 Thi nu er Sorgen død.
 Forvundet er al Smerte,
 Frist Glædens Blomst vil groe;
 Nu flere end Dit Hjerte
 Kan slaae sig til No.

Min frydefulde Tanke!
 Afsted, tag Binger paa;
 Hen over Skov og Banke
 Din lette Flugt skal gaae.
 O, naaderige Dronning!
 Modtag den Flyver godt,
 Som Vi den bringer Honning
 Og Ruben er Dit Slot.

Den samme Bei jeg vandred
 Nys med saa tungt et Hjed;
 Hvor er den nu forandret,
 Saa jeg undres derved.
 Du brede Eng langs Skove,
 Som gjemmer i Dit Skjød
 Den Sø med blanke Bove,
 Er dobbelt grøn og blød.

Du klare milde Stjerne,
 Som tindrer hiſt ſaa blaa,
 Du trøſtede mig gjerne,
 Da ſorgſuld Du mig ſaae.
 Paa Dine fjerne Veie
 Til Gjengjæld for Din Trøſt
 Du ogſaa nu ſkal eie
 Det Halve af min Lyſt.

Her under diſſe brede,
 Lovrige Grenes Pragt,
 Har Fugle ſmaa paa Rede
 Til Slummer ſig nu lagt;
 I Bøg, i Aſk, i Elle
 Jeg gad dem vække her,
 Jeg vilde dem fortælle,
 Hvor lykkelig jeg er!

O, Livet er dog yndigt,
 Af, men det er ſaa kort.
 Det var dog altfor ſyndigt,
 Hvis ſnart jeg ſkulde bort.
 Nei, let jeg end mig ſvinger,
 Jeg ſoler, paa min Fod
 Er Sommerfuglevinger
 Og Solglimt i mit Blod!"

I Jægerhusets Hauge
 Bed aabne Laage saae
 Alt Morgenstjernen længe
 Den gamle Kone staae.
 Der, lænet op til Stolpen,
 Før Dagens Lys blev tændt,
 Hun havde Diet stadigt
 Til Skovveien vendt.

Thi Længsel og Forventning,
 Liig onde Alfer to,
 Fra Diet og fra Sindet
 Havde jaget Søvn og Ro.
 Gen Tanke bragte Gysen,
 En anden Blodet jog
 Af Glæde gjennem Hjertet,
 Saa uden Rast det slog.

Med Buen under Armen
 Og Tasken ved sin Lænd
 Var Manden alt i Skoven;
 Ham Banen drev derhen,
 Hvor Snarer var ophængte
 Og der var stille Fald;
 Han røgted endnu trofast
 En Jægers muntre Rald.

Hun stod og ændsed ikke
 Den gamle troe Pasop,
 Som sad foran og logred
 Og saae til hende op;
 Ei hendes Dre hørte,
 At mellem Blad og Green
 De Jugle smaa paa Røde
 Nu vaagned Een for Een.

Med Et hun løstet Armen
 Og skygged for sit Bryn;
 I hendes Die speiled sig
 Det frydeligste Syn.
 Fra Skovveien, saae hun, kom
 Hr. Peder paa sin Hest,
 Paa Leiet, mellem de Unge,
 Den høitelskede Gjæst.

Ind under Vindegangen
 Bar de den Byrde sod,
 Løst som den første Straale
 Af Morgensol frembrød.
 Forundret vaagned Ellen,
 Måtet, bleg om Kind;
 Gjennem venlige Stuedør
 De ledte hende ind.

Da saae hun Jægrens Hustru,
 Da saae hun, hvor hun var;
 I hendes Die tindred
 En Glædestaare klar.
 Her fandt hun atter En dog,
 Som vidste hendes Navn;
 Her kunde sødt hun hvile
 Som i en Moders Favn.

Hende Hvilen beredtes af
 En trofast Kjærlighed,
 Og Pleie, som en Moder
 Kun ret forstaaer og veed.
 Hr. Peder sad og smiled,
 Mens Følmer slumred alt;
 Han kunde ei saae Diet
 Fra den yndige Gestalt.

Først da hun med den Gamle
 I et stille Kammer svandt,
 Da søgte han til Leiet
 Og snart ham Sønnen fandt.
 Men Strange gif i Skoven,
 Hans Sind ei havde Ro;
 Han elsked liden Ellen,
 Men — sit Skjold var han tro.

Til sine fire Benner han
 Sorgmodig havde sagt:
 „Bil I mit Vel, saa være
 Paa Hjertet det Jer lagt:
 Nævn ei mit Navn for Ellen,
 Hun selv det vover ei;
 Og dele Dødens Bæger
 Med hende, kan kun jeg!“

I Riddersalen.

Naar blygraae Skyer skjule
 Midsommers Himmel blaa,
 Naar Havets Bølger hvile
 Og Skovens Bøge staae
 I ængstelig Tausshed,
 Og Buffar med sin Duft,
 Berusende som Viindamp,
 Kryddrer den tunge Luft;

Da styrer Støren sin Tunge,
 Og Biben dæmper sit Skrig,
 Tudserne sig sjæle
 Under Skræppens brede Flig;
 Ud fra sin sikkre Hule
 Speider den gule Ræv,
 Sig Edderkoppen ruller
 Bag Bjelken i sin Bæv.

Paa Kongeborgens Tinder
 I hver en Sal og Braa
 Der slig en lummer Torden
 Lumst lurende laae;
 Den fortæd hver en Tanke,
 Den gjorde Barmen trang,
 Hvert Mandedræt blev kortere
 Og Tiden dobbelt lang.

Hoffinderne med vigtige,
 Med ængstelige Blik
 Paa Trapper og ad Gange
 Kun paa Taaspidsen gif;
 I Kjelderens man hvistled,
 I Stegerset man tav,
 Og selv i Borgestuen
 Var der tyst som en Grav.

I Riddersalen hørtes kun
 Kong Eriks faste Tjed.
 Hans Hat med hvide Tjedre
 Den sad ham paa Sned.
 Hans Dine vare matte,
 Hans Kind som hviden Bæg,
 Med høire Haand han holdt
 Om sit bufsede Skjæg.

En underlig Beklemthed
 Havde taget ham i Favn;
 Han længtes efter Noget,
 Men vidste ei sit Gavn.
 Hans Hjerte var saa øde,
 Saa tomt som en Lo
 Om Sommeren før Høsten,
 Mens Bipperne end groe.

Han følte sig saa eensom,
 Saa usel og forladt;
 Hans Tanke, liig en Solle
 Paa Hav i bælmørk Nat,
 Drev om i Sjælens Mørke,
 Og som i Lyn paa Lyn
 Fremviste Fortids Beer
 Sig for hans indre Syn.

Han mindedes, hvor ofte
 Hver Plan, han havde lagt
 For at øge sin Gæde
 Og Danrigets Magt,
 Bar blevet til en Snare
 Alt for hans egen Fod;
 Hvor tidt han maatte frie sig
 Bed sit og Manges Blod.

Det lod, som selv Naturen
 Hans arge Fiende var:
 Hvor falsk var ikke Isen,
 Naar den hans Slæde bar;
 Hvor ofte havde Bølgen
 Ei truet ham med Død,
 Og knust den Stavn, som bar ham,
 Mod Klippen som en Rød.

Han tænkte paa, hvor ofte
 Beført og forraadt,
 Hans Haand var strakt mod Frugten,
 Som ei han havde naaet;
 At aldrig ham isfjenket
 Var noget Bæger puurt,
 Men Livets Drif forgiftet
 Med Sorgens bittre Urt.

Saa fløi hans Blif mod Øster
 Til det hellige Land;
 Selv paa sin fromme Vandring
 Var han Ulyffens Mand.
 Tydskt Evig ham havde dengang
 I Fangenskabet bragt;
 Han følte fast de Lænker end,
 Hvori hans Haand var lagt.

Til Saraceners Sultan
 Var sendt hans Contrafei;
 Fra de holsteenske Grever
 Det gif den lange Bei.
 Han fangen blev og gjenkjendt;
 Med Nød han fik sin Haand
 Ved Hjælp af gyldne Nøgler
 Løst ud af Slavehaand.

Thi Syd for Eiderstrømmen
 Laae evigt paa Luur
 Den Iyngorm, som vil krybe
 Over Dannevirkens Muur.
 Mod den han havde kæmpet, —
 Den tørstet efter hans Blod, —
 En holsteensk Greve aldrig
 Var Dannerfolkets god! —

Mens disse sorte Tanker
 Vælted i Kongens Sind,
 Den gamle Ridder Jernstjæg
 Fra grønne Lind til Lind
 Op ad den lange Gyde
 Heel langsomt monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae.

Mens saa med bøiet Hoved
 Dg Haand paa Sværd han gif,
 Hans Tanker og en Bandering
 Frem og tilbage fik;
 Dg alt som saa han grubled,
 Hans Hjed blev mere fast,
 Hans Pande mere rynket
 Dg Diet mere hvast.

„Jeg sige vil til Kongen,“
 Saa tænkte han i Løn,
 „Du bør den Bei forlade,
 Du træder nu, min Søn!
 Søn tør jeg ham vel kalde, —
 Alt var mit Haar jo hvidt,
 Da paa mit Knæ han havde
 Sig faaet mangt et Ridt.

Jeg sige vil, Du bryder
 Forgjæves al Din Kraft;
 Du trodser og vil tage,
 Hvad Fædrene har havt;
 Men paa Sindighed det brøster,
 Du er for kaad og vild;
 Huf! paa, let Luen sluffes,
 Men Gløden holder Ild.

Jeg sige vil, Du aabner
 For vidt Din Borgeport;
 Den Flok, som der indtrænger,
 Den duer ikke stort.
 De smidske for Dit Mafyn,
 De prise høit Dit Huus,
 Men Alt, hvad der de søge
 Er kun Gulefad og Kruus.

Jeg sige vil, Dig blomstred
 En Lilie til Din Lyst,
 Du kunde havt den reneste
 Jomfru ved Dit Bryst;
 Ha! Dankonning! skam Dig
 For Din usleste Dreng!
 Den frækkeste Skjoge
 Har Du lagt i Din Seng!

Ja, saadan vil jeg sige!
 Og Mere, hvis jeg kan!"
 Saa tænkte i sit Hjerte
 Den ærlige Mand;
 Og alt som han vandred,
 Kom immer mere til,
 Og hvergang var hans Slutning:
 „Saadan jeg tale vil!"

Han traadte gjennem Porten,
 Steg op ad Trappens Steen;
 Det var saa længe siden,
 Han satte sine Been
 Paa disse store Gliser,
 I dette Frammers bredt;
 Han gjenned alle Minder bort,
 Og holdt sig beredt.

Da aabned Evenden Døren,
 I Salen kom han ind,
 Hvor Drotten vandred op og ned
 Med drønende Trin.
 Da standsede de Begge;
 Med Undren Kongen saae
 Paa ham, — en Fortids Skygge
 I Hallen for sig staae.

Han venligt gif hen til ham,
 Og rakte ham sin Haand.
 Al Barfthed var som veiret
 Af Ridder Peders Mand!
 Med bøiet Hoved stod han
 For Kongens Majestæt,
 Og glemte reent sin Tale
 Som var saa vel indflædt.

Elig kongelig Guldsalighed
 Bedaared tidt et Sind
 Langt mere stærkt end dette;
 Han stod som or og blind!
 Hans Die, som aldrig blinked
 For Sværdets hvasse Lyn,
 Nu heel spagsfærdig skotted
 Under de tykke Bryn.

„Hvad fører hid til Hove,“
 Saa Kongens Tale lod,
 „Fru Moders bedste Støtte,
 De Danskes Trøst i Nød?
 Hvad drev Jer vel fra Reden,
 Min ædle, gamle Orn?
 Hvad søger I, min Fader!
 Blandt os uorne Børn?“

Hr. Peder vilde svare,
 Han aabned Munden alt,
 Han samled efter Ordet, —
 Da traadte just, som kaldt,
 En Flok af Hoffets Herrer
 Derind, og dem foran
 Stoltsered Hr. Jens Due,
 Marss og Befalingsmand.

Han gik med samme Reising,
 Som da han end var ung,
 Men Ryggen var nu stivnet
 Og Gangen var lidt tung;
 Det sorte Haar var graanet
 Og det krusede Skjæg
 Laae pynteligt paa Koften
 Og Kravens stive Læg.

„See!“ raabte Konning Eriß,
 „Den Dag er mig en Fæst!
 Den har mig bragt uventet
 En høit velkommen Gjest;
 En Mand, udi hvis Hjerte
 Uroffret Trofskab boer!“
 Da bøiede sig alle
 De Hoveder til Jord.

„Men det er sandt, Hr. Peder!“
 Saa mæled han igjen,
 „Blandt disse gode Herrer
 I har en gammel Ven.
 I ham dog vel gjenkjender,
 Han var Jer meget kjær,
 Skjøndt han, som I, har skiftet
 Baade Farve og Hjer?“

J var jo som to Brødre,
 Saa har man mig fortalt,
 Stod Last og Brast tilsammen
 Og deelte troligt Alt?
 Frem skred han da, Jens Due,
 Paa Spidsen af sin Fod;
 Men som en Blok Hr. Peder
 Ubevægelig stod.

„Er det ei saa, Hr. Peder?
 Mig tykkes, det blev sagt,
 At fra Hr. Jenses Rede
 Blev Jer den Due bragt,
 Som saa blev Ornens Mage?“
 Saa skjemted Kongens Ord;
 Da var det, som et Smil
 Over Mariskens Ansigt foer.

Et Skridt da tog Hr. Peder
 Hen mod den fine Mand;
 Det Smil faldt i hans Hjerte
 Som i Høstak en Brand.
 Hans Dine skjøde atter
 Med den skarpeste Piil;
 Han sagde: „Hvad, Jens Due!
 Betyder dette Smil?“

Dog næppe fik han høre
 Sin egen Stemmes Klang,
 Der kjækt mod Salens Svælvving
 Sig som en Torden svang,
 Saa følte han i Barmen
 Gjensødt sit gamle Mod; —
 Men nysgjerrigt lyttende
 De andre Herrer stod.

„Hvad mener Du?“ gjentog han,
 „Har Du Dit Mæle tabt?
 Jeg kjendte Dig den Tid,
 Da det var nok saa rapt!
 Dit Nafn flart mig siger,
 Hvad ikke Dine Ord:
 Bagved Din Fløielskofte
 Et Røvehjerte boer.

Du skal mig gjøre Rede,
 Du pyntede Nar!“
 Saa tordnede Hr. Peder,
 Han glemte, hvor han var.
 Bleg og med knyttet Røve
 Fast blind af Raseri,
 Han affar Marskens Tale
 Og skreg affindig: „Tie!

Gjem Løgnen paa Din Tunge,
 Det baader Dig nok bedst;
 Med Staal i Haand vi tales ved,
 Forræder, som Du est!"
 Saa greb han Marfkens firlygt
 Opstudsede Stjæg,
 Og havde nær ham knuset
 Som en Eggeskal mod Bæg.

Da stimled Alle sammen
 Med Bulder og med Skrig
 Og drog dem fra hinanden;
 Mens bleg som et Lig
 Kong Erik paa sin Leibænk
 Fra Panden strøg sit Haar,
 Anap ændsende Bruddet
 Paa Freden i hans Gaard.

Det indre Lys var slukket,
 Som et Dieblif var tændt,
 Og atter havde Tanken sig
 Til Hjertets Mørke vendt;
 Og atter havde Drømmen
 Ham taget i Favn, —
 Da pludseligt han vaktes
 Af Dvalen ved et Navn.

Brat havde Stormen lagt sig
 Dg Alles Blikke saae
 Med nysgjerrig Undren
 En Skikkelse staae
 I aabnede Høidør
 Dg langsomt stride hen
 Tre, fire Skridt i Hallen
 Dg saa standse igjen.

Dg Alle raabte: „Dorrit!“
 Stolt hæved hun sit Blif
 Dg arlede sin Raabe
 Med høitidelig Skik.
 Stum Kongen sad, høit stritted
 Paa Hovedet hans Haar,
 Forover bøiet sad han
 Med Næven paa sit Laar.

Men Dorrit løstede foran lidt
 Sit guldbrodeerte Skjort
 Dg satte Foden fremad,
 Dg fornemt og tørt
 Hun talte: „Saa I mene,
 Slet ikke det gaaer an,
 At jeg kan Dronning worde
 I dette skønne Land?

Jeg siger Jer forsanden,
 Ei mange Timer gaaer,
 Saa maa han der Guldtronen
 Mig lægge om mit Haar.
 Han selv er da min Slave —
 Og Hiin med — og saa —"
 Her sank hun ned, paa Gulvet,
 Knæfalden hun laae.

Fra Diet strømmet Graaden,
 Hun hvæfede mat:
 „Hjælp mig! man har mig ranet
 Min dyrebare Skat!
 Min Grik! o Du Søde!
 O, min Konge og min Ven!
 O, skaf Din stakkels Dorrit
 Sin Guldsnog igjen!"

Op sprang hun som forfærdet,
 Da dette Ord var sagt;
 Bildt slynged hun bag Raffen
 De sorte Loffers Pragt:
 „Hvad vil den Stodderkonge?"
 Her rædsomt hun loe, —
 „Knæl ned i Støv og ydmygt
 Kys Spidsen af min Sko!"

Jeg er en Guddoms Datter,
 Den mægtigste paa Jord;
 Gist i de hvide Klipper
 Paa Lante Ryn han boer;
 Paa sorten Hest han rider
 Hver evige Nat
 Med Bedbend om sin Skulder
 Og Uglen paa sin Hat.

Han kommer, naar jeg kalder, —
 Bee Jer, ifald jeg vil!
 Ha, trodser I? det vorder
 Jer Alle et farligt Spil!
 Han brat fra dette Hoved
 Skal rive Kronen blank!
 Her hendes spæde Høire
 Paa Drottens Isse sank.

Hidtil han sad forstenet,
 Nu vaagned han og foer
 Fra Sædet op, som Lynet
 Var faldet bag hans Spoer.
 „Jordømte Her!“ han mæled
 Med Stemmen brudt og mat,
 „Viig fra mig, bort! og skjul Dig
 I den evige Nat!

Dit Garn mig lumst omfærred,
 Du hedske Kryb!
 Far hen, hvorfra Du stammer,
 Til det glødende Dyb!"
 Og rasende han løstet
 Sit bestøvlede Been,
 Han sparkede til Pigen,
 Saa hun faldt mod Gulvets Steen.

Hun reiste sig ikke,
 Giheller hun krøb;
 Som Ratten behændig
 Hun paa alle Fire løb.
 Udaaf halvaabne Dør
 Liig en Skygge der flød, —
 Et langtrukket Jammerhyl
 Da gjennem Borgen lød.

En Midnats dybe Stilhed
 I Riddersalen var;
 De Herrers Dine spurgte,
 Men de fik intet Svar.
 Tilbage paa sin Lovbænk
 Sank Kongen mat og ør,
 Og skjulte sine Dine
 Med begge Hænders Slør.

Mens tunge Smertesuffe
 Bevægede hans Barm,
 Hans hele Legem sittred
 Og Krampen drog hans Arm;
 Da strømmede hans Taarer,
 En Sommerregn saa mild,
 De gjorde frit hans Hjerte
 Og sluffed Smertens Ild.

Han længe sad henjunktet,
 Ført af sin Tankes Strøm;
 Lidt efter lidt sig fjerned
 Den søle, skumle Drom.
 Saa sad han længe, stille,
 Indsluttet i sit Sind;
 Da reiste han sig pludselig
 Med smilende Kind.

Han lagde Haand paa Hjertet,
 Dybt gif hans Mandedræt,
 Med trostlig Stemme sagde han:
 „Ak, nu er dette let!
 Forvundet er nu Qvalen,
 Bort drog den sorte Sky, —
 En Længsel er indslumret, men
 Nu vaagner der en ny.

Hjortens Flugt.

En Gjæld vil jeg betale,
 Hvis end det muligt er;
 En Gunst vil jeg erhverve,
 Hvis jeg den findes værd.
 Jeg tjene vil som Slave —
 Paa Naade tør jeg troe, —
 Da hersker jeg som Konge,
 Hvor Himlens Engle boe!

Følg med! I Vidner være!"
 Saa skred han foran dem;
 De Hoffolk i hans Fodspor
 Da trængte sig frem.
 Hr. Peder og Jens Due
 I den nyfigne Kreds
 Bed lønlige Miner
 Gik sagt: „Vi sees!“ — „Vi sees!“

I Gruerburet.

I stille Vænkammer,
 Hvor Lindens brede Blad
 Mildt skyggede for Vinduet,
 Den unge Dronning sad.
 Hun støttede sin Albu
 Paa det snirklede Bord,
 Og lyttede heel tankesuld
 Til Folmer Sangers Ord.

En Mynde, hvid som Sneen,
 Med Halsløise rød,
 Lagde sit fine Hoved
 Paa hendes Silkeskjød;
 Hun sagte lod sin hvide,
 Sin smalle Jomfruhaand
 Paa Hundens Nakke glide
 Og lege med dens Baand.

Hun løstet glad sit Die
 Den Qvinde, mild og from,
 Med Haand paa Hjertet talte hun
 Og saae sig freidigt om:
 „Nu er een Sorg da svundet,
 Som her havde Hjem!
 Saa er Hun atter fundet?
 Han atter kommet frem?

Hvor jeg skal hende pleie
 Og atter vække Lyst
 I hendes unge Hjerte
 Til Livets Blomsterhøst!
 Han skal igjen mig tjene, —
 Jeg vil det nu saa —
 Et Børn jeg vil ham være,
 Og bedre passe paa!“

Saa mæled hun, den Ranke,
 Der hun sad i sin Stol,
 Mens over hendes Afsyn
 Alart skinned Glædens Sol.
 Taknemlig lod hun ile
 En Straale af den
 Med Blikket, som hun sendte
 Den snilde Ungersvend.

I sin udsyete Kofte
 Med de slagrende Baand
 Rant stod han der paa Teppet
 Med Githren i sin Haand;
 I Høisal og i Stegers
 Han lige freidig stod;
 For Dronning eller Terne
 Var lige kjæft hans Mod.

Hun leged med Hundens Dre,
 Han greb til sin Baret;
 Om Alt var nu tilende,
 Det vidste Ingen ret;
 Der var en Stund heel stille;
 Med Gæt hun slog sit Blik
 Iweiret, som et Minde
 I hendes Sjæl opgik.

„Alf ja, nu først“, hun sagde,
 „Ihukommer jeg mit Ord,
 Da paa mit Bud Du jaged
 I de Forsvundnes Spor;
 Alt, hvis Du kunde bringe
 Min Smerte Lægedom,
 Jeg naadigt vilde skjenke
 Dig, hvad Du bad mig om!“

Han slængte hen Baretten,
 Han lagde Githren bort,
 Hen mod den skjøne Biv
 Han tog et Skridt, et kort;
 Det var, som om en Trolddom
 Drog ham hende nær,
 Som laae der i hans Dine
 Et dristigt Begjær.

En Angest drev til Rinden
 Alt hendes Hjertes Blod;
 Det var fast mere Qvinden
 End Dronningen der stod;
 Og næsten forfærdet
 Hen sank hun i sin Stol,
 Bort veeg fra hendes Afsyn
 Sin Tilfredshedens Sol.

Med usikker Stemme
 Gjentog hun sine Ord,
 Mens over hendes Pande
 En dunkel Sky der soer:
 „Saa siig mig, hvad Du ønsker,
 Nu skrift mig ærligt, hvad?“
 Da tog den Sanger smilende
 Til Githren og qvad:

„Tillad, min ædle Dronning!
 Alt hyde Dig mit Svar
 I Sangens Blomsterhonning
 Saa fin, som jeg den har!“
 Da lysned hendes Dine,
 Hun atter aanded let,
 Og sagde: „Syng! jeg hører,
 Og bliver ikke træt!“

„Jeg elsker gyldne Spange,“
 Han sang, „og Stenes Pragt;
 Af dem har mine Sange
 Dog meer end nok mig bragt.
 Og der paa Jord ei findes
 Saa kosteligt et Baand,
 Der værdigt var at vindes
 Som Gave fra Din Haand.“

Jeg trænger ei til Bolig,
 Himlen er mit Paaflun,
 Jeg sover lige rolig
 I Lyngen og paa Duun;
 Jeg vil ei Ridder være
 Og føre Skjold og Stang;
 Min Frihed er min Ære,
 Min Adel er min Sang.

Jeg være vil Din Sanger,
 O, skjenk mig dette Navn!
 Jeg Intet meer forlanger,
 Indtil jeg naaer min Havn!
 Som Blomstens Blikke Solen
 Følge til sidste Blink,
 Vil jeg fra Dronningstolen
 Agte paa mindste Vink.

Som Somands Die skuer
 Til Stjernen i det Blaae,
 Dg spørger trygt dens Luer,
 Hvad Bei han skal gaae;
 Vil jeg i Livets Brænding
 Mig tænke Dit Raad, Dit Bud,
 Dg tage sikker Kjending
 Dg slippe sikkert ud.

Som Bien, der sig trænger
 Dybt ind i Rosens Barm,
 Dg diende der hænger
 Sødt svimlende og varm;
 Saa vil min Sjæl sig ranke
 Til Din udi min Sang, —
 Ha, der skal fødes Tanke!
 Dg der skal høres Klang!

Rald paa mig i Din Lykke,
 O, lad Din Sangers Ord
 Og Toner Glæden smykke
 Med Sangens Perlesnor.
 De Perler er vel Dine,
 Samt alle Blomster smaa;
 Jeg gjør dem dog til mine, —
 Det maa nu jeg forstaae!

Rald mig, naar Verden træder
 Dig nær og gjør Dig Bee,
 Naar Smertens Taare væder
 Kindens Roser og Snee;
 Da skal min Sang omstrømme
 Dit Hjerte huldt med Klang
 Og vække søde Drømme
 I Sorgens Nat saa lang.

Han er saa stolt, Du tænker,
 At fast han er en Nar?
 Af nei, der findes Lænker,
 Som jeg med Stoltthed bar.
 Mig er, naar Sjælen tørster,
 Dit Blik et Kildevæld;
 Og jeg seer ned paa Fyrster,
 Naar blot jeg er Din Træl!"

Han taug; og Begges Dine
 Nu mødtes uden Sky;
 Om hendes fine Læber
 Fødtes Smilet paany.
 Hun sagde: „Nei, for Lænken
 Min Træl ei kan gaae fri;
 Jeg binder Dig med hundred,
 Som der er Trolddom i!“

Saa tog hun ved sit Belte
 Sin blankeste Sax,
 Af blonde, lange Fletning
 En Lok hun klipped strax,
 Til Folmers Hals en Slojse, —
 Hvor bæved ei hans Sind,
 Da blødt han sølte strojse
 Hendes Haand paa sin Kind.

Han henrykt stod, men svimmel
 Som paa en Klippetop,
 Med Haand paa Bryst han knæled,
 Men stod saa hastigt op;
 Thi Bulder alt der hørtes
 Af mange Fødders Trin, —
 Med straalende Dine
 Traadte Dankongen ind!

Ind traadte Konning Grif
 Med alle sine Mænd;
 Det var den unge Dronning,
 Hun stod ham op igjen.
 Hun undredes vel saare,
 Men yndigt saae det ud, —
 Hun mødte ham med Rødmen
 Som sin Brudgom en Brud.

Han aabned sine Arme,
 Tog hende ømt i Favn,
 Og nævned hende kjærligt
 Bed Hustruens Navn;
 Han kyssed hendes hvide Haand;
 Saa fulgtes de ad
 Til Salen og tilsammen
 Paa Høisædet sad.

Mens der de sad, han hvist
 Saa mangt et Trøstens Ord,
 De spired fra hans Hjerte
 Som af en vaarlig Jord;
 Og Solen, som dem føstred
 Med guddommelig Ild,
 Den straaled ved hans Side
 Saa varm og saa mild.

Og der var Fryd og Gammen
 Da over al den Gaard;
 De unge Møer smykked
 Igjen det saure Haar;
 De Ungersvende jubled
 Fra Kjelder og til Tag, —
 Det var, som blev der feiret
 Baany en Bryllups-Dag.

Men Dronningen, den glade,
 Den gjensfødte Brud,
 I sine stille Tanker
 Nu ydmygt takked Gud.
 I Hjertet var indslumret
 Den nagende Drm, —
 Men — Mandens Sind er flygtigt,
 Som paa Havet en Storm.

Moder og Datter.

Det Huus i Vindegyden,
 Som var saa sirligt bygt,
 Halvdulgt bag Rosenhækken
 Og med Billeder smykt,
 Det stod nu som en Røde,
 En Træfugl har forladt,
 Og der var lige stille
 Ved Dag og ved Nat.

De smykkede Kamre
 Var nu Gensomhedens Bo;
 Et Bindue stod aabent;
 Der sad i Mag og Ro
 Den vevre Spurv og figed
 Forsigtig og fleg;
 Paa Dørræet Katten
 Sig trykked op i Kroge.

I Gangen op til Døren
 Alt groede Nelden høi,
 De hvide Duer angsteligt
 Om spidse Gavle fløi;
 Og Hver, som gik forbi
 Fra Lind og til Lind,
 Med nysgjerrigt Die
 Da skottede derind. —

Ei langt fra Næstved strækker sig
 En Høiryg stor;
 Der Jaaret gaaer og søger
 Sit tarvelige Foer;
 Forneden krummer Veien
 Sig gjennem dybe Sand;
 I Grøften, uden Rislen
 Siver Kildens Økervand.

Det led saa hen mod Solsæt,
 Og fra den fjerne By
 De Aftenflokker sendte
 En Lovsang imod Sky;
 De taug, og Alt blev stille
 Og slumred hen med dem,
 Kun stundom skreg en Krage,
 Som ilede til sit Hjem.

Lidt inde fra Veien
 I Sandgravens Læ
 Der sad en gammel Kvinde,
 Og over hendes Knæ
 Sig lænede en Yngre
 Med nøgen Fod og Arm;
 Dem sendte Aftensolen
 Sin sidste Straale varm.

Den Gamle sad saa stille
 Som hist den runkne Pii,
 Gi Bedeflokken ændsed hun,
 Gi Solens Afskeds-Smil;
 Forover bøiet stirred hun
 I Pigens Ansigt ind,
 Mens hendes hvide Hovedhaar
 Sank ned om hendes Kind.

Men Pigen var som rastløs,
 Gi Hvile havde hun;
 Og som i Drøm bevæged
 Hun tidt sin blege Mund;
 Hun vendte sig, hun vreed sig,
 Med Armen ud hun slog,
 Og frampagtigt Benene
 Op under sig drog.

Tidt reiste hun sig heftig,
 Med vilde Diekast,
 Og sølte til sit Dre,
 Til det Benstre, i Hast;
 Saa sank hun brat tilbage,
 Et Jammersuf frembrød,
 Hun borede sit Hoved
 Dybt i Moderens Skjød.

Men Dagens Lys var sluffet
 Og Himlen blevet graa,
 Et Dæmmerfjær sig bredte
 Over Egnen, hvor de laae;
 Sit første kolde Aandedrag
 Alt Ratten høre lod,
 Det hvisled gennem Græsset
 Og Pilen, som der stod.

Da reiste Pigen hurtigt
 Og ængsteligt sig op,
 Stærkt sittred, som i Krampe,
 Den unge, skønne Krop;
 Tæt til den Gamles Hjerte
 Hun trykkede sig ind, —
 De sorte Loffer ringled
 Som Slanger om hendes Kind.

„Naa, hører Du det hvisle?“
 De sorte Dines Blik
 Forsjædede, forvildede
 Frem og tilbage gif.
 „Jag bort de grimme Snøge!
 Hvad vil den store der?
 Jeg vil slet ikke taale,
 Den kommer mig saa nær!“

Hvad vil den sorte Krage?
 Hvad tyder vel dens Skrig?
 Jeg veed det! Den er sulten,
 Den vil haffe mit Lig!
 Men jeg — jeg døer jo aldrig, —
 Nu svar mig, Moder! tal!
 Jeg vil ei lide Døden, —
 O! rædsomme Dval!“

Den Gamle tog sit Barn
 I blød og kjærlig Arm
 Og trykked hende sagte
 Til sin moderlige Barm;
 Men Pigen foer tilside
 Og stødte hende bort:
 „Hvad har jeg dog gjort Dig,
 At Du tager saa haardt?“

Den Moders dunkle Die
 Det tindred hedt og tørt:
 „Kom læg Dig her at sove
 Og dæk Dig med mit Skjort.
 Jeg vredes jo ei mere,
 Alt er forgjæst og glemt;
 Imorgen, Barn! vi hente
 Den Skat, som Du har glemt.

Jeg Alt jo har opgivet,
 Jeg Alting har forladt,
 Jeg pleie vil og vogte
 Dig som min bedste Skat;
 Jeg har jo ingen anden,” —
 Her smelted Barmen om,
 Og hendes Kinder væded
 En voldsom Taarestrøm.

Sit Hoved løstet Pigen
 Og ligeghldig drog
 Sig ud af hendes Arme
 Og en Latter opslug:
 „Min Skat? ja, kan den findes?
 Jeg havde mangen Skat,
 Det var forsløine Fugle,
 Hvor faaer man dem vel fat?

Af, Jørgen, denne Staffel,
 Og Erik, denne Nar
 Og alle — alle de Andre
 Kun mit Legetoi var;
 Een var der kun i Verden,
 Een faared jeg mig ud, —
 Men han var reen som Sneen
 Og trofast sin Brud.

Mit glødende Hjerte,
 Mit Favntag han forskjød;
 O, gruelige Smerte,
 Det volder dog min Død!
 Hun kasted sig paa Sandet,
 Hun hvinende skreg;
 Den Moder sad og stirred
 Som en Gravstøtte bleg.

Saa blev hun atter stille,
 Som havde Sjælen Fred;
 Hun reiste sig møjsomt,
 Hun stønned dybt derved.
 Hun sine Arme strakte
 I den dæmrende Nat
 Og talte med en Stemme,
 Der klang saa huul og mat:

„Men, seer Du, jeg skal hævnæs,
 Paa Een, det er min Trøst;
 Han bærer Hævnens Spire
 Gjemt i sit eget Bryst.
 Han troer, at han har seiret,
 Han troer sig dydig, from,
 Han troer, han alt paa Veien
 Til Paradiset kom.

Jeg skuer klart i Aanden,“
 Saa brød hun ud med Kraft,
 „En Anden snart vil arve
 Den Magt, som jeg har havt;
 Og hun skal atter kue
 Hans uselige Sjæl,
 Han skal sig atter bøie
 Som Tjener og som Træl.

Som Dyr han maa sig lifte
 Fra dette skønne Land,
 Jeg seer ham hisset lande
 Paa Klippe-Dens Strand;
 Der maa han Livet friste
 Ved mangen Gjerning fuul,
 Og mangen Gang fortjene
 Baade Galge og Hjul.

Hvor frydes ei mit Hjerte!
 See, fattig og krank
 Han eier knap til Hoser
 En Solopenning blank;
 I vort Land han vanfer
 Fra Huus og til Huus,
 Graahaaret, frumbøiet
 Dg tigger til et Kruus.

Didhen vi ville drage
 Fra denne grønne D,
 Gist skal jeg Hærnen smage,
 Thi jeg kan aldrig døe!"
 Her sank hendes Stemme;
 Til Dret op hun tog,
 Dg smerteligt hun smiled
 Dg dybe Sufke drog.

Med Gæt hun greb til Hjertet:
 „Hør, Moder! veed Du hvad?
 Nu vil jeg gjerne sove, —
 I Morgen er jeg glad!"
 Hun lod sig sagte segne
 Hen i Moderens Ekjød,
 Dg aanded blot et Suf, —
 Et Suf — og var død.

Den Moder sad alene
 Paa røden Sand og skjalv,
 Mens Stjernerne, de tause,
 Gik over Himlens Hvalv;
 Med Arm om Pigens Midie
 Til Hjertet lytted hun;
 Men Hjertet det var brustet
 Og Sjælen bragt til Blund.

Hun grov med sine Hænder
 En Grav saa lang og bred,
 Blødt lagde hun i Sandet
 Sin døde Datter ned;
 Til Suusaa-Kloster vendte
 Hun ei sit Hjed paany,
 Gi tyede hun tilbage
 Til det Helliges Ly.

Hun vandred og hun tigged
 Fra Dør og til Dør,
 Indtil hun naaede did,
 Hvor hun husede før.
 Der søgte hun til Hytten
 Paa skorbegroete Jedd,
 Og med en vendisk Fjlsker
 Tilfidsst hun drog af Led.

Korset.

Det var en Morgen tidlig
 En varm September-Dag,
 End laae paa Engen hvidlig
 Laagen i brede Lag;
 Den grønne Lovfro kvækked
 Alt i det høie Træ,
 Den sorte Snog sig strækked
 Ud under Tjørnens Læ.

Hr. Strange gif i Lunden,
 Hans Gang var langsom, mat,
 Han havde ikke funden
 Hvile den hele Nat.
 Ved Dag tidt slumrer Sorgen,
 Mens Solens Die leer,
 Fra Aften og til Morgen
 Den vaager tidt desmeer.

Uroligt Hjertet banker,
 Hvor kan det finde Ro,
 Naar ustyrlige hans Tanker
 Lle til Ellens Bo,
 Mens for ham stander Gre
 Med hvassse Sværd i Haand
 Dg truer at sønderkjære
 Det livsalige Baand?

Han gif saa vide Veie
 Dg vidste knap, hvor han kom,
 Som Forelskede jo pleie,
 Der sjelden see sig om.
 Han gif fast som i Blinde
 Dg talte ei sine Fjed,
 Dg Sorgen, hans Elskerinde,
 Den fulgte troligt med. —

Langt inde, fjernt fra Huset,
 Hvor den gamle Jæger boer,
 Der havde Lynet knuset
 En Eggestamme stor;
 Dg skjøndt man skulde mene,
 De havde det ei godt,
 De svære, frumme Grene
 End spirede saa smaat.

Midt paa den faldne Stamme,
 Halv skjult af Green og Blad,
 Som fattet i en Ramme
 Den unge Frøken sad;
 Til Dronningen paa Borgen
 Var hun stævnet samme Aaveld,
 Nu vilde sidste Morgen
 Hun sige sin Elov Farvel.

Der havde hun just Benner!
 Saa mangen Geg og Bøg
 Saa noie hun jo kjender
 Og vil unde sit Besøg;
 Siin Hybenbust paa Marken
 Med Frugt saa purpurrod,
 De Fiske smaa i Parken,
 Som hun fored med Brød.

Thi hendes unge Hjerte
 Gi sov i hendes Bryst;
 Midt i sin Længsels Smerte
 Det søgte efter Trøst;
 Hun maatte have Noget,
 Hun kunde holde af,
 Og hun forstod just Sproget,
 Naar hun tog og hun gav.

Der sad hun nu hængsunken,
 Mens Alt i Stilhed laae,
 Og Solen tændte Funken
 I Duggens Perler smaa;
 Som Bier om grønne Linde,
 Som Maager om en Havn
 Hendes Tanke derinde
 Suldt sværmed om et Navn;

De sværmed om et Die,
 Et Afsyn, en Gestalt,
 De kjendte Alt saa noie
 Og kunde male Alt;
 De maled saa mærkværdigt
 Naturligt Kjød og Blod,
 Alt Billedet snart var færdigt
 Og klart for hende stod.

Der stod han ved Tjørnegjerdet!
 Hun tryffed Diet til,
 Hun troede, heel forfærdet,
 Det var et Drømmespil.
 Det var ham selv! beskryget
 Af Hperns mørke Blad;
 Op sprang hun sødt henrykket
 Fra Bullen, hvor hun sad.

Let løb hun over Løvet,
 Hun raabte høit hans Navn,
 Og styrtede bedøvet
 I hans aabnede Favn.
 Det var slet intet Under,
 Om stum var deres Mund,
 Den havde ikke Stunder
 At tale endnu en Stund!

Med begge Hænder han lagde
 Til sit Bryst hendes to;
 End intet Ord hun sagde,
 Men baade græd og loe;
 Han saae sig ganske svimmel
 I hendes Dines Blaae,
 Som ind i denne Himmel
 For første Gang han saae.

Bort fra hans Tanke svundet
 Var Mulmet, hvori den laae;
 Hiint Baand, af Kren tvundet,
 Det brast nu som et Straa;
 Tvivlskyen var henveiret,
 Som truede ham for,
 Kjærlighed havde seiret,
 Som altid den bør.

„Hvor har Du været, Strange?“
 Hun spurgte bly og blid,
 „I denne lange — lange
 Uendelige Tid?“
 Han svared: „I Glende,
 Og bundet til vor Hjort
 Man havde troet at sende
 For evig Tid mig bort.

Gud vilde mig bevare;
 Han og vor lille Sang
 Mig løste ud af Fare, —
 Men Du? fortæl engang!“
 „Bortrevet fra Din Side,“
 Hun svared, „blev jeg slæbt væk;
 Af, meget jeg maatte lide
 Af Kummer og af Skræk.

Kun Evalen saae min Jammer
 Og lytted til mit Suk,
 Naar ind i mit Kammer
 Den fløi fra Taarnets Glug;
 Den blev saa venlig mod mig,
 Og i min Sorg, mit Savn
 Jeg syntes, den forstod mig
 Og quiddrede Dit Navn.

Tidt tyktes mig, Du var mig
 Saa nær og saa varm,
 Det kom mig for, Du bar mig
 Engang paa Din Arm.
 Men det er nu vilde Drømme,
 Der komme brat og gaar
 Og i Taage henspømme,
 Naar man tænker derpaa!"

Da smilede Hr. Stranges Læbe;
 „Ung Ellen! vær nu fro,
 Nu tør vi sikkert stræbe
 At fange Fred og Ro;
 Den Afgrund, som os trued,
 Har sit Gab nu tilluft,
 Det Flammelyn, som lued
 Mod vor Jæse, er slukt."

Heel ridderligt han lagde
 Sin Arm om Ellens Liv:
 „Bil Du," han trøstigt sagde,
 „Nu vorde min Hgteviv?"
 Hun saae ham klart i Diet,
 Dog blussende som Garmin,
 Og svarede kjæk fornøiet:
 „I Guds Navn! jeg er Din!"

Med Dine glade, milde
 De bytted Ring mod Ring;
 Der var ei Tid at spille
 Til saa vigtig en Ting.
 Paa Tuen grøn med Gre,
 Han bredte sin Kappe blaa,
 Og bød sin Hjertenskjære
 At hvile derpaa.

Han sad ved hendes Side
 I bløde Græs og Straa,
 Og hendes Haand, den hvide,
 Et Kys han trykket paa,
 Og sang: „Min klare Stjerne!
 Min dyrebare Skat!
 Dig søgte i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat!“

Hun raabte glad: „Ak, Strange!
 Din Hu har Sengen gjemt,
 Jeg var jo næsten bange,
 Du reent den havde glemt!“
 Og han blev ved: „Min Stemme
 Du kjender, Du kommer jo,
 Du kan ret aldrig glemme,
 Du stjenked mig Din Tro!“

Hun sang: „Hver Nat er Sommer
 For os, dens Blomster vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“
 Og han: „O, min Kjærminde!
 Min Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 Din Duft er stærk og sød!“

Med dæmpet Stemme sang de
 Som under Rattens Flor;
 I Skoven yndigt klang de
 Smeltende Elskovs-Ord.
 Da rasled det, de lytted,
 De standsed med deres Qvad,
 Og holdt sig tyst, beskytted'
 Af Hækken, hvor de sad.

Det høstes atter ruske
 Gjennem det tætte Krat,
 De løvbeklædte Buske
 Da aabnede sig brat;
 Et stolt Gevier sig reiste
 Høit mellem Løvet frem;
 En Kronhjort stod og kneiste
 Og stirred stivt paa dem!

Knap hørligt hriffted Strange:
 „Syng, Ellen! o, bliv ved!
 O, kunde vi ham fange!
 Det gjælder Liv og Fred!“
 Og uden selv at vide,
 Hvad Sangen her betød,
 Hun sang da med sin blide,
 Sin Klokkestemme blød.

Det ranke Skovdyr boied
 Sit stolte Hoved ned,
 Med hine To for Diet
 Den græssede et Fjed;
 Den fine Drer vendte,
 Den spored og fornam;
 Med Musflerne spændte
 Hr. Strange vogted paa ham.

Saa kom han ud paa Pletten,
 Hvor de Syngende stod;
 Strunk gif han over Sletten,
 Det syntes, han fik Mod;
 Et lille Sæt tilbage
 Han atter drog fra dem,
 Da syntes Sangen drage
 Ustandseligt ham frem.

Med sænket Hoved gif han,
 Og findig her og hist
 Som Tidsfordriv sig fik han,
 Et Blad, en Cneqvist;
 Til Høire hist han snøstet,
 Og saa til Venstre her,
 Høit Tafferne han løstet,
 Og stod dem ganske nær.

Med Dine skye han maalte
 De gamle Benner thst;
 I Solens Glands da straalte
 Guldkorset paa hans Bryst;
 Han rafte frem sin Mule,
 Med Lobet sparked han;
 Da klang den gyldne, gule
 Rjede udi hans Man.

Som baaret af en Binge
 Sprang Strange til i Hast,
 Greb Korset paa dens Bringe,
 Saa Rjedens Ringe brast;
 Han holdt det dyre Bytte!
 Fast sittrede hans Knæe,
 Han maatte Ryggen støtte
 Og læne sig til et Træ.

Men Hjorten var forsvunden!
 Skjøndt før saa tam og tryg,
 Den foer nu gjennem Lunden,
 Ryft ved det barske Ryf.
 De saae, hvordan den jaged
 I Krat med høie Høy,
 Saa Grenene de knaged
 Og Juglene fløi op.

End Junkren stod bedøvet,
 Hans Aandedræt var ført;
 „Alf,” raabte Ellen bedøvet,
 „Det var jo vor gamle Hjort!”
 Men der er jo mit Smykke
 Det vil mig Lykke spaae!
 Han svared mørk: „Ja, Lykke!
 Det kommer an derpaa.

See, Ellen! Du maa vide,
 Dit Kors kan som en Dør
 Nabnes paa denne Side, —
 Det vidste Du ei før.
 Det aned os jo ikke,
 Da sidste Gang vi saaes,
 Vor Lykke kunde ligge
 Bag denne lille Laas!”

Han stod som for at kjæmpe
 Paa Liv og paa Død,
 Gif Laasen op med Lempe
 Og saae — en Fletning rød!
 Som Nævens Bælg rødhaaret
 Bar Loffen, som der laae;
 Den havde Hr. Peder baaret, —
 Af, nu var han saa graa!

Da svandt Hr. Stranges Smerte,
 Han sukede: „Gud Lov og Priis!“
 Det var hans ædle Hjerte
 Et fuldeligt Beviis.
 Han sagde: „Lad mig, Søde!
 Beholde Smykket end;
 En Guldsmed skal det bøde,
 Saa faaer Du det igjen!“

Hans Sjæl var forrigsvanger
 Midt i hans Lykke nu,
 Den gamle Ridders Anger
 Han tænkte paa med Gru.
 Dog ømt og fiint han dulgte
 For Ellen sin Uro;
 Han hende langsomt fulgte
 Til Jægerens Bo.

Tvekampen.

Han havde seet sin Haarlof,
 Som den i Ungdom var,
 Nu skinned hvidt som Sølvet
 Det Lidet, som han bar.
 Han havde seet sin Haarlof
 Og sønderknuust han stod;
 Den vidned for Fru Marri,
 Den vidned ham imod.

Der laae den unge Qvinde,
 Ustydlig, for hans Blik;
 Et tværgget Sværd da
 Gjennem hans Hjerte gif.
 Der stod nu for hans Die
 Hans egen raae Gestalt,
 Om den nu Syndens Morke
 Som et Ligklæde faldt.

Der er en Høi ved Stranden,
 Den har et gammelt Navn;
 En Biking fandt vel fordum
 I den sin sikreste Havn;
 Den skuer over Sundet
 Til Kullens steile Bryst;
 Bag ved den ligge Skove
 Og frandsø Land og Kyst.

Hidstævnet af Jens Due
 Hr. Ridder Peder sad
 Der bagved Rjæmpehøien
 I Solens milde Bad;
 En sagte Lustning leged
 Med Lyngtoppen rød,
 Mod Stranden Sundet brusie
 I langsomme Stød.

Tæt foran ham paa Engen
 Græssede der i Mag
 Hans friske Stridshingst,
 Graaskimlet og frag;
 Paa Hjelm de grønne Tjedre
 Svaied i Luften hen;
 Hans Skjold det laae i Græsset
 Og Rutten om hans Lænd.

Det mægtige Slagsværd,
 Som sjelden kun han slap,
 Mellem Knæerne han holdt
 Og Hagen paa dets Anap;
 Som saa han sad paa Stenen,
 Den vældige Figur,
 Han ligned fast en Levning
 Af en ældgammel Muur.

Hvor vare vel hans Tanker?
 Dybt inde hos hans Sjæl.
 Der soer de om forvildede
 Som i en Skumring fæl.
 Han fulgte deres Vandring,
 Mens Ungers Eddersnøg
 Sig knuged om hans Hjerte
 Ved hvert et Skridt, han tog.

Gjengangere af Dage,
 Som for evigt vare spildt,
 I Række gif forbi ham
 Og truede ham vildt.
 Hver lille myrdet Glæde
 Ham viste sig nu stor,
 Som, nær ved Himmelranden,
 Maanen bag Taagens Flor.

Forfulde! — af, her hjælper
 Ei Daarer eller Strid!
 Saa nær ved Grændseffjellet
 Af Evighed og Tid
 Det bittert er at høre
 Sin Fortids Varsels Rald,
 Dg kun at turde svare
 „Ifald jeg blot — ifald“ —

Som Stormen imod Granen,
 Mod Klippen Dalens Elv
 Den gamle Ridder kjæmped
 Forbittret mod sig selv;
 Dg Kampen var fortviolet
 Som Gens imod en Hær,
 Thi vaabenløs var han,
 Dg Hjenden var saa nær.

Iblandt de stærke Magter,
 Som trængte ham saa haardt,
 Een altid svæved forrest
 Dg aldrig veeg den bort.
 Guldsalig som en Engel
 Den smiled, men dens Smil
 Sveed skarpere hans Hjerte
 End den giftigste Pøil.

Han skuede disse Blikke;
 Med Rædselens Hast
 Han flyede dem, som Trolden
 Flyer Solens Diekast;
 Han skuede disse Blikke, --
 Dog stundom fik han Mod, ---
 Hun var jo dog herveden
 Saa vennehold og god!

Da oprandt i hans Mørke
 Et lille Glimt af Dag,
 Det syntes, som hun vinked
 Med Fredens hvide Flag;
 Saa var det hendes Ligdug,
 Saa styrted han igjen
 I Mulm og i Jammer
 Og Fortvivlelse hen.

Og atter han det voved,
 Det frygtelige Blik;
 En himmelsk Fortrøstning
 Hans knuste Hjerte fik;
 Tilgivelse han læste
 Paa hendes Binde from,
 Hun vinked og han hørte,
 Hun hvæded: „Kom, o, kom!“

Der sad han længe — længe
 Ubevægelig og lod
 Sigølge hid og did
 I sine Smerters Flod;
 Han mærked ei til Vinden,
 Som hvisled gennem Straa,
 Han hørte ikke Bølgen
 Mod Strandbredden gaae.

Han hørte ei fra Skoven
 Det buldrende Gallop
 Og Gangernes Brinsken
 Og den støiende Trop;
 Tilhest nu Ridder Due
 Og Hr. Strange kom for Dag;
 Bagefter Folmer Sanger
 Paa den væligste Plag.

Rast rømmede de Sadlen
 Og Svendene fik
 De prustende Heste,
 Mens speidende de gik
 Paa Sletten hen til Høien,
 Der hvor de netop saae
 Hr. Peders stærke Skimmel
 I Græsset roligt staae.

De saae den Gamle sidde
 Krumbøiet der paa Steen;
 Marfken med fredsomt Hjerte
 Da venligt til ham treen:
 „Jeg kommer hid,“ han sagde,
 „Som gammel Ven! jeg har
 Kun Fred at byde Eder!“
 Men han fik intet Svar.

De løfted op hans Hoved,
 De saae hans Die luft;
 Hans Hjertes Slag var standset
 Og Livets Lampe slukt.
 Han havde Freden fundet,
 Han længe søgte om,
 Han havde fulgt den Stemme,
 Som hvækket: „Kom! o, kom!“

Nedslagne stode Alle
 Og stirrede mod Jord!
 Da raabte Folmer Sanger,
 Ham mangled aldrig Ord:
 „Man kan vist ikke nægte't,
 Han har sin Bod betalt;
 En Dvekamp her er søgtet,
 Og begge Kjæmper faldt.“

De førte ham paa Baare
 Endnu den samme Nat
 Hjem til hans egen Kirke,
 Og der blev han nedsat;
 Ved Siden af Fru Marri,
 Med seierbundne Flag
 Ophængte over Graven,
 Han venter Dommens Dag.

Et Farvel.

Saa gif der da en Vinter,
 Saa kom der en Vaar,
 Og Engen staaer i Blomster
 Og Bogsinken slaaer,
 Og Alting har saa travlt
 Med at trives og groe, —
 Da kunde først Hr. Strange
 Lade sit Bryllup hœ.

Er Stormen vild, og Havet
 Ret vrede Rynker slaaer
 I Panden, og til Dybet
 Den flogte Sælhund gaaer;
 Da spører om sin Skjønhed
 Himlen sit tætte Slør;
 Thi Speilet er jo knuset
 Hvori den saae sig før.

Er Luftens Lunger trætter
 Og Havet atter har
 Sig faaet blank afflebet
 Sit udstrakte Glar;
 Da hæver Himlen atter
 Sit Taagesløv og seer
 Med store aabne Dine
 Sit Nafn, og leer.

Hr. Stranges Liv, som Havet,
 Harde døiet en Dyst;
 Og Skjæbnens stærke Storme
 Harde oprørt hans Bryst;
 Nu klart, som Kristallen,
 Det var for Bølger fri,
 Nu speiled alle Glædens
 Guldstjerner sig deri.

Stor Jubel og Gammen
 Var paa Hr. Stranges Gaard,
 Da hjem han førte Ellen,
 Den ranke, væne Maard.
 Alle de unge Piger
 Langs Borghroen stod
 Og strøede Urtekoste
 For Brudeparrets Fod.

Samfulde otte Dage
 Stod Lystigheden paa;
 I dem de Stegevendere
 Gik aldrig istaa.
 Af Tamt og Bildt Velsignelse
 Der var, af Fisk og Kjød;
 Med Biin og Mjød og Godtøl
 Det strømmed og det flød.

Herhid de Gjæster stimled
 Fra hver en Verdens Kant;
 De opredt Seng og dækket Bord
 I Borgens Sale fandt;
 Til Velkomst fik de Hilsen
 Fra Porttaarnets Muur
 Af Fløiter og Basuner,
 Trompeter og Luur.

I Loer og i Lader
 Var der redet til Fæst
 For Bønder og for Smaafolk,
 Der ogsaa var til Gæst;
 Bed Dands og anden Gammen,
 Bed Godtøl og Mad
 De kunde sig der forlyste,
 Saameget som de gad.

Der var sendt Bud til Møllen,
 Hr. Stranges gamle Bens,
 Til Jorgen og hans Anna
 Til Karen og hendes Jens;
 Og alle fem kom agende,
 Holdt hele Festen ud;
 De droge hjem med Gaver
 Fra Brudgom og fra Brud.

Ung Folmer allevegne
 Var paaferde og travl,
 Han havde at bestille
 Fra Gulv og til Garl;
 Der skulde flettes Jakler,
 Der skulde bindes Krands,
 Og lige færdig var han
 Til Drifts og til Dands.

Han sang for Salens Gjæster
 Heel fine Elskovsquad;
 Men naar han hist i Laden
 Hos Bønderne sad,
 Da klang der mangen Bise
 Saa kaad og saa kjæk,
 At Karlene de grinte
 Og Pigerne løb væk.

Med Fedel og med Bue
 Hidkom de Spillemænd;
 Da var det just, Hr. Tolmer
 Ret gjordede sin Vænd.
 Han dandsede i Salen,
 Men sparede ei sine Skoe,
 Og svang de raske Piger
 I den pyntede Lo.

Deroppe og dernede
 Den hele Gæsteflof
 Fast druknede i Glæde,
 Thi der var meer end nok.
 Og Verten selv, den Udle,
 Gik om og paased paa,
 At Fornem og at Ringe
 Vige godt det kunde faae.

Saa svandt den glade Tummel,
 Og Gæst efter Gæst,
 Gen kjørte imod Øster,
 En Anden red mod Vest.
 Og snart var Borgen stille;
 Men for de Benner Tre
 Hver Dag end var en Høitid,
 Det var saa let at see. —

Mod Haugen var en Svale;
 Paa Rækkets brede Arm
 Sidder Hr. Ridder Strange,
 Mens lænet til hans Arm
 Hans unge, skønne Frue
 Blødt hvilende staaer,
 Med sorte Fløielshue
 Paa de guldfagre Haar.

Foran dem sidder Holmer
 Saa lystig og saa kjæk,
 Dervede lidt fra Trappen,
 Paa Haugebroens Ræk;
 Med Ryggen mod en Engel,
 Udhugget i Steen,
 Han klimprer paa sin Cither
 Og dingler med sit Been.

Den sorte Pudel snuser
 Og seer paa alle Ting,
 Ved Hækker og ved Buske
 Den springer omkring
 Med slagrende Ører
 Og med opreist Stjert; —
 Naar kun den var hos Herren,
 Var Alt den lige kjært.

Fra Bedet dusted Urter,
 Smaafuglene sang,
 I Aftensoen Taarnet
 Kasted en Skygge lang
 Hen over Skovens Toppe;
 Og Skjemt og Alvorsord
 Som Bolde fra de Trende
 Frem og tilbage foer.

„Hør, Folmer!“ raabte Strange,
 „Bliv fast nu paa min Borg!
 Du dele skal min Glæde,
 Du mildne kan min Sorg.
 Du drikke af mit Bæger,
 Du bryde af mit Brød,
 Saalænge som Du gider,
 Om Du vil, til Din Død!“

Da var det, som en Gysen
 Tog fat i Folmers Krop;
 Som skræmmet og forfærdet
 Han saae til Evalen op;
 Hans Pande blev alvorlig,
 Et Suk steg fra hans Bryst,
 Han hurtigt tog til Githren, —
 Det var altid hans Trost.

Han sagte rørte Strængen,
 Han spillede sig til Ro;
 Venligt Fru Ellen smilede,
 Men Ridder Strange loe.
 Og da han saa var kommet
 Til Aande lidt, han svang
 Sig Lokkerne bag Dret
 Og med kraftig Stemme sang:

„Med taffet Gavl og Tinde,
 Med Taarne og med Floi,
 Mod alle fire Vinde
 Skuer Din Borg saa høi;
 Den seer hen over Skove,
 Over Eng og Agerland
 Fjernt hen til mørkblaae Bøve,
 Til den skummende Strand.

Som en Rjæmpe den sig høiner
 Med Blikket stolt og frit,
 Alt hvad den herfra oiner,
 Det kalder Du jo Dit:
 De brede, fede Marker,
 Den Skov med Hjort og Daa,
 De fiskerige Parke
 Og hver en Mølle=Aa.

Her skal Du Landet frede
 Og skifte Bonden Ret;
 Den Blinde skal Du lede
 Og gjøre Armod mæt;
 I Skoven og paa Hede
 Der klinge skal Dit Horn,
 Der skal Du Dyret bede
 Og spare Bondens Korn.

Du pløie skal og riste
 Og lægge Rug og Byg,
 Det Første og det Sidste
 Til Dit Brød og Din Bryg;
 Du Ubild skal opdrætte
 Og værne dem for Frost,
 Og i Din Kjelder sætte
 Tønderne med Most.

De Smykkeurter pleier
 Din ædle Hustru fin;
 Roser og Afkeleier,
 Lavendel og Rosmarin
 Skal staae i Havens Løkke
 Fra Baar til Sante Hans; —
 Hun selv er Livets Smykke,
 Hun er det Heles Krands.

Stolt sidde Du, Hr. Strange!
 Med Din yndige Gemal
 Bed Gjæsteborde lange
 I Din Høieløstsal;
 Omkring Dig glade Gjæster,
 En Venneflokk Du seer, —
 Thi Næret har mange Fester,
 Dit Liv faaer endnu fleer!

Bil Kongen Hofbud sende,
 Da paa Din vrinske Hest
 Foran de raske Evende
 Du rider som til Fæst.
 Dig vinker Din Hjertenskære
 Fra Svalen med sit Slør:
 „Kom hjem igjen med Gre, —
 Med Seir, men ikke før!“

Hun vil i Gjensynsstunden
 Frembære Dig et Pant,
 At hun og har Seier vunden,
 Imens Du Seier vandt!“ —
 Her hvistet Ellen listigt,
 Hun smilede derved:
 „Han taler noget dristigt,
 Dog veed han godt Besked!“

„Hav Tak,“ vedblev han, „Kjære!
 Du bød mig Huus og Hjem;
 Her var jo godt at være,
 Men jeg maa længer frem!
 Jeg kan ei sidde stille
 Bag Borgens tykke Muur,
 Saalænge Værkens Trille
 Kan lokke mig fra Buur.

See! Eders Hjort, den ranke
 Som bragte Fredens Skjold,
 Giheller havde Tanke
 Til meer at staae i Fald.
 Den tog sig for at følge
 Sit eget Hjertes Lov,
 Den kunde sin Lyft ei dølge,
 Men drog ad grønne Skov.

Jeg fæster ingen Qvinde,
 Jeg sætter aldrig Bo;
 Jeg har en Elskerinde,
 Som evigt jeg er tro;
 Som Solen kaster Skygge,
 Som Blomst har Blad ved Blad,
 Vi sammen boe og bygge,
 Og skilles aldrig ad.

Fra Blomstens Kalk hun hæver
 Til mig sit Die sødt,
 Som Ellepigen svæver
 Hun over Engen blødt;
 Hun lokker mig til Lunden,
 Hvor Rattergale slaae,
 Hun vinker mig fra Bunden
 Af den solvklare Aa.

Hvert Kildevæld, som klinger,
 Mig tolker hendes Ord,
 Paa Skyens Englevinger
 Hun hæver mig fra Jord;
 Hun alle Dvaler fjerner,
 Naar Hjertet hedt har brændt;
 Trøst skriver hun med Stjerner
 Paa Nattens Firmament.

Vi mødes alle vegne,
 I Slot, i Bondens Bo,
 Naar Dagens Farver blegne,
 Naar Natten gaaer til Ro;
 Hun deler, hvad mig qvæger,
 Jeg viner i hver Drif,
 Der duster i mit Bæger,
 Hendes vækkende Blik.

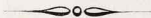
Snart er hun blid og rolig,
 Snart vild og barsk og streng;
 Dg saa igjen utrolig
 Raadmundet som en Dreng;
 Snart fast som Klipperanden,
 Snart flygtig som en Elv; —
 Vi paaſe for hinanden, —
 Thi ſaadan er jeg ſelv!

Derfor jeg hende følger,
 Ihvor det ſaa gaaer,
 Saalænge der end følger
 En Lok af mit Haar.
 Med hende, paa min Binge,
 Som hidtil jeg fløi,
 Vil jeg med Jubel ſvinge
 Mig over Dal og Høi.

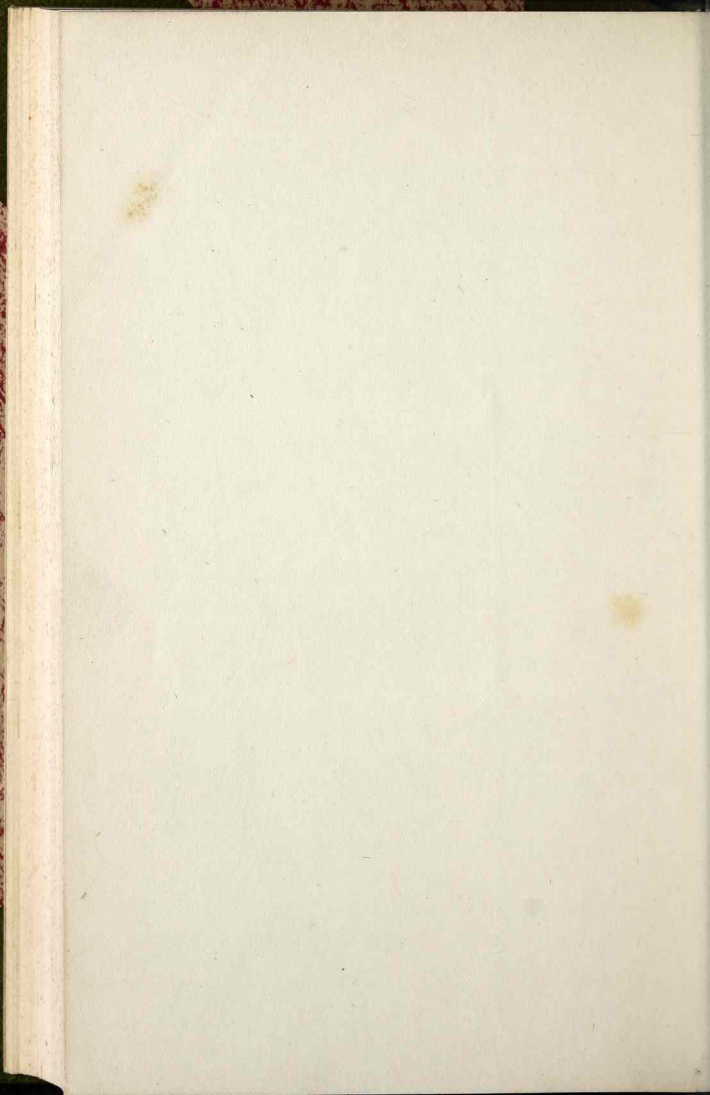
Alt Dagen er forſvunden
 Dg Natten ſtunder til,
 End flinger gjennem Lunden
 Smaaſugles Klokkespil;
 Hiſt ſtaaer alt Maanen blide
 Bag Skovens Rygning ſmukt;
 Nu er det juſt paa Tide,
 Jeg begynder min Flugt.

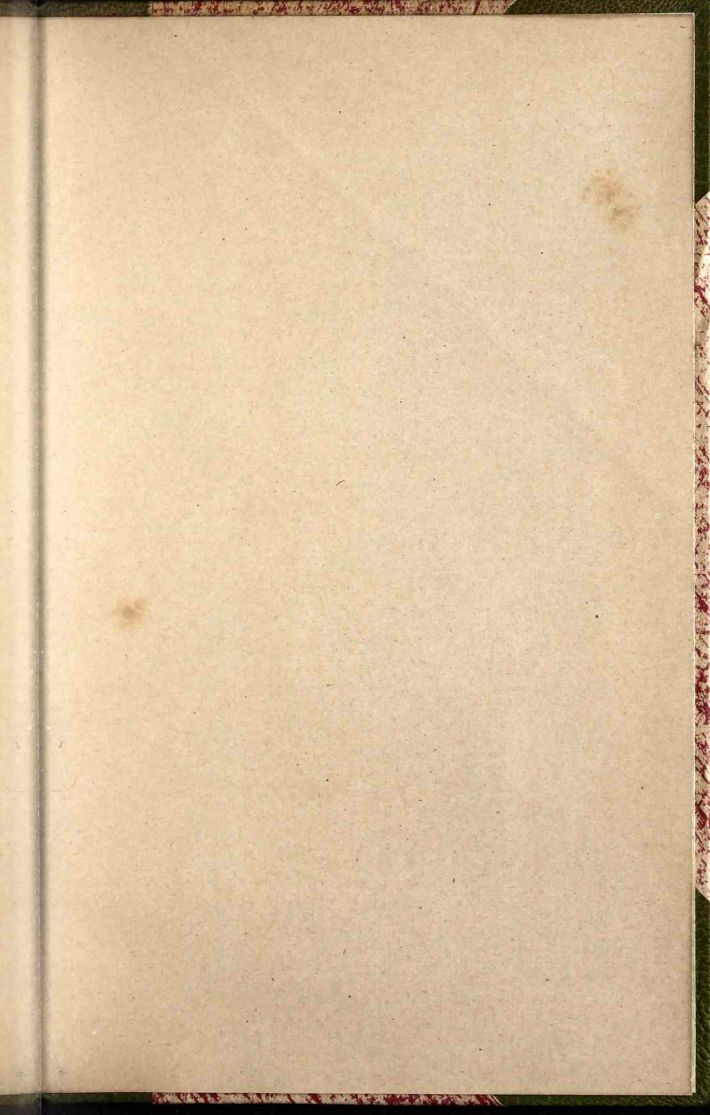
Naar først jeg er saa gammel,
 At knap min Gud kan gaae,
 Naar Binen er mig vammel
 Og Rosen er mig graa;
 Naar ikke meer mit Dre
 Kan fatte Klanger reent, —
 Da vil jeg Dig tilhøre,
 Men — som jeg haaber, — seent!“

— Saa sprang han ned fra Rækket,
 Og løftede sin Hat;
 Han ønskede dem af Hjertet
 Vel tusinde Godnat.
 Han sloited ad sin Budel,
 Han vinkede med sin Haand; —
 Snart svandt i Arat hans Hjerbuks
 Og de slagrende Baand.

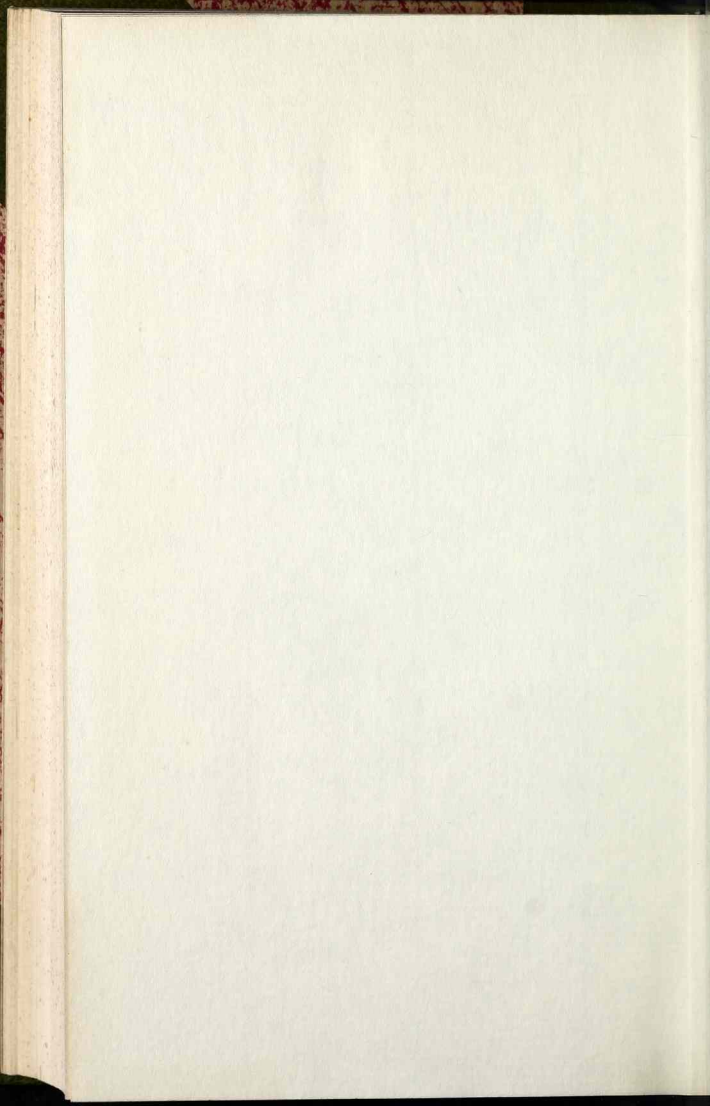

fol. 31125

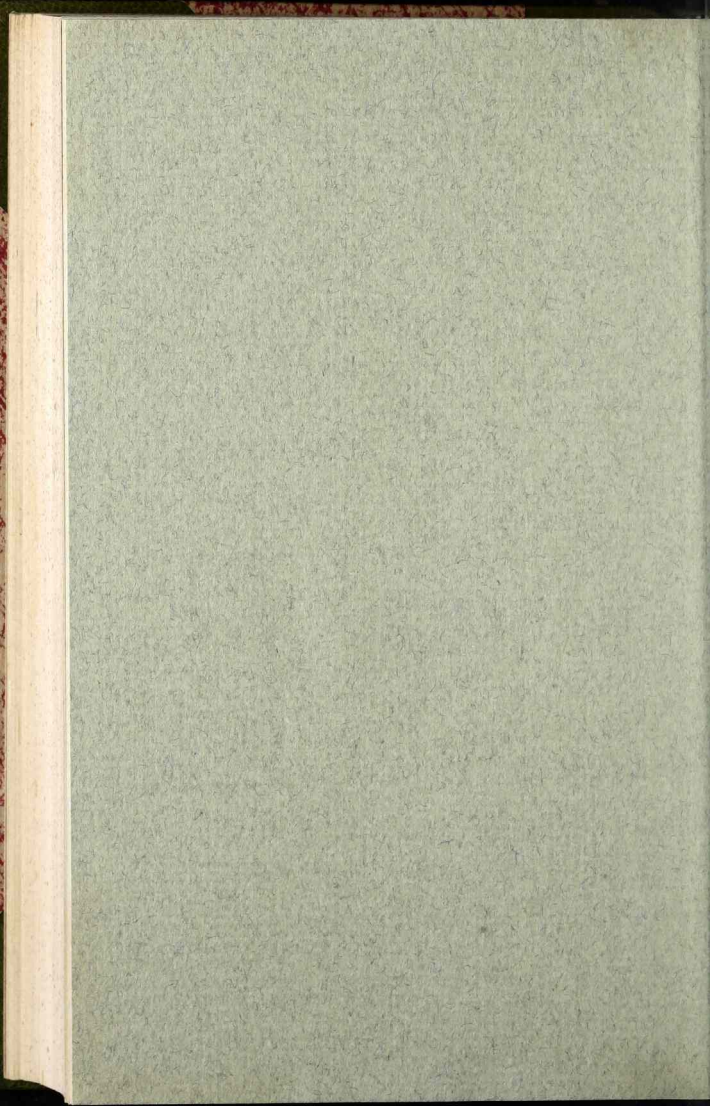

folia 136334,

Ole Olsen

folo 189549

